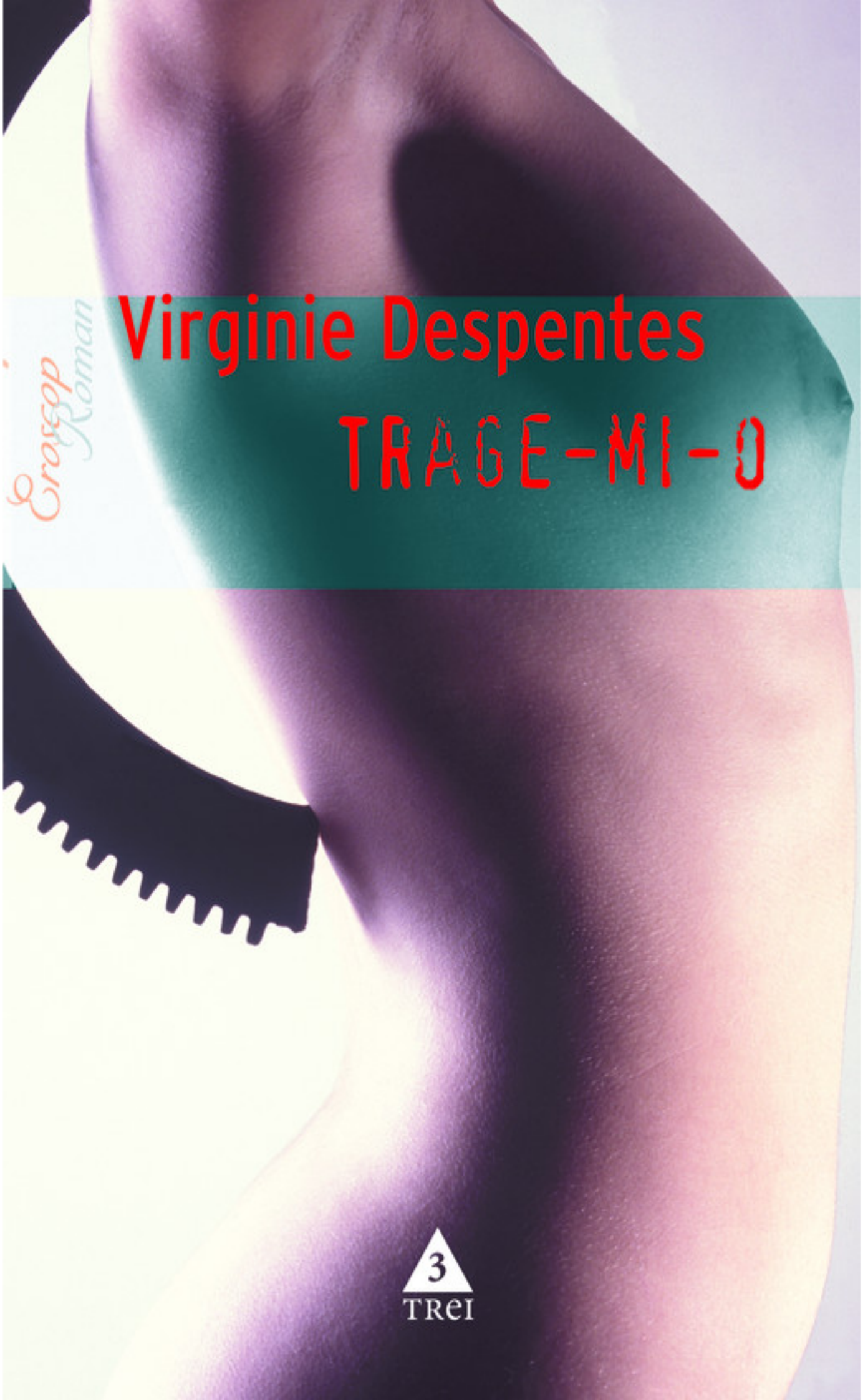
Virginie Despentes
TRAGE-MI-O
Eros&Co
Roman
3
TREI

Virginie Despentes

Trage-mi-o

EDITORI

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Coperta

Faber Studio (Silvia Olteanu şi Dinu Dumbrăvician)

Fotografia Copertei

www.razvan-voiculescu.ro

Redactor

Gabriela Riegler

TEHNOREDACTAREA COMPUTERIZATĂ

Cristian Claudiu Coban

Această ediţie a fost tradusă după Virginie Despentes, Baise-moi, Editions Grasset & Fasquelle. Paris, 1999.Traducere de

Doru Mareş

© Editions Grasset & Fasquelle, 1999.

© Editura Trei, 2006 — pentru prezenta ediţie în limba română

C.P. 27–0490, Bucureşti

Tel./Fax: +40 21 300 60 90

e-mail: office@edituratrei. ro

www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-484-3

Lectura digitală protejează mediul

Versiune electronică realizată de Elefant.ro

Cuprins

- Adevăruri murdare

Partea întâi

- Motto
- Capitolul I
- Capitolul II
- Capitolul III
- Capitolul IV
- Capitolul V
- Capitolul VI
- Capitolul VII
- Capitolul VIII
- Capitolul IX
- Capitolul X
- Capitolul XI
- Capitolul XII
- Capitolul XIII

Partea a doua

- Capitolul I
- Capitolul II
- Capitolul III
- Capitolul IV

- Capitolul V
- Capitolul VI
- Capitolul VII
- Capitolul VIII
- Capitolul IX
- Capitolul X
- Capitolul XI
- Capitolul XII
- Capitolul XIII
- Capitolul XIV
- Capitolul XV
- Capitolul XVI
- Capitolul XVII
- Capitolul XVIII
- Capitolul XIX
- Capitolul XX
- Capitolul XXI
- Capitolul XXII
- Capitolul XXIII
- Capitolul XXIV
- Capitolul XXV
- Capitolul XXVI
- Capitolul XXVII
- Capitolul XXVIII

Partea a treia

- Partea a treia

Mă întreb ce voia să spună exact. Poate că totuşi mă aşeza în rect. Mie mi-era totuna, vă daţi seama. Dar oare dragostea adevărată, o fi ea în rect? Iată ce nu-mi dă pace.

Samuel Beckett, *Molloy*

Adevăruri murdare

Celebră astăzi, scriitoarea în vârstă de 36 de ani — căreia îi place să scrie în baruri — a debutat la o editură minoră, *Florent Massot*, în urmă cu nouă ani, cu romanul pe care-l ţineţi astăzi, circumspect, în mâini. Catalogată de unii drept fantezie *punk*, cartea a stat la baza unui film produs în Marea Britanie şi interzis în Franţa. Cuplul protagonist, format din două prostituate, vă poate aminti de Quentin Tarantino. Iar limbajul, colorat, mai puţin violent decât o spune titlul, descinde dintr-o tradiţie literară franceză unde, alături de maeştri ca Céline sau Louis Calaferte, îi regăsim pe protagoniştii valului sexual textualist din anii ’70 Monique Wittig sau Tony Duvert. Faţă de literatura ultimilor, însă, cea din romanul de faţă nu ţine atât să transgreseze limitele limbajului sau să depăşească nietzschean literatura: naraţiunea curge clasic, frazele scurte sunt expresia unei convingeri — şi convenţii — naturaliste, care, ambele, ajută scriitoarea să culeagă laurii unui succes imediat şi sigur. Roman-hit, *Baise-moi* (*Trage-mi-o*) e făcut parcă pentru topurile din zilele noastre: ceea ce contează este să fii măcar o dată pe locul I. Lucru demonstrat din plin prin tiraj, vânzări şi reacţii.

Totul devine foarte simplu dacă citeşti Virginie Despentes după Michel Houellebecq (sau, conform titulaturilor în vigoare, o *trasheriţă* după un *nou profet*). Înţelegi în primul rând că *alter ego*-ul ficţional al scriitoarei se află în cabina unui local de noapte, pentru a-l aştepta pe *alter ego*-ul ficţional al celui de-al doilea. Înţelegi, apoi, după un scurt efort de generalizare, că, în comparaţie cu literatura profetică a lui Houellebecq sau, dar cu vreo câteva trepte inferioară, a lui Dantec, cea *trash* se mulţumeşte să descrie şi joacă doar cartea

naturalismului de fier, nu şi pe aceea a taumaturgiei redemptive.

Se va putea face, de către cititor, greşeala de a citi curentul *trash* ca pe o noutate cu care biata Franţă încearcă să ademenească un public european şi mondial în mare parte pierdut. Mişcarea *trash* apare la sfârşitul anilor ’70 ca un soi de fotografie în negativ a *hippy*-ului puţin rezistent la asaltul consumismului în plin avânt. *Sex Pistols*, curentul şi filosofia de viaţă *punk* reprezintă imaginea unei revolte resemnate, lipsită de ideal, un mod de a trăi, a cărui miză unică rămâne hedonismul violent aflat la confluenţa durerii şi plăcerii — un fel de sadism modern care exaltă trauma ca singură experienţă individuală — mai rar colectivă — marcantă. Interesant este că maniera aceasta atât de americană de a face literatură, dacă ne gândim doar la generaţia *beat* din care descinde *trash*-ul, a fost preluată în Franţa de către scriitoare. Limbajul crud, cinismul, experienţele liminare, drogurile, violenţa, prostituţia, muzica disco (preferată la apariţie, spun studiile culturale, de homosexuali) şi muzica *house* — tot ceea ce structurează atât de fluid viaţa eroilor din *Trainspotting* — sunt datele unui mediu social vânat, în Franţa, de o parte însemnată din tânăra literatură feminină.

Trebuie spus că această literatură n-are întotdeauna presă bună. „Scoateţi din literatură umanitatea şi cultura naţională, veţi obţine eul povestirilor lui Christine Angot. […] Acest tip de eu nu dobândeşte statutul literar decât prin bizarerie, adică prin stranietatea fără poartă de comunicare”, crede Marin de Viry într-un articol recent[1]. Eul personajelor lui Virginie Despentes nu este atât de exacerbat. Totuşi, pe bizarerie mizează şi ea. Nu este un secret faptul că, astăzi, periferia a ajuns, sau tinde s-o facă, în centrul discursurilor artistice. Excentricii zilelor noastre nu mai sunt aristocraţii dandy de pe vremuri. Nu, ei sunt

frondeurii al căror îndepărtat strămoş este Lafcadio al lui Gide, dar nici măcar atât: ei reprezintă generaţia societăţii de „hiper-consumaţie” (Gilles Lipovetsky), copiii excesului, dependenţi de violenţă&drog&sex, a căror umanitate răzbate rar şi parcimonios, ale căror acte „gratuite”, venite din libertatea fără Dumnezeu, şi-au pierdut maiestatea.

Una dintre eroinele din *Baise-moi* ucide cu sânge rece un copil, dar crima comisă este relatată de un discurs ale cărui mize n-au nimic în comun cu cea a lui Gide în *Pivniţele Vaticanului*. Şi totuşi, această literatură faţă de care lumea cade tot mai adânc în neutralitate are învăţămintele ei.

În jurnalul său apărut în *Ziua literară*, Marin Preda are o scăpărare de luciditate, aşa cum filosofii nu au aproape niciodată, circumspecţi când vine vorba de generalizări: „În rest, omul care necesita cum necesitau ruşii odinioară cu ochii prea holbaţi în viaţă (*a necesita*, cu sensul de *a se implica*, aici, — *n.r.*), căutându-i sensul dincolo de ceea ce este în realitate, n-o să găsească decât ori neantul, ori tot pe el însuşi, ceea ce devine lipsit de sens, fiindcă astăzi omul se cunoaşte deja prea mult pe sine […]”. Asta-mi place enorm: *omul se cunoaşte deja prea mult pe sine* — cu alte cuvinte, se plictiseşte de moarte de el însuşi. Acele *ennui*, *spleen* şi toate celelalte plictiseli artizanale care vor mai fi existând nu aparţin omului modern, individualizat, în virtutea desăvârşirii vreunei evoluţii — declin spenglerian, escatologie *new age* sau mai ştiu eu ce apogeu al dialecticilor de toate culorile —, ci sunt rezultatul suprasaturaţiei de sine. În cele din urmă, *ne-am ajuns*, cu toate că două mii de ani e puţin, iar din cele două, abia de vreo mie putem vorbi astăzi în oarecare cunoştinţă de cauză.

Dar să nu deschidem prea larg porţile unor cugetări evanescente. Mă gândesc la sex şi la literatură. O sumară şi la o adică ieftină psihanaliză a literaturii dovedeşte că amorul a

hrănit-o cu fel de fel de bucate, iar ea, la rându-i, n-a rămas datoare. Că acele bucate se consumau cu un fel de grimasă grobiană în vremurile sfârşitului de Ev Mediu, în piaţă, că apoi, multă vreme, până-n zilele noastre, lectura sexului din literatură a fost un fel de desert senzorial sau trufanda, de uz individual: o masturbare, cum verde spune Serge Doubrovsky, referindu-se la autoficţiune. Dar sexul, ca şi omul, a fost mereu idealizat, înălţat la rang metafizic — există chiar o carte numită *Metafizica sexului* (a lui Julius Evola). Unii, cu spirit occamian, ar considera o minciună „umanistă" această investire. Este o minciună, adică, să izolezi sexul de contextul anatomic, de registrele de limbaj în care se întrebuinţează cuvintele ce-l desemnează. Tandemul etic-estetic, redutabil întotdeauna, acţionează şi acum, dar altfel orientat. Tot timpul binele a fost legat substanţial de frumos. Iar a fi ceva bine, în literatură, astăzi, înseamnă a fi „adevărat" — adică *real* (ţinând cont de o realitate determinată, prezentul istoric) şi astfel *în afara oricărei judecăţi*. E bun, adică, orice discurs care se va abstrage cursei bine-rău.

Apropiindu-se de viaţa cotidiană, vrând-nevrând, literatura n-o poate reda „adevărat" decât prin limbaj. Raliindu-se valorilor nenormate, ci spontane, ale vieţii, recunoscute ca atare prin practică, iar nu prin instanţe de vreun fel, literatura ajunge să dubleze viaţa. Idealul în literatură devine astfel redarea fidelă a adevărului de viaţă (umană) ca absenţă a idealului. Iar absenţa idealului sugerează imaginea libertăţii multrâvnite.

Este foarte greu să spui ceva într-o vreme când accesul la judecată — în sens penal — şi-a pierdut legitimarea. Noi vorbim de cele mai multe ori pentru a-i judeca pe alţii, sau pe noi. Secolul XX a deculpabilizat într-atât actele individuale — prin absorbţia şi digerarea ierarhiilor de orice fel —,

încât nu mai şti efectiv ce să spui — nu mai e nimic de judecat.

Aşa, omul este adus, în reprezentările artistice, *la locul lui*, fiinţă naturală: animal care se deosebeşte de colegii lui de regn prin simplul fapt — esenţial totuşi — că gândeşte în sens fenomenologic, aducând la conştiinţă, ceea ce face, şi care se abţine să facă întotdeauna ceea ce ar vrea să facă. Acest dublaj reflexiv al oricărei manifestări umane are astăzi rolul de a scoate umanul de sub incidenţa oricărei autorităţi, alta decât propriul liber-arbitru. Unul dintre motivele solide pentru care se scrie astăzi literatură este nevoia de a expune — verbul este folosit în sensul dat de Walter Benjamin pentru caracterizarea „operei de artă în epoca reproductibilităţii sale tehnice" — cât mai repede acte spontane, naturale. Singurele acte naturale, adică libere, sunt evident cele individuale, de la manifestări fizice ale unor activităţi psihice, la deglutiţie şi excreţie (imaginea WC-urilor în artele vizuale contemporane, o posibilă temă de doctorat). Sau contactele umane imediate, cu reacţiile aferente. Actul natural cu imaginea cea mai eficace este, însă — citez — cel sexual.

Omul a ajuns să fie recunoscut, în sfârşit, ca *Das Sein zum Sex*, iar sexul şi-a reocupat locul corect: lângă rect. În măsura în care cereţi literaturii să vă arate drumul de întoarcere de la marile adevăruri ideale pe care umanitatea le-a ratat la cele brute, atât de evidente şi de înjositoare, încât rareori au încăput în pagini de literatură, nu scăpaţi ocazia lecturii unui roman *adevărat*.

Alexandru Matei

[1] Marin de Viry, *Sur la fiction romanesque française contemporaine*, *Commentaire* nr. 102, vara anului 2003.

Partea întâi

Motto

„Şi pentru că eşti călduţ, şi pentru că nu eşti nici cald, nici rece, te voi vomita cu propria-mi gură”.

Fedor Mihailovici D.

„Mama mi-a spus că sunt făcut pentru dragoste
Nu am aflat decât sexul, şi nici măcar pe acesta zi de zi“.

Sale Def.

Capitolul I

Aşezată turceşte în faţa ecranului, Nadine apasă pe derulare rapidă ca să scape mai repede de generic. Pentru că are un video vechi, fără telecomandă.

Pe ecran, o grăsană blondă e legată fedeleş pe o roată de tortură, cu capul aplecat. Gros-plan pe figura congestionată. Transpiră din abundenţă sub fondul de ten. Un ochelarist o masturbează în forţă cu mânerul biciului. Îi zice căţea umflată şi lubrică, iar ea chicoteşte.

Toţi actorii filmului ăsta au feţe de buticari de cartier. Farmecul deconcertant al unui anumit soi de cinema nemţesc.

O voce răguşită de femeie: „Şi-acu', ia pişă-ţi tot pişatul, vaca dracului". Urina ţâşneşte ca un vesel foc de artificii. Vocea din *off* îi permite bărbatului să profite şi să se arunce avid sub jet. Trage cu ochiul, pierdut, spre cameră, se delectează sub jetul de urină, se exhibă cu ardoare.

În scena următoare, aceeaşi fată stă în patru labe şi îşi desface cu grijă cei doi globi albi ai dosului imens. Un tip asemănător celui dintâi i-o trage pe tăcute.

Blonda face figuri de începătoare. Îşi linge buzele cu lăcomie, strâmbă din nas şi geme uşurel. Pachetele de celulită tremură în susul coapselor. Puţină salivă i se prelinge pe bărbie, iar negii se văd destul de bine de sub machiaj. Atitudine de fetiţă într-un trup îmbătrânit şi flasc.

Ca să dea din cur cât mai convingător, pare a ajunge chiar să uite de burtă, de vergeturi şi de mutra-i ordinară. Tur de forţă. Nadine îşi aprinde o ţigară fără să scape televizorul din ochi. Impresionată.

Schimbare de decor. O tânără negresă cu formele ascunse dar subliniate de o rochie de piele

roşie pătrunde pe o alee mărginită de case. E oprită brusc de un tip cu cagulă, care o împinge violent la marginea unei scări, îi înfige mâna în păr şi o obligă să i-o sugă.

Se aude uşa de la intrare. Nadine mormăie ceva de genul „alt moment nu şi-a găsit idioata asta ca să vină la masă”. Chiar în clipa în care individul de pe ecran declară: „O să vezi că până la urmă o să mori după pula mea. Toate au făcut aşa”.

Séverine răcneşte chiar înainte de a-şi fi scos haina:

— Tot la mizeriile alea te uiţi?

Nadine răspunde fără să se întoarcă:

— Pici la ţanc. Începutul te-ar fi deranjat, dar până la urmă şi ţie trebuie să-ţi placă negresa.

— Stinge-l imediat, ştii că mă dezgustă chestiile astea.

— Las’ că totdeauna sunt eficiente cătuşele. Mă înnebunesc.

— N-auzi să stingi imediat televizorul?

Era fix la fel ca şi lupta contra insectelor care s-au obişnuit cu un anumit tip de insecticid: trebuie mereu să inventezi altceva pentru a le lichida.

Prima dată când Séverine a găsit o casetă porno, uitată pe masa din living, a fost atât de şocată, încât n-a zis nici pâs. De atunci a căpătat un adevărat antrenament, sporit cu fiecare nouă încercare de a neutraliza această pasiune.

Opinia Nadinei era că-şi supune prietena unei adevărate terapii de care ar trebui să profite. O să-şi dea ea drumul încet-încet.

În timpul ăsta, negresa chiar prinsese gustul falusului insului cu cagulă. Îl sugea cu lăcomie, lăsând să i se vadă bine limba, până când i-a ejaculat în gură şi pe buze, iar ea a început să-l roage să i-o tragă şi în cur.

Séverine s-a aşezat lângă Nadine şi, evitând cu scrupulozitate să privească ecranul, a reînceput cu înverşunare:

— Eşti bolnavă şi o să mă îmbolnăveşti şi pe mine!

Nadine întreabă:

— De ce nu te duci la bucătărie? Prefer să mă masturbez la televizor, mă umple de draci să trebuiască de fiecare dată să merg să o fac în dormitor. Ţine cont că nu am nimic împotrivă să stai şi tu cu mine dacă vrei.

Cealaltă împietrise. Încerca să înţeleagă ce se întâmplă fără a putea găsi vreun răspuns. Nu îi era deloc uşor.

Mulţumită că a pus-o în încurcătură, Nadine stinge aparatul video: „Glumeam”.

Vizibil uşurată, îmbufnată fără convingere, Séverine începe să vorbească. Povesteşte câteva nimicuri de la serviciu şi fuge în baie să vadă cum mai arată. Îşi analizează minuţios corpul, cu vigilenţa unui luptător, spre a-şi asezona şi părul şi carnaţia conform cerinţelor zilei, oricât ar costa-o. Strigă:

— Nu m-a sunat nimeni?

Se încăpăţânează să creadă că băiatul cu care a fost săptămâna trecută o să dea vreun semn de viaţă. Numai că acela nu avea deloc mina unui imbecil, deci era greu de crezut că o s-o facă.

Séverine pune aceeaşi întrebare în fiecare zi. Şi în fiecare zi se pierde în lamentări înciudate:

— Niciodată n-am crezut că o să se poarte aşa. Ce super-discuţii am avut… Nu înţeleg de ce nu mă sună. E dezgustător în ce hal s-a folosit de mine!

S-a servit de ea. Ai zice că are o pizdă prea rafinată ca să i se facă bine cu pula.

Proferează asemenea inepţii în legătură cu sexul cu o derutantă risipă, într-un discurs complex şi plin de contradicţii neasumate. Până una alta, repetă cu vehemenţă că „nu e o fată ca toate alea”. Pentru Séverine, termenul generic de „fată ca toate alea” rezumă cu corectitudine tot ce poate fi mai rău pentru specia umană. Din punctul ăsta de

vedere poate fi liniştită: e proastă, siderant de pretenţioasă, sordid de egoistă şi de o dezgustătoare banalitate până în cel mai mic amănunt. Însă nu este o fată uşoară. În consecinţă, o face rar, deşi tare des ar mai avea nevoie.

Nadine o priveşte de alături, resemnată să facă oficiul de confidentă. Îi sugerează:

— Redactează şi tu un contract pentru data viitoare, conform căruia gagiul se angajează să-ţi ţină companie şi a doua zi ori să te sune în săptămâna ce urmează. Nu semnează, nu desfaci picioarele.

Lui Séverine i-a trebuit ceva timp pentru a se prinde dacă trebuie să o ia ca pe un afront, o glumă sau un sfat judicios. Până la urmă optă pentru un chicotit delicat. Subtilitate afectată de o înfricoşătoare vulgaritate. După care continuă necruţător:

— Ce nu pricep e că nu părea genul de bărbat care să se suie pe indiferent ce femeie, altfel nici nu l-aş fi lăsat s-o facă din prima seară. Chiar s-a întâmplat ceva mai deosebit între noi. De fapt, cred că l-am speriat: băieţii se tem totdeauna de fetele cu personalitate puternică.

Acum abordează cu plăcere tema „puternicei sale personalităţi”. Tot aşa cum, cu uşurinţă, îşi evocă via inteligenţă sau vasta cultură. Enigmă a sistemului mental: numai Dumnezeu ştie cum şi-a băgat în cap aşa ceva.

Este adevărat că are o conversaţie îngrijită, şlefuită cu bizareriile de cuviinţă, acreditate de mediul pe care îl frecventează. Ba chiar îşi compune o serie de referinţe culturale pe care şi le alege tot aşa cum face şi cu accesoriile vestimentare: după cum bate vântul mondenităţii, cu talentul cert de a semăna celei de alături.

Îşi întreţine personalitatea aşa cum se întreţine prin epilare, ştiind că trebuie să joci pe toate planurile pentru a seduce un băiat. Scopul ultim fiind acela de a deveni nevasta cuiva şi, după

străduania pe care o depune, chiar de a deveni nevasta cuiva bine situat.

Solidari cu instituţia masculinităţii, băieţii se ţineau la distanţă de bonsai. Totuşi, poate că până la urmă va prinde vreunul. Şi atunci zilnicele-i nevoi mimetice îşi vor găsi rezolvarea în oglinda minţii acestuia.

Nadine se întinde, compătimind sincer cu amărâtul cumsecade care se va lăsa prins. Se ridică şi merge să ia o bere. Séverine o urmează la bucătărie fără să se întrerupă. A terminat-o cu mârlanul care n-o sună, dar mâine o s-o ia de la capăt. Acum atacă cu vehemenţă inventarul ultimelor bârfe.

Lipită de frigider, Nadine o priveşte cum amestecă salata.

Locuiesc împreună din raţiuni pur practice. Puţin câte puţin, coabitarea a devenit patologică, însă nici una dintre ele nu are mijloacele pentru a locui singură. În orice caz, Nadine nici nu se poate prezenta la fisc în lipsa documentelor necesare. Pe de altă parte, Séverine o suportă mai bine decât are aerul că o poate face. Fundamental masochistă, resimte o anumită plăcere de a fi bruscată. Perversă fără convivialitate.

Nadine îşi termină berea şi scormoneşte în scrumieră cu speranţa unui chiştoc recuperabil, neavând nici un chef să iasă până la tutungerie. Găseşte un *joint* rămas doar pe jumătate fumat. E destul cât să te satisfacă; descoperirea o umple de bună-dispoziţie.

Aşteaptă răbdătoare ca Séverine să plece înapoi la serviciu şi îi urează politicos o zi bună. Apoi caută prin dormitor, ştiind bine că a ascuns nişte whisky. Îşi umple un pahar mare şi se instalează în faţa televizorului.

Aprinde ţigara şi se străduieşte să ţină cât mai mult timp fumul în plămâni. Dă volumul la minim şi pune aparatul video în funcţiune fără sonor.

I’m tired of always doing as I’m told, your shit is starting to grow really old, I’m sick of dealing with all your crap, you pushed me too hard now watch me snap.

Simte distanţa dintre ea şi lumea brusc pacificată, nimic nu o nelinişteşte, totul o distrează. Recunoaşte cu bucurie simptomele unei infinite rigidităţi.

Se lasă să se afunde în fotoliu, îşi scoate pantalonii şi se mângâie cu palma peste chilotul minuscul. Îşi priveşte mâna mişcându-se între coapse, în cercuri regulate, accelerează mişcarea şi îşi ridică bazinul.

Ridică privirea spre ecran, unde fetei, care se ţine de balustradă, i se balansează capul la stânga şi la dreapta, în timp ce ondulează din fund pentru a putea înghiţi tot sexul bărbatului.

There’s an emotion in me, there’s an emotion in me. Emotion no 13 blows my mind away, it blows me away.

Capitolul II

— Dar nici nu poţi sta fără să faci nimic.

Copilul protestează vehement. Dezolat şi şocat că Manu se resemnează cu atâta uşurinţă. Reia cu ton de reproş:

— Era unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi şi a murit asasinat. Iar tu stai aici şi nu faci nimic.

Până acum, discursul lui fusese prudent şi generalizator despre violenţa poliţienească, despre nedreptate, rasism şi tineret care ar trebui să reacţioneze şi să se organizeze. Este pentru prima dată când o somează atât de direct să-i împărtăşească indignarea.

Îşi imaginează revoltele pe care accidentul ar fi trebuit să le provoace, cu vizibilă emoţie. După cum alţii vorbesc despre box, sex sau corida. Anumite cuvinte-cheie declanşează în el o proiecţie interioară în care se vede bărbat, faţă în faţă cu forţele de ordine, răsturnând maşini, umăr la umăr cu ai săi tovarăşi foarte demni şi hotărâţi. Iar aceste imagini îl bulversează. E sublim şi eroic.

Manu n-are spirit eroic. S-a obişnuit să aibă o viaţă ternă, burta plină de rahat şi ciocu' mic.

Nu e nimic ce ar putea ţine de grandios în ea. În afară de o sete de nestins. Sete de spermă, de bere sau de whisky, asta nu contează, doar să fie satisfăcută. Ba chiar sporindu-i astfel apatia şi sordidul. Nu-i displace să se bălăcească în vomă. Trăieşte într-o osmoză relativă cu lumea, găsind aproape zilnic ceva de băut şi un băiat care să i-o tragă.

Puştiul nici nu-şi dă seama cât de departe este revoluţia de gaura ei, ca s-o mai şi intereseze. Mai mult, ca să fii un exaltat ca el, îţi trebuie un anumit simţ al sublimării şi respectului de sine, care lui Manu îi lipsea.

Umblă într-un dulap în căutarea unei sticluţe cu ojă şi îl întrerupe sec:

— Ai intrat pe uşă ca să mi te caci în cap, băi? Ei, fir-ar al dracu', de unde ai mai apărut şi tu ca să-mi dai lecţii? Şi de unde ai mai scos-o că a fost asasinat?

— Toată lumea ştie, şi tu ziceai că…

— Spun ce vreau şi beau suficient ca să nu mă ia nimeni în seamă. Mai mult, eu am zis că spânzurătoarea nu era genul lui şi tu ai tradus asta prin faptul că gaborii i-au luat gâtul. Nu te sfătuiesc să încurci tâmpeniile mele cu ale tale.

A găsit sticluţa cu ojă şi, ţinând-o strâns în pumn, o agită aproape de nasul copilului. Acesta retractează prudent, mormăie ceva ca o scuză, cum că nu a vrut să o rănească. Parte pentru că nu e un băiat rău, parte deoarece chiar o crede capabilă să-i crape capul. Nu e stăpână pe propria-i violenţă, aşa că nu o să aştepte momentul adecvat din punct de vedere politic spre a se defula.

Băiatul avea dreptate să bată în retragere, fiindcă Manu era efectiv pe punctul de a-l trosni.

Ştie şi ea la fel de bine ca şi el că prietenul Camel cu siguranţă nu s-a spânzurat de unul singur. Era prea mândru ca să o facă. Şi, chiar dacă nu era prea dotat pentru supravieţuire, descoperea suficiente bucurii pentru a o mai continua o vreme. Şi, mai ales, Camel nu s-ar fi sinucis fără a gâtui mai întâi vreo cinci-şase dintre contemporanii săi. L-a cunoscut destul de bine pentru a fi convinsă de asta. Se înţeleseseră mai degrabă bine, ardeau gazul cu plăcere împreună şi împărtăşeau aceleaşi teorii despre cum să faci ca să te distrezi mai copios.

Cadavrul fusese descoperit în ajun, spânzurat, pe un coridor. Ultimii care îl văzuseră în viaţă erau poliţiştii răspunzători de eliberarea sa condiţionată. Nimeni nu va şti vreodată ce se întâmplase cu adevărat. Sigur, copilul are dreptate, îi e greu şi ei

să admită chestia asta fără să facă nimic. Dar o să reuşească ea până la urmă.

Nu-i plac şmecheriile prin care puştiul vrea să o asocieze propriei lui indignări şi nici că el încearcă să îşi aproprieze această moarte pentru a-şi servi propriile convingeri. Prea are sentimentul că-i revine de drept cadavrul, fie că moartea a fost motivată politic sau nu. O ameninţă pe faţă pentru laşitate. Manu îşi zice că nu are el faţă să facă pe moralistul şi, dacă chiar ţine morţiş, i-o mai aranjează şi ea.

Are grijă să-şi desfacă berea înainte de a începe să-şi dea cu ojă. Ştie din experienţă că i se va face sete cu mult înainte ca unghiile să se fi uscat. Ezită, apoi îi propune şi mucosului una pentru a-l face să înţeleagă că nu mai vrea alte discuţii. O să aibă şi aşa sufletul destul de sfâşiat ca s-o mai afecteze şi povestea asta. Sfârşea întotdeauna prin a-şi spune că o parte din populaţie este sacrificată şi, din păcate pentru ea, e făcută să pice uneori la mijloc.

Îşi pune tot atâta ojă pe piele ca şi pe unghii, fiindcă îi cam tremură mâna. Măcar aşa de-ar colora şi penisurile pe care le masturbează…

Copilul are o privire reprobatoare văzând-o ce face. Oja nu făcea parte din ceea ce el considera ca fiind just. Este marca supunerii femeii la presiunea masculinităţii totalitare. Dar cum Manu aparţine categoriei opresate, victimă a lipsei de educaţie, nu are obligaţia să fie etic corectă. Nu ţine cont de lipsurile ei, acestea îi provoacă doar mila.

Manu suflă zgomotos peste mâna stângă înainte de a trece la dreapta. Puştiul îi face impresia unei virgine rătăcite în sala de duşuri a unei puşcării pentru bărbaţi. Lumea înconjurătoare îl ofensează cu o lubrică îndârjire. E înspăimântat de întreaga proximitate, iar diavolul utilizează toate armele viciului pentru a-i distruge puritatea.

Se aude sunând la uşă. Îl roagă să deschidă, fluturându-şi mâinile pentru ca oja să se usuce mai

repede. Intră Radouan.

Îl ştie pe copil din vedere, căci locuiesc în acelaşi cartier, însă prezenţa lui la Manu îl deconcertează puţin, căci nu schimbaseră nicicând vreo vorbă. Stângiştii îi consideră pe arabi nişte proşti reacţionari, prea religioşi. Ciuhapii iau stângiştii drept golani îmbibaţi cu alcool şi, în general, homosexuali.

Radouan deduce până la urmă că Manu băgase copilul în casă ca să-l suie pe ea. Nici că s-ar fi mirat. Întreabă dacă deranjează, făcând discret către femeie semne deocheate. Atât de discret, încât copilul roşeşte până în vârful nasului şi începe să se foiască pe scaun. Sexul: iată încă un subiect cu care nu se glumeşte.

Manu rânjeşte prosteşte înainte de a-i răspunde lui Radouan:

— Bineînţeles că nu ne deranjezi. Ne-am întâlnit la magazinul din colţ şi a urcat să îmi vorbească despre Camel. Ai mâncat? Vezi că au mai rămas nişte pateuri în frigider.

Radouan se serveşte ca la el acasă, fiindcă vine atât de des în vizită încât chiar se simte acasă. Copilul reia discuţia, încântat să aibă un nou interlocutor.

Denunţă din nou poliţia cu un neliniştitor echilibru spiritual. Nepot de misionar, încerca să convertească indigenii din cartier la modul său de gândire. Nevrându-le altceva decât binele, i-ar fi plăcut să-i poată lumina.

Fără a fi prea perspicace, copilul înţelege totuşi repede că Radouan e încă şi mai puţin sensibil decât Manu la discursul său. Profund necăjit, o şterge.

Drăguţă, Manu îi spune la revedere. Cel mai rău lucru care se poate spune despre proşti e că ei nu sunt strict antipatici decât în filme. În viaţa reală mai găseşti de fiecare dată câte ceva care ţine de căldură, de amabilitate.

Şi-apoi, copilul în fond nu greşea. În viaţa reală doar caraliii sunt strict detestabili.

Îşi dă încă un strat de ojă, fără să aştepte ca primul să se fi uscat. Pentru că tot nu are altceva de stricat. Radouan scoate cu mândrie o bară de haşiş:

— Nu ai nişte hârtie să ne facem o ţigară?

— Vezi în coşul din spatele tău. Da' ce, te-ai apucat şi tu de fumat?

— Ce, nu merge? Pentru tine l-am adus, este un cadou din partea lui King Radouan.

— Da' ce, de-acum este şi el *dealer* ca frate-su mai mare, Găoz Radouan?

— Nu te băga… Îmi fac treaba şi sunt stăpân pe situaţie.

— Nu mă bag. De-aia ţi-ai pus acum ţoalele astea de dur? S-ar zice că eşti sponsorizat de toate firmele de ţoale de lux de pe planetă. Toată lumea vorbeşte în zonă despre *bussines*-ul tău. Eşti atât de prost, încât nu are rost să aştepţi să te lege sticleţii ca să înceapă să curgă necazurile. Or să te încolţească în primul rând şmecherii din cartier…

— Nu-ţi face griji, n-auzi, tot nu te pricepi. Ai încredere şi gustă haşişul lui King Radouan, e cel mai bun din toată ţara şi e cadoul lui pentru tine.

Lipeşte cu grijă cele două capete ale hârtiei. Cum nu fumează, nu are obişnuinţa de a le rula, aşa că o face cu precauţie. Linge ţigareta pe toată lungimea şi o taie cum văzuse făcând-o pe mai vechii în meserie. Jubilează căci este bine îmbrăcat şi îi poate face un cadou lui Manu.

Ea este mai puţin bucuroasă, căci a auzit puse pe seama lui tot felul de poveşti murdare. Făcea probleme unor oameni care-şi pierduseră obişnuinţa de a avea probleme. Nu găseşte nimic să-i spună pentru a-l linişti. Nu a găsit nimic să-i spună nici atunci când a început să vândă droguri. Nu a găsit nici un plan suficient de excitant pentru a-l păstra pe drumul drept. Aşa că repetă:

— Fii atent, mai foloseşte-ţi şi mintea un pic.

Şi îl lasă să schimbe subiectul.

Capitolul III

— L-ai mai văzut pe Francis în ultima vreme?

— Zilele astea nu…

— E ceva timp de când nu a mai dat nici o veste. Pune-mi una mică.

Până şi în plină zi e întuneric în barul ăsta. De-a lungul interminabilei tejghele eşuează o întreagă hoardă de obiceiuri heteroclite. Un caleidoscop de poveşti, lumini artificiale şi vacarm de conversaţii întretăiate. Oamenii alunecă unii către alţii, se adună pentru un păhărel, se ajută unii pe alţii să omoare timpul până când se fac praf, căci numai aşa pot suporta să se întoarcă acasă.

Navigând încă în plină ceaţă narcotică, perspicacitatea şi sensibilitatea la detalii ale Nadinei sunt treze. Berea e proaspătă, aşa că goleşte doza în doi timpi şi trei mişcări.

Câţiva studenţi îşi citesc cursurile la masa de lângă intrare. Cu caietele deschise psalmodiază tot felul de formule, încercând să le memoreze.

La celălalt capăt al tejghelei, un băiat stă de vorbă cu chelnerul, supraveghind discret uşa în aşa fel încât nici o fată să nu se mişte de capul ei. Cu ochii minţii le şi vede în tot felul de poziţii şi îşi savurează emoţia interioară fără a întrerupe discuţia. Gândirea îi este condiţionată de sex tot aşa cum plămânii condiţionează respiraţia. Vine regulat în bar, iar Nadine nu se plictiseşte să-l tot privească de la depărtare. Poate oare să te plictisească vreodată amoralitatea?

Într-un ungher al sălii, cocoţat pe un taburet, un puşti se distrează la jocurile electronice. Lângă el, o fată se uită la formele şi culorile care alunecă pe ecran şi se întrepătrund. Băiatul abia dacă a salutat-o, atât e de concentrat asupra jocului. Ea încearcă totuşi să-i vorbească:

— Ştii, tocmai am trecut pe la asistenta socială. Mi-a zis că trebuie să treci şi tu s-o vezi.

— Vezi-ţi de treabă, doar ţi-am mai zis că n-aveam dreptul la nimic.

I-a răspuns brusc, fără amabilitate. Nu-şi dorea decât să fie lăsat în pace. Fata reia, după un moment de tăcere, tenace şi parcă cerându-şi scuze:

— Ai o scrisoare acasă, vrei să ţi-o aduc?

Pare că nici nu a auzit-o. Ea insistă, cu cea mai mare blândeţe cu putinţă, căci ştie cât îl deranjează atunci când joacă, numai că e ceva mai puternic decât ea care o face să nu se abţină:

— De cinci zile n-ai mai dat pe acasă să te culci. Dacă nu mai vrei să fim împreună, n-ai decât să zici.

S-a străduit cât a putut să nu i se ghicească în glas nici reproş, nici tristeţe, ştiind că tristeţea şi reproşul îl irită. Băiatul suspină zgomotos, ca să o facă să înţeleagă că îl exasperează:

— Dacă mă distrez până târziu, nu înseamnă că vreau să mă car. Lasă-mă şi pe mine un pic în pace, ce dracu'…

Răspunsul nu are aerul de a o linişti. E dezolată, însă nu protestează. Fixează pe ecran formele colorate care coboară din ce în ce mai repede. Mâinile băiatului mişcă manetele cu o agilitate bestială. Până la urmă, maşinăria anunţă: „Game over". Figura fetei se luminează:

— Hai că am cu ce să dau un rând. N-am mai stat de mult de vorbă.

A făcut tot ce i-a stat în putinţă ca în glasul ei să se citească entuziasmul nu rugămintea, fiindcă ştie că el apreciază entuziasmul, iar rugăminţile îl enervează. O întreabă:

— Ai ceva marafeţi pe tine?

— Mde, ţi-am zis o dată că eşti invitatul meu. Unde vrei să stăm?

— Bagă-i aici, să mai fac o partidă.

Întinde mâna. Ea scoate o monedă din buzunar, fără a îndrăzni să protesteze. El se întoarce către aparat, zicând:

— Doar n-o să stai în spatele meu toată partida, că nu pot să mă concentrez. Vorbim noi diseară, dacă vrei.

— Te-ntorci târziu?

— Ce mă-sa, de und' să ştiu, lasă-mă-n pace!

Ea ştie că diseară, dacă va fi să dea pe acasă, va fi probabil prea rupt de oboseală ca să mai schimbe vreo vorbă. În cel mai bun caz, va mai avea puterea să o-ntoarcă pentru a-i trage un număr.

Se aşază singură la o masă şi comandă o cafea. Nu are nici măcar o umbră de mânie în privire, ci doar o mare nelinişte. Nadine ştie că va rămâne aşa până la închiderea barului şi că de mai multe ori va încerca stângaci să atragă atenţia băiatului.

Ţinând cont de calitatea brunetei pe care ar putea-o agăţa, ea are tot interesul să fie proprietara unei bune rezistenţe la durere, căci cu cât mai rar se vor întoarce acasă împreună, cu atât mai bine se va simţi el.

Aşa că ea va aştepta atât timp cât va trebui şi va îndura ceea ce e de îndurat. Răbdătoare şi făcând cum ştie mai bine ca să nu-l agaseze până când se va hotărî să se întoarcă.

Un tip se ridică de la masă şi merge clătinându-se până la tejghea. E totuşi cam devreme pentru a ajunge în halul ăsta. Încearcă să obţină credit de la barman.

O brunetă intră în bar. Ochii băiatului de la celălalt capăt al tejghelei ies din orbite. Fata declanşează în mintea lui marile manevre ale emoţiei. Iese din liniştita indiferenţă, se agită pe taburet, răspunde cu un semn din ochi chelnerului:

— Nu e vina noastră că suntem înconjuraţi de asemenea vicioase…

Nadine observă fata, caută să o vadă prin ochii băiatului. De ce tocmai asta şi nu o alta? Poate

pentru că seamănă cu prima fetiţă care l-a lăsat să-i alunece un deget în găurica ei? Sau poate pentru că are acelaşi surâs cu acea femeie de hârtie a cărei fotografie o mângâia în timp ce se masturba?

Apare şi un coleg al băiatului, pe care acesta îl întreabă cu nevinovăţie:

— O ştii pe bruneţica aia de colo?

— Biblic. O suge la fix.

— Nu am decât să te cred pe cuvânt, dar tare aş prefera să verific eu însumi. Nu poţi face cumva să mi-o prezinţi?

Îşi iau paharele şi se aşază la masa ei.

Lângă uşă, o metisă superfierbinte terorizează doi băieţi de la înălţimea tocurilor interminabile. Fusta i se opreşte chiar la limita chiloţilor, lăsându-i descoperite picioarele lungi până-n gât, iar băieţii încearcă să evite să-şi imagineze cum s-ar înfăşura ele în jurul mijlocului celui care i-ar trage-o. Ea îi ascultă surâzătoare, cu mâinile în şolduri, mişcându-şi uşor bazinul de câte ori izbucneşte în râs. Apelul la sex se conjugă aici la modul imperativ şi presupune o călătorie în infern. Este fatală în primul sens al cuvântului. Toată lumea din bar ştie poveşti cu băieţi care au înnebunit din cauza ei şi toţi băieţii din bar nu cer altceva de la viaţă decât să-i treacă prin braţe. Nadine a văzut-o într-o seară prăbuşindu-se la marginea drumului, între două maşini, după ce se certase cu un iubit. Alb la faţă ca varul, insul se aplecase deasupra corpului ce se crispa atroce, stupefiat că se poate suferi într-atâta şi îngrozit de acea explozie de furie. Era ca şi posedată, încerca să scoată răul din ea învineţindu-şi burta cu pumnii, se răsucea urlând, arsă de un incendiu interior.

Nadinei îi fusese ruşine că se nimerise martor involuntar al scenei dar, în acelaşi timp, resimţise şi o violentă atracţie către acea fată.

— Nadine, vino la telefon. Cred că e Francis.

Capitolul IV

Chiuveta din bucătărie e încă înfundată. Apa din ea se împuţise, mai ales că era şi foarte cald. Aşa că Manu duce vasele murdare în chiuveta din baie.

Măcar o dată nu exagerase Radouan: e haşiş de cea mai bună calitate. Afundă scrumiera în apă fără să o golească. O peliculă neagră acoperă instantaneu tot ce e înăuntru. Înjură cu sete scrumiera şi trânteşte uşa băii ca să nu mai vadă mizeria.

Trebuie să iasă să cumpere ceva de băut. Caută o bluză nu foarte pătată în maldărul de haine murdare. Jură că o să meargă la spălătorie până la sfârşitul săptămânii. Trăgând fermoarul vestei împuţite de tutun, îşi dă seama că este prea cald pentru ca să o îmbrace.

Are impresia că au trecut ore şi ore de când s-a hotărât să iasă să-şi cumpere ceva de băut. Apartamentul s-a transformat într-o gigantică bătaie de cap.

Radouan i-a lăsat o mare parte din acel haşiş de cea mai bună calitate.

Nu mai ştie unde a pus cheile. Răvăşeşte tot ce se poate răvăşi, în speranţa de a le găsi. Caută chiar şi în frigider, nu se ştie niciodată.

Le găseşte în sfârşit în buzunarul unor blugi.

Cum-necum, se trezeşte în stradă. Soarele o pocneşte peste bot de parcă cineva i-ar fi aprins un reflector în faţă. E atât de cald, încât îţi vine să te aşezi pe marginea trotuarului şi să aştepţi seara. Coboară pleoapele, îşi dă seama că şi-a uitat ochelarii, dar renunţă să se mai întoarcă să-i caute.

Mergând, numără banii pe care-i ţine în mână. Par suficienţi pentru a putea cumpăra două sticle de bere. Regretă că a uitat bonurile de la consignaţie.

Remarcând că oja nu s-a uscat după cum fusese prevăzut, se distrage consideraţiilor financiare. Pe unghii au rămas numeroase dungi. Poate că e mai mişto aşa.

O fată traversează strada ca să o salute. Nu prea au mare lucru să-şi spună, dar locuiesc în acelaşi cartier de ani de zile. Fata are ochii înecaţi într-un soi de salivă interioară, părând încă şi mai puţin legată de realitate decât Manu. Drogată model curent, greu de asociat cu orele de deschidere ale farmaciilor din cartier, cu veşnice înţepături pe antebraţ, face mari eforturi până reuşeşte să încheie o frază.

Când a sosit în cartier, era o plăntuţă drăguţă, ce tocmai îşi încheiase studiile de care nimeni n-ar fi crezut-o capabilă, plină de proiecte pe care ar fi putut să pretindă la modul cel mai serios că le va realiza. Trecuse deja mult timp de atunci, iar realitatea o chemase de multe ori la ordine şi la matcă, numai că ea considera că această perioadă gri nu e decât o paranteză în viaţă, pe care nădăjduia să o închidă definitiv. Era ultima persoană care să creadă în ea însăşi. Nici vorbă să aibă puterea de a ieşi din starea asta deocamdată. Manu stă de vorbă cu fata câteva momente.

Apoi îşi reia drumul, aruncă o privire în barul din colţ, poate-poate o fi cineva cu care are chef să se vadă. Locul este îmbrăcat într-o pătură groasă de jeg. Curte a miracolelor fără strălucire, aici fetidul nu are nici o conotaţie romanescă.

Un tip iese din bar şi o ajunge ceva mai încolo:

— Nu l-ai văzut pe Radouan?

— Nu, nu ştiu pe unde umblă.

Acesta este un obicei al ei, ba chiar al tuturor celor din cartier. N-am văzut nimic, n-am auzit nimic, lasă-mă în pace. Tipul se irită brusc:

— Cretinul! Zi-i, dacă-l vezi, că e căutat, c-o să fie găsit şi omorât.

— Da’ nu locuiesc cu el.

— Eh, dacă-l vezi, zi-i aşa împuţitului: „O să fii prins şi omorât”. Acuma e clar?

— Da’ ce-a făcut aşa de rău? N-a vrut s-o plătească pe mă-ta?

— Curvă jegoasă, ori vorbeşti frumos, ori te sparg, OK? Toată lumea ştie că e mai mereu pe la tine, aşa că nu mai face pe nebuna, că dacă nu, o să trecem şi pe la tine. OK?

— Bine, e clar.

Îi vorbeşte de la doi centimetri, gata să-i lipească una peste mutră. Ea profită că se apropie un alt gagiu şi lasă să se înţeleagă că are ceva să-i spună fără martori, ca să poată s-o şteargă.

Radouan trebuie că a făcut o prostie tare nasoală dacă s-au încins spiritele în asemenea hal, deşi pe aici spiritele sunt mereu la limita incendiului.

Măcar să-l fi dat pe uşă afară adineauri şi să nu mai fi stat la glume cu el. Trebuia să fi căutat să-l facă să înţeleagă. Ridică din umeri: una peste alta, doar nu e educatoare.

Un J7 de închiriat e parcat în faţa magazinului. Un grup de tineri îl umplu cu material audio. Au invadat trotuarul cu amplificatoare, baterii, huse de chitară. Îi dau politicos bună ziua, îngrijoraţi că ar putea rămâne abordabili doar ca muzicieni. Profită că ea este acolo, pentru a face demonstraţii de complicitate, schimbă câteva poante amicale şi glumesc pipăind-o în trecere. Băieţii îi explică lui Manu că or să coboare să cânte câţiva kilometri mai la sud. Chestia asta are aerul că le face o mare plăcere. Unul dintre ei o întreabă:

— De fapt lui Dan i s-a spart apartamentul. I-au săltat basul. Aşa că dacă auzi vorbindu-se de o Rickenbacker pe la vreun tăinuitor, ar fi *cool* să ne spui.

— O Rickenbacker? Nici o problemă, vă dau eu un semn.

Ia să se mai ducă şi-n mă-sa! Se şi vede căutându-l pe tipul care le-a tras ţeapă, explicându-i că sunt nişte muzicieni foarte drăguţi şi că ar

trebui să le dea înapoi chitara. Ce Dumnezeu fac cu mintea aia din căpăţâni toţi oamenii ăştia?

Magazinul este plin de pancarte oranj fluorescente anunţând tot felul de promoţii. Scris stângaci de marker, greşeli de ortografie la fiecare rând. Vânzătorul remarcase că reclamele se fac pe suprafeţe mari şi îşi transformase buticul în imperiu al informaţiei şi al reducerii de preţuri. Trecuse iaurturile la solduri, redusese costul la peşte, laptele se găsea în mod regulat la preţuri promoţionale. Lansase o adevărată modă în cartier, toţi comercianţii îl imitau şi rivalizau în ingeniozitatea de a micşora preţurile la prăjiturile vechi. Ca iniţiator al mişcării, era convins că este un genial autodidact în marketing şi-şi petrecea fiecare zi pictând noi reclame.

Un ucenic iese prin spate ducând o cutie enormă, cu pachete de biscuiţi. Aşezat la casă, vânzătorul părăseşte transa creatoare, pentru a începe să-l înjure în arăbeşte.

Puştiul reflectează un moment, apoi aruncă pe jos cutia şi iese fără să spună nimic. Vânzătorul se repede după el pentru a-şi recupera tablaua. Lui Manu îi rămâne suficient timp pentru a-şi umple buzunarele pantalonilor cu tablete de ciocolată, după care lasă să îi cadă peste ele tricoul şi trece la casă, spre a plăti cele două sticle de bere.

Vânzătorul îi aruncă o privire neagră şi încasează banii, boscorodind.

Schimbă ucenicii săptămânal. Nu foloseşte decât puşti în formare, ca să le plătească mai puţin. Numai că la această vârstă porcăria în doze masive este mai greu de suportat, aşa că ei nu fac prea mulţi purici pe acolo.

Odată ieşită din magazin, Manu îşi bagă în gură cât de multă ciocolată poate. *Tamienul* decuplase potenţialul de plăcere al papilelor gustative. Simplu orificiu căruia să-i faci plinul.

Un student pe care-l cunoştea o opreşte şi îi propune să-i dea bani pentru un număr. Băiat

drăguţ şi curăţel, manifesta o oarecare afecţiune pentru ea, nu se ştie de ce. Îl bănuia că o găseşte delicios de decadentă şi că numai în compania ei simte că se înhăitează cu asemenea specimene. Cât e totul curat, n-are nimic de zis.

Are spiritul mărginit şi foarte puţin inventiv, memoria enciclopedică a persoanelor lipsite de emoţii şi talent, convins că a da nume şi date exacte poate ţine loc de suflet. Genul de tip care locuieşte în mediocritate şi se simte destul de bine acolo, născut într-un loc care i se potriveşte şi pe care este prea fricos ca să-l părăsească.

Îi propune să meargă la Tony, pentru că acolo cunoaşte ceva lume. Aşa nu va fi obligată să stea de vorbă numai cu el. Este prea bine crescut pentru a pleca fără să-i plătească un pahar, chiar dacă ea nu-l va mai băga în seamă o dată intrată pe uşa barului.

Pe drum se intersectează cu doi inşi, dintre care unul o întreabă pe Manu:

— Nu l-ai văzut pe Radouan?

— Nu prea cred, dar văd că toată lumea îl caută astăzi! Nu, nu l-am văzut.

— Nici nu ştii ce o să păţească atunci când o să-l găsim.

Capitolul V

Aşezată pe o bancă din apropiere, Nadine aşteaptă să se elibereze cabina telefonică. Nu a făcut nici o sută de metri pe jos şi deja spatele îi este inundat de sudoare. Prea cald. Prea albă lumina. Un singur aspect pozitiv în această exagerare estivală: berea te îmbată mai repede ca de obicei. Măcar seara mai e de trăit.

I'm screaming inside, but there's no one to hear me.

Idioatele astea de căşti au din ce în ce mai des contactele proaste. Din fericire are de luat nişte bani diseară, aşa că o să-şi poată lua altele noi înainte ca astea să se strice de tot. Încearcă să-şi imagineze ceva şi mai frustrant decât plimbatul prin oraş fără walkman. Să tai conducta de aer a urechilor. Consternant.

O femeie cu pantaloni largi ocupă cabina. Cochetă. Nici prea elegantă, nici să te înnebuneşti după ea. Nu prezintă mare interes. Îi întoarce spatele Nadinei, ca să-i demonstreze că nu a văzut-o.

Francis a rugat-o să îl sune imediat. Avea vocea aia de zile mari, când făcea cele mai ale dracului prostii. Era grăbită să afle ce însemna în acest caz „am dat de necaz, am dat nasol de necaz". Nu îşi putea imagina nimic precis, pentru că el era mereu cu un pas înaintea celor mai rele previziuni. Tot aşa de grăbită era şi să afle de ce era exclus să-i mai spună ceva cât mai rămânea în bar.

Francis era cel mai aproape, pentru ea, de noţiunea de prieten, deşi noţiunea în sine era foarte departe de înţelesul ei uzual. Îl iubeşte ca o nebună şi suferă ca o proastă.

Contrar obiceiului, pe măsură ce ea îl cunoştea mai bine, el era mai încântat. Poet în sensul cel mai rău al cuvântului. Fiindu-i prea strâmtă epoca

în care trăia. Incapabil de a se obişnui cu plictisul şi călduţul.

Dizident sistematic, paranoic şi năbădăios, lipsit de vlagă, hoţ, certăreţ. Provocând incriminări şi reincriminări prin toate locurile prin care trecea. Insuportabil pentru toată lumea şi mai ales pentru el însuşi.

Iubind viaţa cu un fel de exigenţă care îi taie legăturile cu însăşi viaţa. Ar înfrunta cea mai teribilă teroare, ar prefera moartea decât să renunţe la propriul sistem de explorare a lumii. Nu ţinea minte nici o lecţie, căci ar fi fost contrar credinţelor lui şi, cu obstinaţie, cădea iar şi iar în aceleaşi greşeli.

Cu obstinaţie rămânea şi Nadine alături de el. Se imagina infirmieră devotată, capabilă doar să aplice comprese reci pe fruntea unui bolnav răvăşit de ciumă. Nu îi era de nici un ajutor. Nu îl susţinea în nici un fel. Îl veghea ca şi cum ar fi în plin delir provocat de febră, fără a fi fost sigură că el era măcar conştient de prezenţa ei.

Nasoala aia în pantaloni a ieşit în sfârşit din cabină. Nadine formează numărul de telefon pe care îl are scris în palmă. E un număr din Paris. Ce naiba o fi făcând acolo?

Francis răspunde imediat. Desigur, era postat lângă telefon.

— Eu sunt, a fost cabina ocupată. Ce s-a întâmplat?

— E mult de explicat. Până la urmă l-am omorât pe unul.

— L-ai omorât la propriu?

— L-am omorât pe Bouvier. E o chestie destul de complicată. Trebuie să ţi-o povestesc. Trebuie neapărat să te văd.

— Dar ce e cu tine? Eşti prea agitat pentru un asasin.

— Nu am avut încă timpul de a intra în pielea personajului. Cinstit vorbind, am dormit tot timpul de când s-a întâmplat.

— Şi când s-a întâmplat?

— Ieri.

— Pe unde eşti?

— Într-un hotel de la marginea oraşului.

— Băgaseşi ceva iarbă?

— Nu te supăra, dar nu cred că se pune problema dacă aş fi ieşit pozitiv la testare sau nu. Lucrurile sunt ceva mai grave.

— Asta e cea mai marţiană discuţie pe care am avut-o vreodată cu tine. Vrei să trec să te văd?

— Sigur că vreau, da… Am să-ţi dau câteva chestii şi te rog să-mi aduci nişte lucruri de care am nevoie.

— Şi pe urmă ce vrei să faci?

— Păi tocmai de-asta vreau să stăm de vorbă. Sunt mai multe posibilităţi. Dar mai întâi vreau să-ţi explic fiecare amănunt pentru ca să ţii toate firele în mână şi să înţelegi situaţia.

— O să iau ultimul TGV de astăzi.

Iese din cabina telefonică după ce a primit adresa hotelului şi lista cu lucrurile pe care trebuia să i le ducă. Repune walkman-ul în funcţiune. Nu se gândeşte la nimic special. Are adesea reacţii întârziate.

It's going down in my dark side. It's an emotional wave.

Capitolul VI

Intrând în bar, Manu se gândeşte: „Camel nu-i aici”. Absenţa lui e şocantă, chiar de domeniul evidenţei. Cu atât mai mult cu cât ea nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Sensibilitatea ei de copil îi ridică un nod în gât. Iradiind o dată pentru totdeauna şi sustrăgându-se decorului.

Este surprinsă să se descopere atât de vulnerabilă, capabilă încă să resimtă durerea. La început credea că o să moară la fiecare rană. Îşi făcea un titlu de glorie din a duce suferinţa până la capăt. Mai apoi s-a obişnuit să îndure orice preţ. Se simţea întărită şi tot mai murdară. Suflet de oţel călit.

Observă interiorul barului şi emoţia găseşte în ea un colţişor intact pentru a plânge în hohote.

Aruncă tristeţea într-un colţ al minţii şi se aşază la bar. Nu e prea multă lume cunoscută. Nişte tipi fac un tarot pe un covor verde, tocit într-un schimb usturător de înjurături.

O fată se ceartă cu cineva la telefonul public, face gesturi largi de mâini, cu faţa spre perete. Poartă ochelari negri, alteori un fular care-i acoperă gâtul. Manu nu ştie dacă locuieşte în zonă sau trece regulat pe acolo ca să-şi cumpere doza. Nu vorbeşte cu nimeni. Nu coboară scările decât împinsă de prietenul ei, care o mai plesneşte seara pe neve. Pentru toţi ceilalţi, fata este o apariţie maiestuoasă.

Manu goleşte paharul dintr-o sorbitură, în speranţa că bărbatul de alături va înţelege ce înseamnă asta.

Îl vede pe Lakim trecând pe trotuarul de vizavi. Zărind-o, la rândul lui, îi face semn să iasă. Sunt împreună de mai multe luni. Nu-şi aminteşte să fi manifestat nici cea mai mică intenţie de a fi împreună, însă o recuperează regulat şi o duce la el

acasă, ca şi când ar fi adoptat-o din oficiu. E prea adesea pilită ca să mai ia vreo hotărâre. După împrejurări, i se adaptează şi lui, printre alţii.

Ţine la el. Chiar dacă nu o suportă aşa cum este. Şi mai şi greşeşte crezând că se va schimba vreodată. Lakim are anumite idei despre viaţă şi pretinde să-i fie respectate. Dar şi ea are motive serioase să fie aşa cum e. Povestea lor seamănă cu o cursă în direcţia unui perete. Manu îşi spune că atâta vreme cât se fut mai mult decât se ceartă nu are nici un rost să se despartă.

Hotărât lucru, îi place când el i-o înfige ca şi când ar vrea să dea şi mai puternic din fund şi să ţipe şi mai tare. Ca şi când ar vrea, căci îi face totuşi rău când îl apucă năbădăile şi o ia de la capăt ţinând-o bine, desfăcându-i fesele, umplându-i gura până în fundul gâtului. Ca şi când ar fi trezit cea mai rea parte a sufletului lui, aceea de care se ruşina, dar pe care ea reuşea să i-o trezească al naibii de eficient. Totul se plăteşte, doar că el o face să plătească puţin cam scump pentru asta.

— Iar o freci în barul ăsta de drogaţi? Chiar nu-ţi poţi irosi viaţa în altă parte?

— Ia vezi-ţi de curul tău.

Îi trage o palmă zdravănă. Ea face un pas într-o parte, ameţită de lovitură. Un şofer încetineşte, e genul de bărbat gata să intervină oricând este lovită o femeie. O întreabă pe Manu dacă totul e în ordine. Ea răspunde sictirit din colţul gurii:

— Sunt în picioare şi întreagă, ce, nu se vede?

Lakim îi face semn tipului s-o întindă, iar acesta se conformează. Apoi, nebun de furie, se întoarce către ea:

— Fir-ar să fie, n-am dat niciodată într-o femeie. Eşti mândră de tine, da?

— Tocmai era în bar o gagică pe care amicul ei o tăbăceşte regulat. Aşa e în ziua de azi. Nu că mi s-ar părea grav, dar nu te sfătuiesc să mai încerci. De altfel, nici nu cred că o să mai ai ocazia.

— Chiar o cauţi, Manu, pe cuvânt că-mi pare rău, dar chiar o cauţi.

— Aveai ceva anume cu mine?

— Voiam să te salut. Eşti prietena mea şi când te văd, e normal să vreau să-ţi zic bună ziua… Dar cu tine mereu lucrurile trebuie să degenereze.

— Începând din acest moment, nu ai decât să consideri că nu mai sunt prietena ta şi că nu mai trebuie să îmi mai dai bună ziua. Aşa vom limita pagubele. Dacă tot veni vorba, nu ştii ce a făcut Radouan? N-ai auzit nimic? Toată lumea îl caută azi.

— N-am nimic de-a face cu insul ăla. Şi nici tu nu ar mai trebui să-l vezi atât de des…

— Ceea ce e sigur este că pe tine chiar nu mai vreau să te văd deloc. Salut, fraiere, mă duc să-i trag un chef!

Îl priveşte fix înainte de a se îndepărta. Astăzi a pisat-o atât de mult, încât va trebui să facă un efort ca să-şi revină. Cu plăcere i-ar da întreaga listă a prietenilor lui, cu care a făcut-o de când sunt împreună. Cu tot cu detaliile pentru dăţile când aşa ceva s-a întâmplat, el fiind pe undeva pe aproape. Cu cei mai buni prieteni. Ar rămâne cu gura căscată dacă ar afla. Ocazie de a-i arde câteva scatoalce pe bună dreptate. Manu ridică din umeri. S-ar complica prea tare pentru a o mai şi distra. Şi-apoi, nu are nimic de împărţit cu el; pur şi simplu nu mai vrea să-l vadă.

El face o mişcare uşoară, ca pentru a se reţine. Manu se întoarce în bar. Karla o aşteaptă lângă uşă. O puştoaică nătângă şi surâzătoare, care bea prea mult şi uită prea iute ce înseamnă demnitatea. Observase scena prin fereastră şi pufnea de indignare:

— Te-a pocnit?

— Mda, văd că eşti cu ochii pe mine. Poate că am şi căutat-o. Da’ cred că nu-ţi mergea şi sonorul aici.

— Dă-o-ncolo, trebuia să-l joci în picioare. Nu trebuia să-l laşi s-o facă. N-aş suporta ca prietenul meu să ridice mâna asupra mea. Aşa i-aş întoarce-o dacă ar îndrăzni. Să fie al dracu' dacă aş suporta aşa ceva.

— Dacă nu e vorba să mă umple vreunul cu spermă stricată, aproape că suport orice. Ai bani să dai un rând?

— Aş avea cu ce să te clăteşti în seara asta, ai picat la ţanc, tocmai mi-am luat ajutorul social.

Capitolul VII

Nadine mişcă firul walkman-ului în toate direcţiile, până când sunetul revine în căşti. Mergând, e atentă să le menţină poziţia favorabilă. Sunt mai puţin de două săptămâni de când le-a schimbat. Cum or fi făcând unii că le pot folosi luni de zile?

Să omori pe cineva. Ce-o să se întâmple? Ce s-a întâmplat? Nu e surprinsă. Poate că aşa trebuia să se întâmple. Oricui ar putea să i se întâmple. De ce tocmai pe Bouvier? Ciudată alegere a victimei… Punct pozitiv: puţini se vor gândi la Francis atunci când va fi descoperit corpul. Corpul… Cuvânt nou. Bizar.

Încearcă să îşi imagineze cine îl va descoperi şi în cât timp. O femeie intră într-o cameră vorbind despre lucruri obişnuite, ambuteiaje, sau certuri, sau planuri pentru petrecerea serii. O femeie care se întoarce acasă şi vorbeşte cu soţul ei, căci ştie că şi el s-a întors. Vorbeşte despre autobuzul care era plin ochi sau despre un telefon care a surprins-o plăcut când, în mijlocul livingului, dă nas în nas cu o enormă masă însângerată. Nelalocul ei. Cadavrul soţului. Cu craniul crăpat. Cum va reuşi să-şi bage în cap, să înţeleagă ceea ce este obligată să vadă? Viaţa femeii este brusc dată peste cap, iar creieraşul ei nu ştie cum să înregistreze informaţia. Femeia urlă în mijlocul livingului, mugeşte printre lacrimi. Sau se bâlbâie, sau îşi pune un pahar. Poate îşi ciupeşte lobul unei urechi, mic gest pe care nu îl conştientizează. Nici o reacţie decentă în faţa corpului cu maţele scoase, cu sângele pătând mocheta. De altfel, poate că mai întâi s-a gândit cum o să scoată petele. Şi imediat după i se face ruşine că tocmai acum îi dă prin cap aşa ceva. Sau poate că se va simţi liniştită, poate că se va gândi

la amantul ei pe care în sfârşit îl va putea întâlni fără teamă.

Dar poate că Bouvier nu este căsătorit. Poate că îl va descoperi din întâmplare un copil din cartier, în timp ce se joacă cu mingea ca într-un serial de la televizor. Mingea se va rostogoli până lângă cadavru, iar copilul o va urma ţopăind şi ţipând. Mic chip de copil care se joacă, cu ochii plini de nevinovăţie şi curiozitate preschimbată în groază. Îmbrăcăminte de copil, ca aceea pe care poţi s-o vezi în raioanele supermarket-urilor, tricou colorat, cu un vapor imprimat pe piept. Va sosi în fugă cu acel fel amuzant de a păşi al copiilor mici. Un copil mulţumit, zburdalnic, mânjit la gură, căci tocmai a terminat de mâncat un Miko. Are obraji dolofani, este un copil bine hrănit, iubit. Îşi va recupera iute mingea galbenă mânjită de sângele foarte roşu şi cald încă, ce-i va păta un pic şi mâinile. Acestea vor fi petele închise de pe mingea care s-a buşit de craniul crăpat al mortului din mijlocul livingului.

Sweat young things ain't sweat no more.

Corpul va fi desigur descoperit de pompierii alertaţi de vecini, din cauza mirosului. Se pare că un cadavru în descompunere miroase foarte puternic.

Probleme cu căştile. Degeaba trage de fir, căci nu se mai restabileşte contactul. Aproape că a ajuns pe strada ei. Culoar printre schele. Se refac faţadele imobilelor. Măcar de n-ar fi Séverine acasă. Să ai linişte câteva clipe.

Suspin de uşurare când deschide uşa. Nici un zgomot în apartament. Are întâlnire şi este în întârziere. Lasă să curgă apa caldă într-o oală, apoi o pune la fiert. Se aşază în faţa lămpii cu gaz şi îşi freacă ceafa. Cărţi poştale şi fotografii prinse în piuneze pe uşa dulapului. Pete de cafea pe uşa frigiderului. A vărsat-o dimineaţă şi i-a fost lene să şteargă. Ia un burete, îl udă cu apă rece şi freacă uşa.

Bouvier îi datora bani lui Francis, bani mulţi. Şi asta de mult, de foarte demult. Cam de atunci nu s-au mai văzut, de când a început să-i meargă rău lui Francis. Cădere liberă de mai mulţi ani. El a alternat toate schemele degringoladei: o vreme stâlp de bar dator vândut, apoi a trecut la cocaină, după care s-a convertit la amfetamine şi mai târziu, la codeină, trecând şi prin alte chestii necunoscute. Uneori se refugia la câte cineva, refuzând să mai iasă din casă timp de-o lună. Alteori, dădea câte o lovitură şi apoi, cu banii furaţi, se închidea câte o săptămână întreagă în cine ştie ce cameră de hotel. Ani de zile a probat cu talent toate variantele coborârii în infern.

Se gândea mereu la banii pe care i-i datorează Bouvier şi nu vorbea decât despre asta zile în şir. Amărâţii ăia de bani i-ar fi rezolvat totuşi toate problemele. Numai că niciodată nu-i telefona lui Bouvier. Vorbea singur, învârtindu-se ca-n cuşcă, de fiecare dată mai exasperat. Îşi promitea să se întoarcă a doua zi la Paris şi să rezolve situaţia. Nu pleca niciodată. Confuz, amalgama datoria cu starea în care se afla. Bouvier devenea responsabil pentru toate. Văzut astfel, din apropiere, nu era deloc surprinzător că Francis îi crăpase capul. Văzut de la ceva mai mare depărtare, era un act de pură demenţă: nu se mai întâlniseră de foarte mulţi ani.

Nadine îl privea pe Francis din apropiere, dintr-o asemenea apropiere, încât actele cele mai lipsite de sens deveneau de înţeles. Pentru că pe el îl crede. În orice situaţie. Chiar l-a ajutat să ţească această plasă de aberaţii vorbind pe limba lui şi cauţionând tot ce-i spunea. De data asta însă a mers prea departe. A venit vremea să iasă în faţa lumii.

Se gândeşte: „Dacă îl prind poliţiştii, îl internează”. Pentru neofiţi, comportamentul lui ţine de patologic. A devenit periculos. Nadine varsă apa clocotită într-un bol ciobit. Zice cu voce

coborâtă: „Pe mine mă chemi când chiar ai nevoie de ajutor, fiindcă m-am declarat prietena ta şi sunt prima care s-a prins că eşti nebun de legat”. Scutură din cap ca pentru a alunga acest gând. În ce hal este de singur Francis şi câtă nevoie are de cineva care să fie capabil să-l însoţească şi să-l ajute… În ce hal este ea capabilă să o facă…

Apoi îl vede limpede pe un culoar de spital. Se plimbă printre alţi bolnavi, închis. Ea strânge din măsele cu o grimasă de parcă ar vrea să înghită. Imaginea nu o părăseşte. Aşa se va întâmpla. Şi asta înseamnă să omori pe cineva.

Nu vrea să îl părăsească. Nu vrea să îl vadă pierzând.

Cât timp a trebuit să treacă pentru a se umple de el, câte renunţări din partea lui până a consimţit să o păstreze alături. L-a ales împotriva întregii lumi. Măcar o dată ştia că era cea mai bună alegere.

Este în întârziere. N-ar mai pleca, i-ar trage clapa. Dar lui îi trebuie bani. Iar ea are nevoie să iasă, să nu se mai învârtă ca leul în cuşcă. Până la urmă, îi trec tot felul de lucruri prin cap şi se simte mai puţin calmă decât la aflarea veştii.

Se schimbă, caută în comodă doi ciorapi la fel şi şi-i pune. În susul coapselor carnea iese în cute; când se îngraşă prea tare, acestea se freacă între ele în mers până când devin roşii şi dureroase. Îşi face ochii cu dermatograful, dar liniile nu-i reuşesc la fel pentru că îi tremură mâna. Fumează prea mult şi abuzează şi de cafea. Dacă nu cumva e vorba de stângăcie.

Iese. Bătrâna de dedesubt îi dă bineţe. De când a ajutat-o să-şi ducă acasă cumpărăturile, e în graţiile ei. Este mereu îmbrăcată cu acelaşi mantou negru. Deseori are grijă de nepoată, căreia îi cumpără mereu acelaşi tip de bomboane. În trecere, Nadine se priveşte în vitrina farmaciei. Fusta este prea strâmtă şi se ridică în mers pe coapse. I se vede tot curul, care ondulează şi vrea să fie futut.

Când merge să facă o treabă, se îmbracă mereu la fel, îşi dă cu acelaşi parfum şi acelaşi ruj de buze. Ca şi când s-ar gândi adânc la uniforma potrivită, ca să nu mai fie şi ăsta un subiect de discuţie.

Trecătorii aruncă priviri diferite asupra ţinutei ei de paradă. Îi măsoară de sus până jos. Toţi aceşti domni cu care se încrucişează o pot avea. Până şi cei mai bătrâni, şi cei mai murdari se pot sui pe ea. Doar să pună banul jos şi ea se va culca pe spate pentru a servi indiferent cui.

Staţia de metrou Charpennes. Merge iute. Tropotul tocurilor pe asfalt. Zgomot de curviştină grăbită. Nişte puşti strigă după ea în trecere. Nu răspunde nimic. O agaţă şi o iau la mijloc. Unul dintre cei doi remarcă: „Ce bulane bune ca să se afunde toată între ele”. O escortează câţiva metri: „Sigur nu vrei să faci o tură cu noi?” Trebuie să scape de ei până la intrare. Au fost cazuri când s-au hotărât să meargă până la uşa bătrânului. Lui nu-i plăcea asta. Se opreşte, îi priveşte drept în ochi, consideră că aşa o să-i determine să se potolească: „Merg la muncă. O mie de franci ora. Dacă plătiţi mai bine, rămân cu voi. Dacă nu, imediat la o parte!” Nu pleacă imediat. Ca şi cum ar aştepta răspunsul lor. Ea îşi vinde curul, ei n-au cu ce să-l cumpere. Aşa că băieţii nu răspund şi Nadine pleacă. Măcar de n-ar mai insista. Au făcut stânga-mprejur. Mulţumeşte cerului şi se afundă pe aleea strâmtă şi întunecoasă. Pute a bucătărie şi pubele.

Capitolul VIII

Manu se agaţă de Karla ca să nu cadă.

— Drace, când bei prea mult dintr-o dată, îţi dai seama că nu mai poţi să faci un pas. Şi deja e prea târziu, un cuvânt nu mai poţi să scoţi. E momentul să te temi, căci se poate întâmpla orice. Te miri ce se poate întâmpla…

— Aiurea, m-am săturat să tot beau la Tony. Făcând bilanţul, îmi dau seama că zac non-stop în groapa aia şi mă apucă toţi dracii. Chiar nu mă simt bine acolo, nu râd, mă enervez. În afară de tine, pe care te-am găsit la Tony, mi se cam rupe de toţi ceilalţi.

— Bine faci, că şi lor li se rupe de tine. Ăia gesticulează, se freacă unii de alţii, doar să se mai mişte sunt buni, altfel complet goi pe dinăuntru. I-a făcut neoameni frica. Nu e Tony vreun blestemat, peste tot e la fel şi pute.

Manu i-ar explica mai amănunţit ce a vrut să zică, dar Karla o întrerupe:

— Auzi, habar n-ai ce vorbesc pe seama ta, ţi-aş fi spus mai demult, dar mi-au făcut greaţă.

Manu neagă din cap că ar vrea să afle. Că nu-i pasă. Au ajuns chiar pe malul Senei. Manu strigă:

— Mamă ce mişto e aici! Îţi trezeşte cheful să te muţi la ţară. Mor după fluvii. Te fac să vrei la mare. Nu-mi pasă de Tony, nici de tot ce zic ăia de acolo. Aici e mişto şi gata. O cutie de bere pe mal şi ce să-ţi mai baţi capul cu altceva. Trebuie să rămâi serios, Karla, să nu te îndepărtezi de la drumul drept. Să profităm că nu sunt şi ceilalţi aici cu cheful lor de a-şi băga nasul în viaţa altora.

Karla nu vede lucrurile chiar la fel. Reia:

— Tot bântuie o bârfă de la o vreme. Nu ştiu ce jigodie a lansat-o. Dar trebuie să ai grijă de ce se spune pe la Tony. Cică te-au văzut în filme porno. Au venit chiar cu amănunte dezgustătoare. N-aş

prea vrea să-ţi spun, atât m-a îngreţoşat. Tu eşti mereu gata să ajuţi pe toată lumea, mereu simpatică, iar ei nu găsesc altceva de zis decât…

— Eh, dacă nu vrei să-mi spui, nu-mi spune, ce vrei să-ţi mai zic?

— Prefer să-ţi spun. Prea e împuţit. Mai bine să fii la curent.

— Mda, acuma sunt la curent. De ce mi-ar păsa? Mă cac pe ei. Ia adu-mi-i tu unul câte unul şi pune-i la rând să mă cac pe ei. Prea eşti sensibilă, Karla, nu meriţi să-ţi faci sânge rău pentru atâta lucru.

Vorbind, Manu se întinde pe jos cu braţele întinse şi urlă din toţi rărunchii privind cerul. Crede cu sinceritate că ar fi capabilă să înghită tot cartierul dintr-o sorbitură şi că asta ar putea-o face să râdă. Soarele este încă pe cer. Chiar că e mişto locşorul ăsta. La drept vorbind, ar fi şi mai bine dacă nu s-ar afla şi Karla aici. E ea o fată OK, dar prea are multe idei jigărite şi de nimic. Are nişte ochi mici, care nu pot cuprinde mare lucru. Şi tot ce o depăşeşte o umple de furie.

Lui Manu îi place tot ceea ce o depăşeşte. O distrează toate derapajele. Are dorinţe largi şi deplasate. Şi găseşte că singurul lucru care mai merită un efort este sexul. Karla este ca toţi ceilalţi, fricoasă şi agresivă.

O maşină se opreşte nu departe de ele. Portierele pocnesc. Manu nu le dă atenţie. Zice cu voce tare:

— Pe bune, Karla, trebuie să-ţi lărgeşti gaura curului şi mintea o să-l urmeze. Serios, trebuie să dilaţi spiritul, să-l obligi să vadă în stil mare… Să-ţi lărgeşti ideile…

— De la noi, fetele, nu ideile se aşteaptă ceilalţi să le lărgim…

Karla stă în picioare. Manu nu are chef să se ridice. Şi nici să fie deranjată. Nu are nimic de împărţit cu vocea abrutizată care se aude. Nici cu pompele alea care înţeapă prin pantaloni. Nici cu mocasinii de alături. Nici cu bascheţii din spate.

Nu răspunde nici una. Privesc apa. Cei trei tipi se apropie.

— Haida, ciocu' mic!

Asta aşa, ca să mai destindă atmosfera.

— Am trecut şi noi pe aici ca să ne mai distrăm un pic. Am văzut două gagici şi ne-am zis că am putea să ne distrăm împreună… Nu vrem să vă deranjăm, fetelor, vrem doar să facem cunoştinţă.

Manu se ridică. Evită să-i privească. Nu trebuie să te uiţi de două ori la ei ca să-ţi dai seama că sunt nişte porci. Mici, împuţiţi şi beţi. Urâtă treime. Karla trage de fustă în jos cu aer imbecilizat. Manu o ia de mână şi, cu un semn din cap spre băieţi, zice:

— Tocmai plecam, avem o treabă. Îmi pare rău, distracţie plăcută…

Cel cu mocasini îi barează trecerea:

— Chiar eşti convinsă că nu ai timp pentru o partidă de craci în aer?

Şi îi pune mâna pe unul dintre sâni. O vede pe Karla întinsă pe jos, cu faţa strivită de pământ, şi tipul călare pe ea — tipul cu bascheţi — arzându-i o palmă şi făcând-o curvă.

O aude pe Karla urlând, strigând-o. Simte mâna celuilalt între picioare, strângându-i sexul. Exclamă pufnind în râs: „Asta nu pare prea sălbatică". Şi o tăvăleşte în iarbă. „Dă-ţi chiloţii jos şi desfă picioarele, desfă-le bine, să nu-ţi fac vreun rău cu scula asta a mea mişto".

Face cum i se spune. Se întoarce când i se comandă. Karla plânge şi discută, se roagă de indivizi să nu o atingă. Unul dintre ei o ţine de păr. Îi dă capul pe spate şi o face futelniţă. Ea are faţa roşie, congestionată, plină de lacrimi. Din nas îi curg muci, din gură sânge. Încearcă să vorbească şi, pe la colţurile gurii, balele i se amestecă cu sânge. Şi între dinţi are urme roşii. Al treilea o prinde de umăr, ea îşi apără faţa cu mâinile şi cade în genunchi. Grămadă sfrijită şi plângândă. Îngrozită. Implorândă. Manu zice: „Lăsaţi-o în

pace, daţi-i drumul!” Tipul de pe ea râde şi-o plesneşte peste nas. Explozie în spatele ochilor, apoi durere surdă în întreg craniul. Ceilalţi au ridicat-o pe Karla. Au pus-o pe capotă cu mâinile sucite la spate. Îi izbesc capul de caroserie. De mai multe ori. Chestia asta chiar face zgomot dar nimeni nu trece să audă. Cel de pe ea şopteşte:

— Ei, păpuşă, ce ţi-am zis de pula mea? Am impresia că-ţi place, ai?

Aude cum Karla ia palme între două proteste. Se teme să n-o demonteze ăştia, pur şi simplu, la cât de caftangii sunt. Să nu crape. Îi strigă: „Lasă-i dracu’ să ţi-o tragă, nu mai căuta cotonogeala”. Băieţii izbucnesc în râs: „Bagaboantele astea se fut ca iepuroaicele… Încearcă să i-o bagi şi-n cur, pariez că e la fel de larg ca şi calea legală”.

Ce vor face după, când vor sfârşi? Par beţi rău. Şi alcoolul nu-i face deloc mai amabili. Sunt mulţumiţi că sunt împreună, se laudă unul pe altul, au o activitate comună, cu duşman comun. Oare până unde trebuie să meargă pentru a-şi dovedi că sunt cu adevărat împreună? Oare chiar le vor deschide pântecele şi le vor băga acolo un glonte de carabină, cât mai adânc cu putinţă, pentru a face explozie în interior? Cât îi va mai distra oare să le-o tragă spunând tot felul de tâmpenii? Au premeditat ceva pentru după? Manu se gândeşte. Dacă s-au hotărât cumva împreună să le-o dea până le lasă fără suflu, atunci e de rău. N-or să se lase. Dar poate că vor doar să le violeze. Nu trebuie speriaţi. Nu trebuie făcuţi să intre în panică. Nu trebuie provocaţi să treacă de pumnii în gură şi mişcările violente din şolduri. Şi-ar fi dorit să se mai calmeze şi Karla ca să nu mai ia bătaie, dacă nu cumva şi asta era în program. Şi mai ales să rămână în viaţă. Să faci orice numai ca să rămâi în viaţă.

— Nu i-o mai trag şi eu, cum merge?

— Cu gura asta mare din dotare nu cred că apucă să şi-o tragă prea des.

— Ai grijă, nu cred că face diferenţa între pizdă şi un coş de gunoi.

— Ar fi trebuit să ne punem prezervative, cine ştie… Cu gagici d-astea care se lasă violate…

Poanta i-a făcut să chicotească. Un altul vine peste ea. Înainte de a se culca îi trage câteva şuturi între picioare ca să i le desfacă mai bine. Manu priveşte spre cer. Aşteaptă. Când i-o bagă, îi zice: „Mişcă-te, dă din cur, să vezi ce bine te fut”. Alături, Karla e întinsă pe jos cu trupul scuturat de hohote şi cu unul care se mişcă peste ea. Picioarele albe şi moi etalate de fiecare parte a tipului. Pământul şi iarba i-au pătat pielea. Fundul bărbatului urcă şi coboară, alb cu câteva bubuliţe roşii şi câţiva peri negri. Din când în când, îi trage câte o palmă zdravănă, la care Karla răspunde ţipând, lucru care pare să-l mulţumească. Are părul năclăit şi dinţii murdari. Al treilea tip îi cere lui Manu să se întoarcă. Spunându-i:

— Şterge-ţi curul, că s-a umplut de pământ.

Se uită pe jos. În iarbă, puţin sânge de când tipul a trosnit-o peste nas. Un altul îi priveşte din picioare. Cel care o ia pe la spate se enervează:

— Parcă aş fute o moartă.

Cel care priveşte adaugă:

— Şi asta nici măcar n-a plâns, ia uită-te la ea. Să-mi bag, parcă n-ar fi femeie.

Îl priveşte pe cel care vorbeşte, se întoarce şi aruncă o privire peste umăr către cel de pe ea. Surâde:

— Băi, pulică, da’ ce mare lucru crezi că ai între craci?

Bărbatul se retrage. Mai bine şi-ar fi ţinut gura. De ce o fi simţit nevoia să-i răspundă? Cel mai mic dintre cei doi, cel cu mocasini, zice:

— Nu mai am nici un chef, îmi fac greaţă jegoasele astea. Ce mizerie…

Îi spun celui de-al treilea să se grăbească, să se care şi să găsească gagici mai futabile, nu ca astea, bune doar pentru boschetari şi câini.

Manu a rămas pe burtă. S-a sfârşit. O dor genunchii şi spatele. Chiar s-a sfârşit? Şi mai trăieşte. Tipii or să plece. O doare şi capul pe deasupra. Cu limba simte un dinte mişcându-se.

Celălalt îşi ridică pantalonii. Se întorc la maşină. Manu se întoarce şi ea cu grijă pe spate. Nu-i fac chiar atât de rău mişcările, în orice caz nu are nimic rupt. Priveşte cerul. O aude pe Karla, alături, gemând. Vagă senzaţie de vomă. Şi sâni dureroşi… De ce naiba a trebuit să o lovească atât din moment ce nu a opus rezistenţă? O aude pe Karla trăgându-şi nasul. Ar vrea să nu fie acolo. Nu are nici un chef să stea de vorbă. Karla reuşeşe să articuleze:

— Cum ai putut să faci aşa ceva? Cum ai putut să-i laşi chiar aşa?

Manu nu răspunde imediat. Simte că o dezgustă pe Karla mai mult chiar decât bărbaţii ăia. Cum a putut face aşa ceva? Ce prostie…

Îi aude demarând. S-a terminat. Răspunde:

— Până la urmă mă bucur că mai respir. Supravieţuim. Mă înnebunesc după chestia asta. Nu s-a întâmplat nimic pe lângă ce ar fi putut să ne facă. Deh, am luat şi noi o pulă.

Karla ridică tonul anunţând o criză de nervi:

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Pot să spun, pentru că nu-mi pasă de amărâtele alea de pule de labagii, am luat eu altele mai de soi, şi-i bag în mă-sa. E ca şi când ai parca o maşină în oraş. Nu laşi lucrurile de valoare înăuntru, fiindcă nu ai cum să împiedici să-ţi fie spartă. N-aveam cum să-i împiedic pe janghinoşii ăştia să-mi intre în pizdă, dar nici nu am lăsat nimic de valoare acolo…

Desfigurată, Karla o priveşte. Nu reuşeşte să vorbească, se sufocă. Va exploda. Manu o întoarce rapid. În primul rând trebuie să o calmeze. În primul rând, să nu fie supusă unei crize de nervi:

— Iartă-mă, nu vreau să pun gaz pe foc. Doar că, uite, porcării de-astea se mai întâmplă… Nu

suntem decât nişte fete. Acum, că a trecut, o să vezi, o să meargă…

O vede pe Karla în picioare, aplecată deasupra ei, cu sângele curgându-i din gură şi din nas, cu ochiul drept umflat, din care lacrimile se scurg o dată cu rimelul. Buzele îi tremură:

— Cum ai putut să faci aşa ceva?

Se întoarce şi merge către maşina care încă nu plecase. Le arată pumnul, îi insultă plângând.

— Ordinarilor, să nu credeţi că eu sunt ca asta, o să mi-o plătiţi, o să mi-o plătiţi!

Maşina o loveşte în plin. Niciodată Manu nu o să înţeleagă cum a putut fugi atât de repede până în vârful taluzului, cum a putut evita maşina şi ajunge în stradă.

Capitolul IX

Abia a închis uşa şi a şi început să o pipăie pe la spate. Îi reproşează:

— Ştii că prefer să îmi telefonezi. Sunt ocazii în care fiu-meu mai e încă acasă.

Bancnotele sunt îndoite pe masă. Faţă de masă bej, netedă, cu câteva găuri cu marginile închise acolo unde au fost aşezate cratiţele fierbinţi fără blat.

Nadine pune banii în geantă, îşi scoate bluza şi desface fusta.

Bărbatul stinge lumina, nu şi televizorul, îşi scoate pantalonii şi puloverul şi se întinde pe salteaua pusă direct pe jos. Ţine picioarele îndoite şi nu o scapă din ochi, surâzând. Nu ei, ci pentru că ştie că va veni şi va face ce i se va spune. Seamănă cu un pui gras şi trist din cauza burdihanului şi a picioarelor scurte. Îi cere să nu-şi scoată pantofii şi să îşi mângâie sânii. Ca de fiecare dată. Este unul dintre cei mai vechi clienţi ai ei.

O să-i bage limba în gură. L-a lăsat să o facă o dată şi de atunci vrea de fiecare dată să o sărute. Îşi aduce aminte de un roman al lui Bukowski, în care acesta povestea că, pentru el, lucrul cel mai intim este sărutul pe gură. Pe vremea aceea i s-a părut că era vorba de o reflecţie falsă. Acum o înţelege mai bine. Departe de cap, tocmai între picioare, e loc să te mai gândeşti şi la altceva. Dar senzaţiile gurii chiar înseamnă completitudinea.

Pentru moment face pe naiva, la marginea patului, iar el se masturbează, mângâind-o. Apoi o culcă pe spate şi se aşază peste ea.

Îi dă părul la o parte de pe figură, zicând că vrea să-i vadă ochii. Se întreabă cât i-ar da ca să-l lase să-i vadă măruntaiele. Oare ce îşi închipuie

bărbaţii că ascund femeile, de vor mereu să le vadă din toate poziţiile?

I-o trage, transpiră abundent şi respiră zgomotos. Suflu fetid. Măgar bătrân. Se reţine bine să ejaculeze, ca să dureze cât mai mult. La sfârşit, peri de pe pieptul lui vor fi lipiţi pe pielea ei cu sudoare. Pe ecran, o fată încearcă să răspundă întrebărilor unui prezentator zelos, elegant şi haios.

Nadine mişcă mecanic bazinul. Îi spune tot felul de chestii despre corpul ei. Ce cur cald are. O prinde bine de şolduri ca să o conducă, îi ridică picioarele şi îi desface puternic fesele. Face toate gesturile care-i dau prin cap ca să-i arate că o foloseşte cum vrea. O întreabă dacă are orgasm.

Ceea ce i se întâmplă cu uşurinţă, iar clienţilor le place teribil.

Imediat ce el a ejaculat, ea se şi ridică şi se îmbracă. E prea murdar acolo ca să mai facă şi un duş. El îi spune:

— Ştii, e foarte scump pentru mine… Uită-te şi tu cum o duc…

Găuri de şoareci. Sordid. Îi e greu să îşi imagineze cum poate locui acolo împreună cu fiul lui. Îi e greu să şi-i imagineze pe amândoi stând la masă. Ce şi-o fi zicând băiatul? O mai fi având vreo îndoială? Te pomeneşti că le spune prietenilor râzând: „Tata plăteşte o coardă de câte ori plec de acasă, toţi banii i-i toacă”. Îl întreabă:

— Vrei să nu mai vin?

— Ba da, ba da, vreau să mai vii. Dar ar fi bine să-mi faci un mic rabat, ştii tu, ca pe la magazine. Şi-apoi, cu tot ce ai în cârcă, ar fi normal să mai cobori un pic tariful, nu? Nu ştiu cât o să mai putem întreţine relaţia, pentru un om ca mine este destul de greu să adun suma.

— Găseşte şi tu un debuşeu mai ieftin.

— Stai, ceea ce nu înţelegi e că…

Nadine iese fără să-i mai lase timp să încheie. Ceea ce înţelege e că treaba e de tot rahatul. În

casa scărilor îl aude strigând că o aşteaptă joia viitoare la aceeaşi oră, că o să se descurce el.

Nu se va mai întoarce la el. Prostul ăsta bătrân va sfârşi prin a o confunda cu o soră de caritate.

Intră în primul magazin de electronice pe care-l întâlneşte. Îşi cumpără o pereche de căşti. Cele mai ieftine dintre cele fiabile. Vânzătorul e amabil. Înainte să iasă, o întreabă: „Aţi plâns?" Se abţine să-l sfătuiască să-şi vadă de treabă şi îl priveşte fără să înţeleagă. El explică: „S-a scurs ceva negru sub ochi, ca şi când aţi fi plâns". Mecanic se freacă sub ochi, îi mulţumeşte vânzătorului şi iese. A uitat să îşi refacă machiajul când a plecat.

Îşi pune căştile noi. Dă volumul la maxim. *You can't bring me down*. Ei, totul se schimbă. Vibraţie de chitară direct în sânge. Îşi zice că dacă ar da un şut într-un perete, s-ar nărui toată clădirea. La preţul ăsta, căştile chiar nu sunt rele, nu e chiar totul împuţit astăzi.

Pe scaun, aşteptând metroul, îşi priveşte mâinile. Un tip de lângă ea îi surâde. Se face că nu-l vede.

Chiar dacă e scump, măgarul bătrân e mulţumit că mai sunt fete ca ea cu care să o facă.

Să se culce cu cineva ca să se simtă împlinită. Să fie de folos tuturor. Chiar are asta în sânge?

Este adevărat că e vorba de mulţi bani. Şi nici măcar nu ştie dacă sunt daţi pentru mare lucru. Sexul le pute a mucegai când li-l ia în gură. Oricum este mai puţin penibil decât să meargă la muncă.

Deşi nu-i aşa de uşor să ţi-o pui fără să te strâmbi. La început ai zice că este suficient să ai trei găuri ca să nu-ţi mai pese şi că te poţi gândi la altceva cât o faci. Numai că pentru a alunga senzaţia de după, nu ajunge să faci un duş şi să trânteşti uşa.

Dorinţă turbată de a face praf ceva, ceva sfânt. Ei îi place munca asta.

O voce de puştoaică îi răsună în minte: „Mamă, ce e cu mine de nu merge cum trebuie?” Fără ca Nadine să-şi amintească exact despre ce era vorba.

Tipul de lângă ea se apleacă pentru a-i spune ceva. Nu întoarce capul.

Nu vorbeşte niciodată cu nimeni despre ceea ce face. Nu că i-ar fi ruşine. Există un orgoliu de a te lăsa să ajungi atât de jos. Un eroism în decădere. Îi dispreţuieşte pe ceilalţi, pe cei care nu ştiu nimic despre ea şi care o tratează de sus, imaginându-şi că au un plus de demnitate.

I se potriveşte meseria asta. Mai ales în momentul cheltuirii potului. Să devalizezi un supermarket, să te întâlneşti cu femei care îşi aleg iubiţii care şi-o trag gratis, care numără ban pe ban ca să-şi hrănească familia.

Îşi dă seama că surâde în gol. Cel de lângă ea ia asta ca adresându-i-se şi îi pune o mână pe umăr pentru a o convinge să-şi scoată căştile şi să-l asculte. Se ridică şi merge la celălalt capăt al peronului.

You’d better take a walk in my wood. You’d better take a walk in the real world.

Să omori pe cineva.

Chiar îi face rău să se obişnuiască cu ideea.

Până să apuce să închidă uşa, o şi aude pe Séverine ţipând.

— Uite asta chiar că nu îmi place, să îmi iei din whisky fără să mă întrebi. Puteai măcar să-l pui la loc, nu?

— După ce că am mai lăsat ceva… E şi ăsta un efort, nu?

Nadine merge în camera ei să se schimbe. Cealaltă o urmează:

— De fiecare dată e la fel: eu spun ceva serios, tu răspunzi cu o prostie şi o întinzi. Eşti incapabilă să dialoghezi. Şi, pentru a coabita, trebuie să dialoghezi. Ceea ce presupune respect şi eforturi. Şi nu ştiu dacă eşti capabilă de aşa ceva…

Nadine îşi trage un pulover. Vecina n-a îndrăznit vreodată să o întrebe direct de ce, de mai multe ori pe săptămână, îşi pune fusta scurtă şi pantofii cu toc.

Ce ar zice să afle de Francis? Ce ar zice toţi cei care o cunosc?

Séverine continuă să explice cum este cu coabitarea. E o fată frumoasă. Elegantă, aproape rafinată. Lipsită de graţie numai când se mişcă. Nu e deloc plăcut să o priveşti mişcându-se. Ca şi când ar încurca-o propriul trup. Îi lipseşte emoţia. Are un gât interminabil de un alb perfect. Ce ar scorni dacă ar auzi de Francis? Nu are dreptul să lipească vreuna din etichetele ei stupide de situaţia asta.

Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, mâinile Nadinei îşi găsesc instinctiv locul pe gâtul lui Séverine şi încep să strângă cu furie, implacabil. Să o facă să înceteze. Călare pe ea, Nadine o ţine la pământ. Fără să se gândească la nimic. Concentrată, aplicată. De multe ori când şi-o trage are impresia că iese din sine însăşi, că uită de ea pentru o clipă. Deconectează din ea acea parte care observă şi comentează. Şi acum simte acelaşi efect. Când îşi revine tocmai o gâtuie pe Séverine.

Aha, deci este adevărat că limba iese un pic din gură. Şi că ochii se dau peste cap.

Îşi ridică părul şi-l dă pe spate. A visat de mai multe ori că are un corp de ascuns. Îl decupa în bucăţi când tocmai sosea cineva. Imediat arunca bucăţile mai peste tot, căci trebuia să ia ceaiul cu invitaţii. Bucăţi de membre împinse sub scaune, lăsate să alunece după perne. În visul care revenea adesea se făcea că trebuie să poarte conversaţia ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când, un braţ agăţat cine ştie cum iese de sub comodă.

Raţional vorbind, nu poate tăia trupul Séverinei pentru a-l ascunde. Poate că ar fi mai simplu să-l târască până în cadă, să-l taie în bucăţele mici, să-l aranjeze în nişte saci menajeri şi să-i bage la

frigider. Apoi să scape de ei încet-încet, răspândindu-i prin oraş…

Nu are timp pentru aşa ceva. Trebuie neapărat să plece diseară. Oare dacă lasă totul aşa, în cât timp va fi descoperit? În cât timp i se va forţa uşa? Pe cine va interesa? Séverine nu are angajamente stabile, iar ultimul tocmai se încheiase. Deci nu are cine să se neliniştească dacă nu mai apare la serviciu. Mama ei este obişnuită să nu primească nici o ştire de la ea săptămâni în şir. Nu se vede cu cineva anume în mod regulat. Aşa că o să dureze ceva timp până va fi forţată uşa. Poate că de asta ţinea aşa de mult să-şi găsească un prieten… Pentru a fi sigură că va fi cineva cuprins de nelinişte în cazul dispariţiei ei. Nadine poate, liniştită, să o lase să putrezească acolo, nu e nimeni care să sufere atât de mult din cauza absenţei ei încât să vrea să vadă ce mai face.

Nadine caută lucrurile pe care Francis a rugat-o să i le aducă. Îşi aminteşte că a vrut un centiron şi o carte veche, ca în caz de plecare definitivă. Lucrurile au importanţa care li se dă. Îl priveşte. Şi ea, dacă ar fi să plece pentru totdeauna, ce şi-ar lua? Habar nu are. Încă de mică, atunci când era vorba de vreo escapadă, nu îşi dădea seama ce ar trebui luat. Răscoleşte printre casete, bagă în geantă vreo zece dintre ele, mai ia o sticlă de whisky şi carnetul de cecuri al lui Séverine. Trece de mai multe ori peste cadavru.

Sună telefonul. Mereu i s-a părut ostil şi ameninţător. Nu ştii niciodată cine te sună, nici de ce. Mereu aceeaşi sonerie indiferent despre ce este vorba. Dându-i impresia că toţi cei din afară încearcă să o supravegheze, îi calcă pe urme până la uşă pentru a-i băga în cap că pot pătrunde şi ei oricând vor. Iată că acum a făcut ceea ce trebuia pentru a-şi legitima frica de telefon. Toate acele angoase stupide. Teamă cu surdină. Impresia de a fi doar pentru o clipă scutită de propriul ei destin. Toate aceste lucruri care-i sunt familiare şi nu au

nici un sens. Acum a făcut ceea ce trebuia să facă pentru ca propria ei realitate şi realitatea celorlalţi să coincidă puţin mai bine.

Căştile noi o cam jenează.

Însăşi esenţa răului. Toate marile noastre oraşe, toate frumoasele noastre fete, tot atâtea adăposturi ale infamiei!

Nadine se întreabă dacă trebuie să ia autobuzul sau metroul spre a fi sigură că va prinde ultimul TGV. Nici n-a mai avut timp să facă duş.

Capitolul X

Neam de rahat: o să-i plesnească plămânii. Prea a alergat mult. Manu se întreabă dacă îşi va mai regăsi vreodată suflul. Îi revine distinct în urechi urletul Karlei, izbită de caroseria maşinii. Zgomotul surd al corpului pocnit de capotă. N-a văzut mare lucru, a fugit imediat, aproape înainte de a se întâmpla. În momentul în care ţâşnea, mintea i-a înregistrat urletul şi acel zgomot ciudat.

Se opreşte într-un bar, caută prin buzunare şi pune la rând mărunţişul. Numără aşezând monedele pe tejghea.

— Vreau un whisky şi să dau un telefon.

Sună la poliţie şi spune:

— E o fată pe mal, în dreptul barului de noapte, chiar dedesubt, acolo unde sunt nişte copaci. Am văzut cum a buşit-o o maşină. Nu ştiu dacă mai mişcă, ar fi bine să mergeţi să vedeţi.

Pe urmă sună şi la pompieri. În caralii nu prea are încredere, nici nu a vorbit prea clar cu ei. Pompierii îi inspiră mai multă.

Îşi goleşte paharul dintr-o înghiţitură şi evită să mai aştepte acolo, ca nu cumva poliţiştii să sune înapoi. Acum trebuie să se întoarcă acasă şi să se facă praf.

Se întoarce pe jos, temându-se de toate maşinile, în ideea că tipii ăia ar putea-o căuta. Totodată, se întreabă de la cine ar putea împrumuta ceva parale.

La Tony fuseseră văzute plecând împreună. O să aibă necazuri când Karla va fi identificată. Va pretinde că din bar s-a întors direct acasă, că nu a fost şi ea pe malul Senei. Oricum, sticleţii o să-i frece ridichea.

A ajuns acasă fără a fi găsit pe cineva care să-i împrumute destui bani pentru a-şi putea cumpăra o sticlă. Nici nu se pune problema să intre aşa. Să se dea cu capul de toţi pereţii, nu alta! Ce păcat că

nici un negustor din cartier nu îi mai vinde pe credit.

Până la urmă, îl recunoaşte pe Belkacem călare pe un scuter strălucitor de nou. Îl strigă:

— N-ai să-mi împrumuţi vreo zece bătrâne? Ţi-i dau mâine înapoi dacă treci pe la mine.

Băiatul îi întinde bancnota fără să comenteze. Ce băiat de băiat. O întreabă:

— Nu prea eşti în apele tale. Ai luat cafteală?

— Nu, m-am împiedicat şi-am căzut. Trebuie să beau ca să pot dormi. De ce merg, d-aia cad.

— Ai auzit de Radouan?

— Eh, ştiu, toţi îl caută. A luat-o razna. N-a mers şi el niciodată pe calea cea bună.

— Las-o p-asta. Chestia e că au dat de el. Mustafa şi ai lui l-au prins mai adineauri. Cred că de data asta chiar a înţeles…

— L-au făcut?

— Da' rău de tot. Nu e clar ce are. A ajuns la spital. Are noroc că-i mai stă capul pe umeri. Cred că e singurul lucru care i-a mai rămas necrăpat… Dar şi ăsta… I-au turnat vitriol pe meclă. Ca exemplu, că prea fitilea cartierul în ultima vreme. Să le treacă altora gustul de a o mai face de capul lor…

— Ai văzut tu?

— N-am văzut nimic. Am văzut când a venit ambulanţa să-l ia. Nici nu ştiau bine cum să-l adune ca să-l ducă. Nu ţi-ar fi convenit să fii în locul lui.

— Acid pe mutră? Asta îţi cam schimbă socotelile… Nu ştii ce-a făcut?

— N-a plătit nişte marfă, pe alta n-a vândut-o unde trebuia… Câte un pic din toate astea. În plus, a mai făcut şi pe nebunul cu ei, la primele întâlniri, ceva gen mi se rupe de voi toţi…

— Mersi pentru bani. Eşti *cool*, *cool* de tot… Ciao, Belkass.

Intră în magazinul din colţ. Plăteşte o sticlă de Four Roses. Se întoarce acasă. Se aşază în faţa

televizorului. Bea cu înghiţituri mari. Sună telefonul. Doar nu o să se lase pusă la colţ de un telefon. Îi smulge priza.

Mai sunt şi momente din astea. Zile catastrofă. Lichidul a coborât la jumătate. Şi nici măcar nu s-a matolit. Aşa că o apucă o furie oarbă. O furie neliniştită. Ar vrea să se îmbete praştie cât mai repede cu putinţă. Mai ales să nu mai aibă timp să se gândească la ce s-a întâmplat astăzi.

A terminat sticla. Tot n-a adormit. Dar e cu adevărat uşurată. Ceea ce simplifică ideile. Alcoolul te sfătuieşte.

Îşi scoate ţoalele rupte şi murdare de pământ. Trage pe ea nişte blugi. Are pete vizibile pe piele, dungi gălbui de-a lungul braţelor. Mâine se vor transforma în vânătăi. Îşi pune ochelari negri şi ia levierul pe care Radouan i l-a lăsat mai devreme.

Traversează strada şi merge câteva alei mai departe. Urcă până la ultimul etaj şi bate la uşa lui Lakim. Nu e acasă. La ora asta e cu afacerile lui. Apartamentul e chiar sub acoperiş. Deasupra uşii se află o fereastră. Scara pe care te poţi sui până acolo e în dulap, alături de contor.

Manu se urcă pe acoperiş fără probleme. Cu grijă, să nu-şi rupă gâtul. Forţează fereastra cu levierul, o deschide şi intră.

Cunoaşte bine locul, doar a petrecut suficient timp aici. Dacă mai e o singură mobilă în locuinţa asta lângă care să n-o fi făcut, s-ar numi că încă mai e virgină. Pe perete, Malcolm X, încadrat de doi boxeri. Într-o cutie încuiată din spatele frigiderului sunt toţi banii pe care i-a câştigat ca *dealer*. Este singurul *dealer* din câţi ştie capabil să facă economii. Nu are încredere în bănci, fiindcă se teme să nu fie întrebat de unde are atâţia bani. Manu a descoperit-o din întâmplare odată, când i-a căzut o linguriţă în spatele frigiderului pe care, din pură intuiţie, a încercat să o recupereze. Cheia nu a reuşit să afle unde este pusă şi rămăsese să se ocupe de asta mai târziu.

Sub ultimul sertar al biroului se află un pistol şi cartuşe. Lakim o lua cu el uneori când mergea la tir. Lui Manu îi plăcea zgomotul făcut de armă. Însă tirul nu a pasionat-o niciodată prea mult.

Iese pe uşă cu micul seif sub braţ şi puşca atârnându-i greu în bagaj. Dacă stă bine să se gândească, chiar că e cam dusă. Se clatină uşor, mergând către Mustafa, două străzi mai departe. Sună. I se deschide imediat. La drept vorbind, ar fi preferat să nu-l găsească acasă. Dar pentru că tot e aşa şi toate se înşiră ca mărgelele pe o aţă… Proprietarul spune:

— Ce gură spurcată ai când bei prea mult. Ce vrei de la mine?

Fără să o lase să intre, Manu întreabă:

— Eşti singur?

Figura lui Mustafa se îmblânzeşte. Surâde:

— Se pare că v-aţi cam certat tu şi Lakim. E o groază de când n-ai mai venit să mă vezi. Ce, îţi lipsesc?

Îl împinge în apartament cu un umăr. Răspunde cu voce joasă:

— Nu. Am venit să-ţi spun că nu e corect ce ai făcut cu Radouan. Nimeni nu are dreptul să-i facă asta unui puşti.

Pune seiful pe jos şi scotoceşte prin bagaj. Îl aude declarând:

— Nu primesc sfaturi de la tine. Nu te-ai privit niciodată? Nu eşti decât o cârpă.

— Nici n-o să mai apuci să primeşti vreun sfat de la cineva, porcule. Cu siguranţă sunt ultima cârpă pe care o mai vezi. Profită cât mai ai timp.

Trage ţinând arma în mâinile întinse. Chestia asta îi scutură braţul şi face un zgomot infernal. E mai puţin spectaculos decât la cinema. Capul bărbatului explodează, iar el cade pe spate. Cum s-ar zice, nu ştie să se poarte în astfel de situaţii. Nici asta nu este ca la cinema. Se apropie de cadavru, convinsă că trebuie să aibă bani prin

buzunare. Direct în gură i-a tras. Terci i-a făcut mutra. Nu se poate hotărî să-l buzunărească.

Nu credea că o să fie în stare să tragă. Pentru asta venise, dar îşi închipuia că va apărea ceva care o va opri.

Înainte să iasă, goleşte o geantă neagră de piele şi pune acolo cutia de la Lakim. Umblă puţin prin bucătărie până găseşte o sticlă de gin în frigider. Nu că i-ar plăcea neapărat ginul, însă oricum este un alcool tare.

Trage uşa după ea. Pe alee nu e nimeni. Oamenii de pe aici aud tot felul de chestii, nu era să iasă pentru un simplu foc de armă. Manu îşi zice: „Deh, nu eu trag de obicei, împuţiţilor!" Nu ştie exact dacă a spus-o cu voce tare sau în gând. Privită mai de aproape, chiar e zob.

Începe să se lase noaptea. Ce lungi sunt zilele de vară. Intră într-un bar şi caută în cartea de telefoane „Burgorg". Notează adresa. Nu ştie cu precizie unde se află. Cel mai bine ar fi să ia un taxi, dar nu mai are nici un ban şi nici nu e momentul să se apuce să deschidă seiful.

În stradă dă de un domn în costum. Scoate pistolul fără să ştie dacă este încărcat sau nu şi îi lipeşte ţeava de frunte.

— Ia zi, piticanie, n-ai un portofel? Ia scoate-l, că azi e ziua mea norocoasă, nu a ta.

Dacă tipul o va enerva, o să-i desfacă ţeasta în bucăţi. Numai că acesta a îngheţat şi îi întinde portofelul fără să scoată un cuvânt.

— Acuma întoarce capul şi fugi de-aici… Nu mai vreau să te văd.

Se îndepărtează cu paşi mari imediat ce insul a luat-o la fugă. Deschide portofelul: n-a fost doar o toană, e plin de marafeţi. Chiar că e ziua ei norocoasă. Îşi repetă: „Ce simplu, tot secretul e să nu eziţi". Oare de ce toţi ăştia cu cărţi de credit mai ţin şi bani lichizi la ei? Îi e greu să înţeleagă. Dar pică bine… Se îndreaptă către staţia de taxi,

repetându-şi gânditor din când în când: „Ce simplu, totul e să nu eziţi”.

Burgorg, responsabil cu eliberarea condiţionată a lui Camel, locuieşte într-un cartier rezidenţial pentru clasa de mijloc. Nimic teribil aici. În drum, Manu face eforturi pentru a se obişnui cu gustul ginului. Nici ăsta nu-i teribil, nici vorbă.

Taxiul opreşte brusc în faţa casei. Nu i-a adresat o vorbă tot drumul.

Înainte de a suna, are prezenţa de spirit să reîncarce arma. Îi ia câteva clipe. Totuşi, îi stă bine în roşu.

Sună. Individul care îi deschide este zdravăn, nu neapărat gras, de vreo 40 de ani. Şi-l imaginează cu uşurinţă dându-se important, îmbrobodindu-le mintea celor eliberaţi condiţionat cu tot felul de vorbe de spirit. Nu că ar avea toţi aceeaşi mutră, dar îi poţi totuşi recunoaşte. Întreabă:

— Domnul Burgorg?

— Da.

— Bună ziua, sunt sora mai mică a lui Camel, băiatul care s-a spânzurat nu demult. Vă amintiţi?

Bărbatul confirmă din cap. Încă nu ştie dacă n-ar fi mai bine să o alunge imediat.

— Vedeţi, domnule, sunt câteva mici amănunte care mă cam deranjează în toată povestea asta.

Omul îşi revine. Se îndreaptă şi i se adresează pe un ton peremptoriu, tipic autorităţilor:

— Nu văd care e…

— Eu da. Te văd pe jos cu botul bucăţi şi cracii în sus…

Se dă cu un pas înapoi şi îi ţinteşte gâtul. De fapt, glontele a intrat în partea de sus a pieptului. Imediat mai trage o dată. Ceva mai sus. Pe lângă. El se clatină dându-se înapoi. Se apropie şi îi lipeşte ţeava de stomac. Mai trage o dată şi-l priveşte cum i se prăbuşeşte la picioare.

Din punct de vedere strict vizual, e mai adevărat decât prima oară. Mai colorat. Nici ea nu mai este chiar novice. Profită de experienţă.

O femeie soseşte dinăuntru, ştergându-şi mâinile cu o cârpă de vase. Văzând bărbatul întins pe jos, începe să urle. Aşa că se alege şi ea cu un glonte în burtă. „Păcat că nu ştiu să ţintesc, în gât ar fi făcut mai puţin zgomot”. Manu trece un picior peste trupul poliţistului, la câţiva paşi de femeie şi trage în figură până când goleşte încărcătorul.

La fiecare detonare, corpul îi este împins înapoi, chiar se gândeşte cum să ţină mai bine arma.

Îşi ia bagajele şi pleacă în fugă. Ia primul autobuz pe care-l întâlneşte. Ei, şi acum, ce e de făcut?

Capitolul XI

Călătoria cu trenul este interminabilă, hotelul uşor de găsit. La recepţie întreabă de domnul Pajet. Recepţionerul prost bărbierit îi dă numărul camerei şi adaugă:

— Să ştiţi că domnul nu a luat o cameră pentru două persoane.

— Nu dorm aici, am trecut doar ca să-i fac muia de seară.

Bate la uşă. Francis lasă ceva timp până să deschidă. Dormea.

Dă tură după tură prin cameră, făcând-o să pară prea mică. Îşi freacă ceafa. Îi e greu să-şi adune gândurile.

— E aiurea cât de bine pot să dorm acuma, când chiar sunt în rahat.

Ea se aşază pe marginea patului. Îl aşteaptă să-şi vină în fire şi să fie în stare să poarte o discuţie. Desface walkman-ul pentru a-i schimba bateriile. Îl aude constatând:

— Pe ansamblu nu stăm strălucit. La drept vorbind, nu ştiu ce să fac. Am câteva idei pe care aş vrea să le discut cu tine. Vreau să aflu şi părerea ta despre ele.

— Nu arăţi prea rău.

— Asta te frământă pe tine… Nu, dorm ca un bebeluş. Ţi-am mai spus că nu mă pot opri din dormit. Şi sunt primul care se miră.

Are un surâs bizar, mai degrabă o grimasă decât un surâs. Reia:

— Primul lucru ce trebuie făcut e să coborâm să căutăm nişte amfetamine ca să vedem mai clar lucrurile şi să termin cu somnul ăsta. Trebuie s-o rezolvăm iute şi eficient, fiindcă am multe să-ţi spun.

Ea aprobă, iar el îi întinde fotocopia unei reţete necompletate:

— Ocupă-te tu de asta, te rog.

I-a intrat în cap că ea are scris de medic. Şi-apoi, aşa o ţine la curent cu desfăşurarea lucrurilor. Aparent fără a o face special. Ar fi trebuit să spună nu de la început, să refuze să se amestece. Acum este prea târziu pentru ea să mai dea înapoi.

— Sus în dreapta pui…

Îl întrerupe:

— Cred că am făcut asta destul de des ca s-o pot completa şi singură.

Scriind, îl întreabă:

— Când s-a întâmplat?

— Alaltăieri seară. A fost o săptămână nebună. Nu au apărut elemente noi, o să-ţi povestesc totul de la început, ca să înţelegi bine.

— Doar nu putem sta toată săptămâna aici.

E greu să-l opreşti o dată ce a început. Necontenite digresiuni. Mintea îi merge prea repede şi în toate direcţiile. Scutură din cap:

— Nu, nu, o s-o fac scurt şi cuprinzător, este important. Nu trebuie să intri şi tu în rahat din cauza mea. Treaba principală este să-i dai asta lui Noëlle.

Pune pe masă un paşaport şi o copertă groasă maro.

— Am întâlnire cu ea sâmbătă, 13 iunie, la bufetul gării din Nancy. Pe la cinci după-amiază. Dacă nu e acolo, aceeaşi întâlnire, a doua zi. Trece frontiera cu bicicleta şi contează pe mine. E megaimportant.

La fel ca şi în afaceri: lucrurile au importanţa care li se acordă. Are un simţ al valorilor şi imperative personale, dar foarte precise. Noëlle cu siguranţă nu avea nevoie de ajutorul lui, dar dacă el a decis că e important, aşa rămâne. Îl priveşte.

Nadine semnează reţeta. Ar trebui să-i povestească lui Francis ce a făcut la rândul ei. Ceea ce ar schimba coordonatele dialogului. Se hotărăşte s-o lase pe mai târziu. El îi spune:

— O să cobor la farmacie imediat.

Şi, înainte să iasă:

— Drăguţ din partea ta că ai venit, sunt foarte mulţumit să te văd. Asta mă va ajuta să mă lămuresc dacă mai pot vorbi cu cineva.

— Tipul de la recepţie nu prea părea de acord să dorm aici.

— Am eu grijă de asta. Ai văzut că e o farmacie în faţa hotelului.

— Am văzut. Nu m-a mirat: eşti genul care ştie să aleagă un hotel.

Constatarea i-a smuls un surâs. Iese. Ea se întinde pe pat.

Şi ea e bucuroasă că îl vede. Se întreabă subit dacă nu cumva a gâtuit-o pe Séverine numai pentru a putea rămâne cu Francis.

De acum se simte legată de el inexorabil.

Ştiu că până la urmă o să rămân singură cu tine şi clipa asta o aştept.

Ar fi trebuit să se gândească să cumpere ceva de băut.

Îi ia ceva timp să se întoarcă, deşi farmacia este chiar în faţa hotelului. Din fericire, vor fi având amfetamine, se simte sfârşită de-a binelea.

Prea îi ia mult timp. Îşi strânge lucrurile, ia coperta şi paşaportul. Mai târziu va fi surprinsă că s-a gândit şi la asta.

Sigur s-a luat la ceartă cu recepţionerul. E în stare să-l convingă nu doar că nu mai are nimic de plată, dar şi că în preţul ăsta ar trebui să-i mai închirieze o cameră.

Nu îl găseşte jos. Recepţia e goală şi uşa dată de perete. Din prag îl vede ieşind din farmacie cu spatele şi fără să atingă pământul. Deflagraţie asurzitoare. Craniu care se desface în aer, jerbă largă de culoare închisă în noapte. Un glonte în cap.

Lumini la ferestre. Cineva se repede către corpul căzut. Pleacă spre gară fără să se mai gândească. O gheară teribilă o râcâie în pântece. Nici picioarele nu prea o mai ţin. Frica materializată, ricoşând în

interior. Transformând-o în cutie de rezonanţă. Ecou dus-întors amplificându-se. Microfonie. Se gândeşte: „Nu mai e nici un tren la ora asta”. E tot ce-i vine în minte. Ca unul dintre acele cântece stupide pe care te trezeşti fredonându-le şi nu poţi să faci nimic ca să ţi le scoţi din minte. „Nu mai e nici un tren la ora asta”. În picioare, în faţa gratiilor. „Nu mai e nici un tren, e prea târziu”.

Capitolul XII

Manu a luat trenul până la mama ei, plecată în vacanţă cu un nou amant. Încă un reprezentant lamentabil al speciei cu goarnă decalibrată. Băiat frumos, trăsnind a after-shave, cu siguranţă violent când bea. Cu viaţa pe care o duce şi farfuza pe care o trage, cu certitudine nu are beţii prea vesele.

În tren s-a fâţâit pe culoar, apoi s-a culcat. A trezit-o controlorul. Durere de cap teribilă, adevărat calvar.

Îşi aminteşte vag ce i s-a întâmplat şi ce caută acolo. E prea bolnavă însă pentru a se mai gândi la ceva.

În apartamentul gol al mamei face o baie, răscoleşte prin dulăpiorul cu medicamente pentru a găsi aspirină. E plin de calmante. Mama le foloseşte non-stop. Din când în când, chiar abuziv. Manu şi-o aminteşte cântând uşurel în faţa televizorului, vorbind singură şi oprindu-se dintr-o dată în mijlocul vreunei încăperi, incapabilă să-şi amintească ce se apucase să facă. Gândindu-se la ea, Manu are un puseu de tandreţe tristă. Dar iritarea reîncepe aproape imediat: dacă femeia asta ar fi mai puţin proastă, ar fi şi mai puţin depresivă.

Ştergându-se, se priveşte în oglindă. Corpul îi e plin de vânătăi. A încasat mai mult decât şi-ar fi imaginat. Din fericire faţa mai merge, cu excepţia buzei uşor umflate. Ce noroc să-i scape nasul întreg.

Încălzeşte o tartă cu spanac la microunde, bea o cană mare de cafea cu lapte complet degresat.

Sparge casa de bani furată de la Lakim. Îi ia ceva până când capacul cedează.

Bancnotele sunt uzate, dar aranjate cu grijă. Adie umbra unei remuşcări imaginându-şi-l pe Lakim cum, seară de seară, se străduieşte să umple

cutia. Apoi se apucă să le numere, iar scrupulele se evaporă.

Ceva mai mult de treizeci de mii de franci. Cât să petreci un week-end pe cinste.

Manu mai răscoleşte un pic prin casă şi găseşte nişte pastile de Dynintels, pe care le pune deoparte.

Mănâncă tarta, rece la mijloc. Îşi dă seama că o apucă nervii.

Sirenă de poliţie. Într-o clipă i s-a umplut spatele de sudoare. Se gândeşte rapid: imposibil să vină deja să o caute.

Totuşi nu are halucinaţii: e scandal în stradă. Stinge lumina şi se repede la fereastră.

S-a întâmplat ceva la farmacie. Nu are cum să afle ce, dar de acolo vede mai bine. Sticleţi, brancardieri… Nu se distinge prea bine de la fereastră.

Se aşază la loc. Farmacistul este cunoscut în cartier ca fiind pe jumătate tarat. Dar până acum nu s-a făcut remarcat până acolo încât să atragă caraliii în miez de noapte.

Nu-i mai e foame. Casa îi sporeşte plictiseala. Vorbeşte cu voce tare:

— Nu sunt o femeie de interior. Sunt a străzii şi plec să dau o raită.

Verifică dacă lucrurile s-au mai liniştit pe afară şi iese.

Capitolul XIII

În faţa gării se află o fată lipită de perete, care priveşte fix în pământ. De pe trotuarul de vizavi, Manu aude muzica din căşti.

Poate că a fost alungată de gagiul ei şi nu ştie unde să doarmă. Sau poate că se plimbă noaptea prin cartierele mărginaşe. În orice caz, nu-i este teamă că i s-ar putea sparge timpanele.

Manu traversează şi se opreşte în faţa ei. Fata e cu vreo trei capete mai înaltă decât ea şi dublă la gabarit. Îi ia ceva timp până când realizează că e cineva care vrea să îi vorbească. Mâna închide automat walkman-ul. Spune pe un ton de scuză:

— Nu mai e nici un tren la ora asta.

— Nu. O să rămâi aici toată noaptea.

— Mda, nu mai e nici un tren până mâine dimineaţă.

— Deh, cel puţin ţi se oferă o conversaţie. Unde mergi?

— Mai degrabă la Paris.

Fata nu prea pare să ştie unde vrea să ajungă. Pe Manu o doare capul. Întreabă:

— Ştii să conduci?

Cealaltă confirmă.

— Ei, dacă ştii să conduci, am eu o maşină şi vreau să merg la Paris.

— Pică bine, chiar pică bine.

Cuvinte fără convingere. O urmează totuşi pe Manu până acasă fără să scoată un cuvânt tot drumul. Nu pare prea trează. Măcar de-ar şti să conducă…

Manu o roagă să aştepte în bucătărie propunându-i să-şi facă o cafea. Timp în care îşi strânge lucrurile.

Când strigă „putem pleca”, cealaltă nu-i răspunde. A dat din nou drumul la walkman şi

Manu se vede obligată să o scuture de un umăr pentru a o întoarce la realitate.

Scoate maşina din garaj fără probleme, Manu convingându-se că are aptitudini de şofer.

Rulează fără vorbe. Uriaşa are cearcăne ca trase cu creionul. Ciudată figură. Nu neapărat dezagreabilă, cât surprinzătoare.

Numai de-ar fi stăpână pe nervii ei. Miniona priveşte cum, pe marginea drumului, copacii defilează în mare viteză. Cu aparenţa unor imobile alungite. Întreabă:

— Te aşteaptă cineva la Paris?

— Nu, nu neapărat.

— Pică bine, pentru că tot n-o să ajungi în noaptea asta.

Manu scoate arma doar pentru a o vedea cealaltă, fără să i-o lipească de obraz. Explică:

— Sunt într-un mare rahat. Îmi pare rău că a picat măgăreaţa pe tine, dar am nevoie să mă duci în Bretagne. Acolo poţi să păstrezi caseta asta cu bani ca să te întorci, furtul nu a fost declarat. În plus, pot să-ţi plătesc şi plinul pentru întors.

Uriaşa nici n-a tresărit. Abia dacă i s-au mărit puţin ochii. Or este o aventurieră înrăită, or nu înţelege nimic din ceea ce se întâmplă. Se informează:

— Unde mergi, în Bretagne?

Politicos, echilibrat. Ca şi când s-ar fi întâlnit după o petrecere şi ar fi invitat-o pe la ea, iar cealaltă ar fi întrebat-o în ce cartier. Manu mormăie:

— Habar n-am unde merg, vreau să văd marea.

Îi pare bine că uriaşa o tratează astfel. Manu n-ar fi avut nici un chef să facă drumul cu o emotivă. Prea o doare capul. Adaugă:

— O să mai vedem pe drum. Un singur lucru vreau să înţelegi, dacă o să mă enervezi, nu vei fi prima pe ziua de azi căreia îi împrăştii creierii.

A spus asta ca lucrurile să fie clare şi ca să o testeze pe uriaşă. Aceasta a surâs. Manu priveşte

drumul. Şi nici o clipă nu-i vine să creadă.

Partea a doua

„Umbre nebune, alergaţi până la marginea dorinţelor,
Fără a putea vreodată să vă stingeţi turbarea.
Departe de popoarele trăitoare, rătăcitoare, condamnate,
Fugiţi de-a lungul deşerturilor ca lupii.
Împliniţi-vă destinul, suflete disperate,
Şi alungaţi infinitul pe care îl purtaţi în voi.“

Charles B.

„Furia neputinţei făcea să-i tresară degetul pe trăgaci.“

James E.

Capitolul I

Cafeaua i-a făcut bine. Nadine ţine volanul cu o mână, se întinde conducând. Pune o casetă: *Lean on me or at least rely.*

Roşcata o supraveghează cu gura larg deschisă. Strâmbă din nas ca să-şi arate perplexitatea, dar nu comentează. Bombăne când Nadine dă muzica mai tare, însă nu îi cere s-o dea mai încet. Are o rană urâtă în dreapta gurii, care încă nu a prins coajă.

Se uită neliniştită la fiecare intersecţie, bănuind-o vizibil pe Nadine că ar vrea să o ducă unde nu are chef să ajungă.

Nadine n-a mai văzut pe cineva nici purtându-se, nici vorbind aşa de urât. Nu a distrat-o nici când şi-a scos arma, fără a fi surprinsă sau terorizată. O ţinea aiurea, iar unghiile roase şi acoperite de ojă sărită lăsau urme roşii pe patul pistolului. Are degete mici, strâmbe şi îngălbenite de tutun.

Nadine nu se simte ameninţată. E chiar mulţumită că a fost luată pe sus. Nu are de gând să nu asculte, e mult mai bine aici în maşină decât singură în faţa gării.

Şi apoi Bretagne e o idee bună.

De când merg împreună, Nadine are senzaţia de a o mai fi văzut pe cealaltă. Numai că i-ar face prea rău să se concentreze acum pentru a dibui de unde această impresie care îi revine când Manu scoate rujul din geantă ca să-şi mâzgălească buzele, aplecată spre retrovizor. Gestul pune din nou în funcţiune memoria Nadinei:

— Eram sigură că te-am mai văzut. Într-un film cu nişte câini.

— Da, şi cu un cal. Ar fi păcat să uiţi de cal. Da' cum se face că l-ai văzut?

— Mi-l amintesc bine datorită scenei cu ţăranul. Zbierai la el că nu i s-a sculat bine. Veşnic aceeaşi

poveste cu măgarii ăştia de hardişti care uită să taie asemenea pasaje. De-asta m-a marcat.

— Eu te-am întrebat unde l-ai văzut. Gagiul tău e chitit pe filme de-astea?

— Nu am prieten. Sunt chitită eu de una singură.

— Zece bile albe.

— Erai perfectă în film; în ciuda fragmentului ăluia antologic, mi-ai părut tare dichisită pe ansamblu.

— Ar fi trebuit să fiu un star al hard-porno-ului, eşti prima persoană pe care o întâlnesc care îşi dă seama de asta. Încă zece bile albe.

— Ai filmat multe?

— Nu chiar. Filmul pe care l-ai văzut e unul dintre cele mai bune. Aş fi vrut să se numească „Dog knows best", dar s-au căcat pe ideea mea. Sunt al dracului de fără haz rataţii ăştia care fac porno. De asta nici nu filmez prea mult. Nu suntem făcuţi să ne înţelegem.

Nadine îi întinde mâna fără a scăpa şoseaua din ochi: „Încântată, pe bune". Surâde sincer pentru întâia oară şi Manu observă că îi stă bine. Strânge mâna întinsă.

Nu prea ştie ce să creadă despre fata de lângă ea. Îşi suge dinţii gândindu-se, înghite zgomotos şi strigă:

— Futu-i, ce sete îmi e! Trebuie să ne oprim. Trebuie să-mi revin, să beau o cafea.

— E o benzinărie nu departe de aici. Am văzut un panou publicitar.

— Bună informaţie. Sper că n-ai de gând să-mi faci greutăţi când ajungem…

— N-am nici un interes. Sper că nici tu nu mai crezi asta. Să nu uităm să luăm şi benzină.

Manu renunţă la suspiciuni. Aparent, celei de alături îi convine să conducă până la mare. Micuţa îşi priveşte puşca, suspină şi o bagă la loc în geantă. Scoate cutia de Dynintels şi numără câte pastile i-au mai rămas:

— Chiar aş vrea să am încredere în tine, dar nu am de gând să adorm. Sunt destule pentru amândouă, dacă te tentează.

Nadine fixează cutia de amfetamine câteva clipe. Pare că vederea ei o emoţionează. Manu se întreabă cu cine oare are de-a face. În acelaşi timp, uriaşa îi place, nu te contrariază şi dă dovadă de bun-gust. Nadine face semn din cap că o să ia şi ea, adăugând că preferă să aştepte să cumpere nişte apă. Manu le înghite imediat, explicând:

— Am nevoie să beau ceva ca să le pot înghiţi. Mi s-a uscat toată saliva. E o metodă practică şi pentru supt pula.

Nadine o ascultă ca din depărtare. Îi revine imaginea lui Francis cu craniul zdrobit pe întuneric.

Prezenţa fetei de alături îi deranjează proiecţia interioară, dar o şi împiedică să şi-o formuleze terifiant. Repetă fără să fie atentă la ce spune:

— Sunt într-adevăr încântată că te-am întâlnit, pe bune.

Manu se strâmbă:

— Mereu eşti aşa sau ai suferit azi vreun şoc mortal? Trebuie să-ţi revii, uriaşo, nu am nici o afinitate cu debilii mintali.

Capitolul II

Benzinărie, lumină albă orbitoare, culorile le izbesc pupilele. Câţiva clienţi se învârt în jurul automatului de cafea.

Toalete gri-metalizat, excesiv de curate. Femei care îşi aranjează machiajul în faţa oglinzilor. Una dintre ele îşi schimbă bebeluşul.

Nadine se priveşte în aparatul de uscat mâinile. Acesta îi deformează figura, dându-i alura unui monstru rătăcit şi surâzător.

Înainte să coboare din maşină, Manu şi-a înfundat în buzunar un pumn de bancnote. Se plimbă prin magazin, luând câte ceva din toate. Sandvişuri, ciocolată, whisky, sifon.

Când o vede pe Nadine ieşind de la toaletă, o întreabă strigând dacă nu vrea şi ea ceva, deşi locul este de un calm seren.

Uriaşa face semn că n-are nevoie de nimic. Manu insistă:

— Vino să vezi „Anal şi spermă”, coperta e super-mişto. Stilul rupere.

Nadine se apropie: romane-foto îmbrăcate în celofan cu o etichetă enormă pentru a masca pula de pe copertă. Părea amuzant. I le smulge din mână şi se îndreaptă spre casă.

Pune totul pe tejghea. Apoi scoate ciocolatele de sub pulover, declarând neglijent:

— Reflex stupid. Am cu ce să plătesc.

Revine în maşină. Nadine schimbă caseta: *So unreal now how I lie and try to deny the things that I feel.* Înainte de a băga cheia în contact, rupe celofanul în care erau îmbrăcate romanele-foto, în timp ce Manu aranjează proviziile pe sortimente, pe bancheta din spate.

În prima fotografie, o blondă cu părul foarte lung stă călare pe un taburet de bar cu fesele desfăcute, în timp ce un tip în costum o ia pe la

spate. Un altul îi priveşte, aşteptând evident să-i vină rândul.

În a doua fotografie, gros-plan al unui anus ridat, lărgit de un darab de pulă.

Răsfoieşte rapid restul broşurii. Dublă penetrare pe o masă de biliard. Fata poartă pantofi cu tocuri negre foarte înalte şi lănţişor la gleznă. Sex epilat în întregime, clitoris găurit. Chiar că are o alură… În orice caz, o impresionează considerabil pe Nadine.

Manu face plinul, apoi se instalează în maşină:

— E mişto?

— Fata e *cool*. Pur şi simplu reinventează suptul pulii.

— OK, te uiţi mai târziu, n-o să dormim aici.

Ies din parcare. Manu se întoarce cu regularitate pentru a mai lua câte ceva de mâncare din spate. Vorbeşte cât mai des cu gura plină:

— Mamă ce mişto e să nu trebuiască să-ţi numeri banii. N-ai, nu-ţi mai arde de râs.

Deschide toate pachetele, le împrăştie peste tot prin maşină, îşi umple şi gura la întâmplare, sărate, dulci cum or fi. O anumită constanţă totuşi în nu contează ce. Prea a făcut totul sistematic: prea mult zgomot, prea multă excitaţie, prea multă vulgaritate. Cel puţin pentru moment pare cu adevărat antrenată şi capabilă să menţină ritmul.

Îşi împart pastilele de Dynintels. Din momentul în care acestea îşi fac efectul, vorbesc în continuu.

Nadine surâde, ascultând-o şi găsind-o, în linii mari, plină de bun-simţ.

Rulează în direcţia Brest. Manu a hotărât că aceasta este cea mai bună destinaţie. A şi întrebat: „Merge, uriaşo?”, iar Nadine a aprobat cu entuziasm.

Ajung în oraş înainte de a se deschide barurile. Caută plaja, se rătăcesc, o găsesc din întâmplare.

Manu strigă cât o ţin plămânii:

— Futu-i, ce mişto e!

Începe un dans ciudat, o combinaţie de pogo şi swing, zbierând de să-ţi spargă urechile: „Aerul iodat îmi trebuie imediat”. Rotaţii de braţe, scuturări de cap. Demonstraţie de bucurie.

Aşezată un pic mai departe, Nadine o priveşte.

Manu vine şi se aşază lângă ea:

— Acum propun să mâncăm la greu imediat ce o să-şi deschidă labagiii ăştia barurile. Apoi trebuie să dorm, aşa că o să iau o cameră la hotel. Tu ce ai de gând să faci?

Nadine ridică din umeri, privind marea în căutarea unui răspuns. Este primul moment jenant după mai multe ore.

— Nu ştiu. Mănânc şi eu cu tine.

Starea de acum îi aminteşte de serile târzii în care ar fi avut chef să se întoarcă acasă cu un bărbat, dar nu îndrăznea să o spună pe faţă.

Se simte bine cu micuţa asta, nu este obligată să îi dea atenţie. Dar îi este ruşine să-i spună deschis că ar vrea să rămână împreună. Căci are aerul că ştie bine unde vrea să ajungă şi nu are nevoie de nimeni ca să se poată distra.

Manu spune din colţul gurii:

— Deh, vino la hotel cu mine. Nu ştiu ce crezi tu, dar mie mi se pare că ar fi păcat s-o lăsăm baltă când drumul pare bun.

De data asta, chiar se va petrece totul după cum îşi doreşte Nadine. Nu are decât să se umple de mulţumirea acestor întâmplări, evitând să se plângă.

De data asta, totul se va petrece foarte simplu: nu are nici un rost ca ele s-o lase baltă când drumul e atât de bun.

Capitolul III

Se învârtesc prin oraş până când Manu vede un hotel care îi place.

— Avem ori nu posibilităţi să dormim acolo, ar fi păcat să nu profităm.

Până la urmă, s-a făcut remarcată la recepţia unui stabiliment de trei stele, explicând că vrea „camere vecine cu duşuri beton şi televizor", scărpinându-şi pântecele peste tricou. Nadine stă în spatele ei, jenată şi amuzată. Iau o cameră cu două paturi, căci era tot ce mai rămăsese, ceea ce o aranjează pe Nadine, care nu are nici un chef să rămână singură.

Se întinde în pat, în timp ce Manu inspectează întreaga cameră. Îşi pune walkman-ul şi adoarme aproape instantaneu.

The words don't fit, I feel like I can't speak, things are looking bleak, please go easy on me, I don't know what's wrong with me, please be gentle with me, take it casy, take it easy.

Dorm până seara. Somnul profund de după amfetamine. Manu o trezeşte pe Nadine strigându-i din baie:

— Băi, ce mişto e aici, n-aş fi crezut nici o clipă, cada e mai bună decât o piscină, spuma de baie te înspumează până în măduvă. Deşi pute niţel. Doar n-o să dormi până mâine…

Lui Nadine i-au trebuit câteva secunde pentru a-şi reveni şi a-şi aminti totul.

Micuţa coboară să caute de băut, revine apoi cu două sticle de Jack Daniel's în cutii negre. Umple paharul pentru spălat pe dinţi, îl aşază în echilibru pe calorifer pentru a deschide uşa-fereastră.

Nadine iese de la duş chiar în momentul în care paharul se răstoarnă. Ridică din umeri şi declară doct:

— Nu e de glumit cu Jack, Manu, nu e de glumit.

Se întinde pe burtă, pe când cealaltă şterge pe jos cu tricoul. Apoi mormăie:

— Nu sunt femeia lor de serviciu.

Lasă baltă pata de whisky, se întoarce către Nadine şi rămâne un moment cu gura căscată. Declară:

— Nadine, ştii ce bine ţi se vede curul de aici.

Nadine se întoarce, îşi dă părul pe spate, surâde prosteşte şi iese pe terasă.

Cealaltă o urmează cu sticla apăsată pe sânii mici. Poartă sutien cu cupe verde-sticlă, lucru destul de surprinzător, cu cusături aurite din loc în loc.

Strigă:

— Nu vreau să mă crezi o pisăloagă, dar cred că te cam ascunzi după deget. Ce-ai păţit pe spate, uriaşo, n-ai prea fost cuminte?

Nadine îşi trece palma peste spate fără să răspundă. La pipăit, umflăturile păreau enorme, cu reliefuri sinuoase şi dure. Manu înaintează şi o întreabă dacă se poate uita mai de aproape. Aceasta ţine tricoul ridicat până la umeri şi se gândeşte o clipă. Apoi se lasă privită în tăcere.

Dâre întunecate îi acoperă toată spinarea ca o frescă pe care cineva ar fi încercat să o şteargă cu furie. Hieroglife neliniştitoare întipărite în carne.

Manu suspină, lasă să cadă tricoul celeilalte şi comentează:

— Mi-e greu să înţeleg. Dar e destul de drăguţ. E artă abstractă sau ce? Cu ce te-a desenat aşa?

— Cravaşa.

— E şi asta o chestie, nu-i vorbă.

Îi întinde sticla Nadinei şi insistă:

— Văd că nu vrei să vorbeşti, dar tare mi-ar plăcea s-o faci. Mărturisesc că nu înţeleg, aşa că ar trebui să-mi lărgeşti orizontul. Porcăriile astea te ajută mai bine la orgasm? Nu mi-ai zis că ai nevoie să fii cotonogită.

— Nu am deloc nevoie, pentru cotonogeală sunt plătită.

— Cred că am auzit vorbindu-se doar de fete care sunt plătite ca să facă sex, nu şi ca să o ia pe cârcă. Tu de ce te bucuri de asemenea supliment?

— Într-o zi, din întâmplare, dai peste un client care te preferă legată. După care, doar ca să vezi ce efect are, diversifici experienţele. Cu timpul, te afunzi în noroi. Când eram puştoaică, mă imaginam cu plăcere legată zdravăn de o masă de bar, cu curul larg deschis, şi numeroşi domni a căror figură nu o puteam vedea îmi făceau tot felul de lucruri derutante. Şi foarte degradante. Şi foarte plăcute.

— Toţi am avut visuri în copilărie şi asta trebuie respectat. Orişicât, senzaţia asta de rahat e o preocupare pentru pierde-vară plini de bani.

— Ce să-ţi spun? Ce e drept, pe termen lung e cam nasol.

— Zici tu aşa, dar sunt sigură că ţi se udă leoarcă de câte ori un gagiu îţi vorbeşte porcos. După câte mi-ai spus, nici că mă miră aşa ceva din partea ta.

— E cam trist pentru fofoloancă să se bucure doar spinarea, tot trecând aşa dintr-o cafteală în alta. Nici o dereglare, nici un derapaj de-adevăratelea…

— OK: tu visai să-ţi crape cineva capul cu bâta şi amărâţii ăştia nu sunt capabili decât să îţi învineţească spinarea. Chiar că te simţi frustrată.

Nadine surâde. Când vorbeşte, îşi caută cuvintele, ezită cu fiecare nouă frază. Îşi dă seama că nu este obişnuită cu efortul de a se explica. Cu toate că asta nu o deranjase vreodată.

Micuţa insistă:

— Povesteşte-mi mai amănunţit. De exemplu, cum ai păţit chestia asta de pe spate?

— Era un piticot cu ochelari enormi, foarte scumpi. Şi pula era enormă, nu în sine

monstruoasă, ci disproporţionată în raport cu restul corpului.

Nadine se întrerupe. Face un efort pentru a-şi aminti cum a jucat atunci rolul prostituatei. În picioare, în mijlocul livingului se întorsese cu spatele. El îi spusese să se aplece, să se aplece mai mult ca să o poată vedea bine. Nu putea observa ce se întâmplă în spatele ei. A împiedicat-o să-şi mai mişte mâinile legându-i-le la spate. S-a servit de ea cum a vrut, de gura ei cât a dorit, s-a jucat cu curul ei şi a chicotit încântat, auzind-o strigând. Avea puteri nelimitate asupra ei până la a o aduce în stare să urle şi să-l roage să se oprească după ce s-a apucat să o lovească. Braţul i se ridica şi îi cobora inexorabil. Nu putea face nimic pentru a se feri de lovituri. Cu totul la dispoziţia lui.

Din când în când înceta cu loviturile, îi vorbea blând, o mângâia ca şi când ar fi vrut să liniştească o căţea bolnavă, o alinta. Apoi o lua de la capăt.

Raţiunea se revolta în trupul prizonier, obligat să îndure. Îi lingea mâinile când se oprea în semn de recunoştinţă. Fiindcă adora lucrul ăsta, îi lingea glandul când se masturba la câţiva centimetri de gura ei, aşteptând cu pioşenie să o împroaşte cu spermă. Îl rugase gemând să i-o bage şi în cur, îl implorase să o facă.

Toate practicile acelea… Atât de groteşti şi de deplasate, acum, când dorea să vorbească despre ele. Neruşinate. Nadine surâde uşor; în semn de neputinţă, se scuză:

— Nu am cum să-ţi povestesc.

— E tocmai ceea ce ţi-am spus: te-ai blocat când ai ajuns la cur. De-asta îţi place atâta şi de asta nu-mi poţi povesti. Unde lucrai?

— Pe minitel.

— Ce trist! E un truc pentru cei cu moralul la pământ.

— Manu?

— Ce-i?

— Ia bagă-ţi tu sticla aia de whisky în cur şi mai du-te-n mă-ta…

Capitolul IV

Pe terasa inundată de soare citesc în tăcere ziarul. Articole privitoare la „un inspector de poliţie împuşcat sălbatic la domiciliu, soţia prăbuşită lângă trupul lui”, dar şi câteva rânduri despre „o reglare de conturi între gangsteri de duzină”. Manu se miră cum de nu le-au asociat încă. E plină de bună-dispoziţie, vizibil satisfăcută de a fi făcut să curgă ceva cerneală.

După un aperitiv prelungit sunt deja pilite când se instalează în fundul unui restaurant puţin frecventat. Toarnă în ele trei sticle de vin roşu. Nu mai e nimeni la mesele din preajmă. Manu atinge braţul chelnerului găsindu-şi tot felul de pretexte, cu plăcerea răutăcioasă de a-l observa cum nu mai e deloc în apele lui. Pe măsură ce orele se scurg, îl prinde de braţ cu tot mai multă putere, vorbindu-i doar de la câţiva centimetri. Chelnerul surâde încurcat, încercând să o şteargă.

Ţine continuu paharul în mână şi se întrerupe cu regularitate din conversaţie pentru a-l duce la gură:

— Pur şi simplu sunt o vagaboandă. În filme, tipii au mereu câte o replică definitivă în clipa când apasă pe trăgaci. Ştii genul?…

— Nu. Nu mă uit niciodată la filme.

— Nu mergi niciodată la cinema? Nu te uiţi niciodată la televizor?

— Nu. Doar la filme porno. Celelalte mă obosesc. Am văzut *Gone with the wind* când eram mică, dar nu cred că de atunci m-am mai uitat la vreun film de la un cap la altul.

— Ei, şi cum vrei să mai discutăm după chestia asta…

Prinde chelnerul din zbor, mai cere o sticlă, comentează:

— Fir-ar să fie, trei sticle într-o zi, abia aşa simţi cu adevărat că trăieşti, merită serbat cu demnitate

evenimentul.

Nadine surâde, aprinzându-şi o ţigară:

— Chiar e de mirare cum de ne-am întâlnit în ziua aia.

— Nu e deloc de mirare. E un fel de atunci sau niciodată.

— Nu trebuie văzute lucrurile chiar aşa. Totdeauna mă simt pe dos de cum ar trebui şi nu dau atenţie lucrurilor care contează… De exemplu, în seara aia nu era deloc momentul să mă simt bine. Dar eu mă simţeam teribil de bine. Sunt lipsită de emoţii adecvate.

— Păi şi eu mă simţeam bine şi nu văd nimic neadecvat în asta. Toată treaba era că mă distrasem şi eu un pic… Ai idee ce vrei să faci de-acum încolo? Am putea profita de marafeţii ăştia ca să călătorim.

— Numai că eu n-am chef să merg nicăieri. Şi apoi trebuie să ajung la Nancy pe 13, i-am promis lui Francis.

— Asta îmi ieşise din cap. E adevărat că promisiunea făcută unui băiat care filtrează amfetaminele pentru a le putea sorbi pure trebuie ţinută. Ţi-aş propune să rămânem împreună până atunci, doar dacă nu preferi…

— Rămânem împreună, plăcerea este de partea mea.

— Perfect. Ar trebui să-l chemăm pe chelner să ne aducă un whisky ca să toastăm…

Manu se agită şi îl cheamă. Cum acesta nu soseşte destul de repede, se ridică să comande direct la bar. Se izbeşte de mese în trecere. Revine aşezându-se de bine de rău şi întreabă:

— De ce trebuie să treacă frontiera cu bicicleta?

— Nu prea ştiu bine, s-a încurcat într-o poveste nasoală, i se trimiseseră o sută de doze de LSD prin poştă. Care nu au mai ajuns. Au ajuns în schimb caraliii într-o dimineaţă la ea. Doar că nu era acasă, norocul ei. A şters-o chiar în ziua aia, iar eu trebuie să-i duc un paşaport şi o copertă. Ca un

fel de scrisoare de recomandare şi urare de succes. E foarte mişto gagica, am întâlnit-o de mai multe ori…

— Cred că trebuie să fie de tot rahatul să te bagi în aşa ceva, nu mai poţi dormi liniştită.

— Peste puţin timp, o să mai primesc amănunte în legătură cu asta.

— De-acum n-ar mai trebui să bem şi în nici un caz să ne îmbătăm. Ar trebui să agăţăm ceva. Cu cât te fuţi mai zdravăn, cu atât gândeşti mai puţin şi dormi mai bine. Ce zici, nu agăţăm şi noi ceva în seara asta, să avem ce duce la hotel? Dacă tot e să te lege mai devreme decât era prevăzut, nu e bine să se întâmple aşa, pe uscat. N-am nici un chef să mă ascundă înainte să fac indigestie de la spermă. Aş prinde un *surfer* blond, i-aş lipi ţeava puştii de tâmplă şi l-aş pune să-mi lingă clitorisul la un videoclip cu tot dichisul.

Lui Manu rima i se pare satisfăcătoare şi o scandează pe toate tonurile, până când Nadine o întrerupe:

— Eu aş prefera un băiat înţelegător.

— Tu eşti altfel: s-o sugi e tot ce te interesează. Nu avem aceeaşi opţiune. Ei, vorbeam şi eu aşa, ca să mai treacă timpul. La drept vorbind, nici nu-mi plac *surfer*-ii. Da’ chiar, pe minitel ce-ţi treceai în C.V.?

— Tânără venală, dar foarte docilă, caută domn sever.

— OK… Şi din acel moment, sigur le trezeai interesul lupilor pasionaţi. Mergem?

Nadine cere nota. Chelnerul îi este recunoscător încă de la început, căci are impresia că ea mai poate modera ardoarea micuţei şi că poate conta pe ea, ca să îl apere în caz de derapaj prea violent.

Completează cecul, se gândeşte la Séverine şi reflectează cu voce tare:

— Mă întreb dacă a descoperit-o cineva. Mă întreb dacă-l freacă grija pe vreunul de toată povestea asta.

Capitolul V

Aşezate la tejgheaua unui bar luminat verde-albăstrui, urmăresc băieţii care intră, fixează bărbaţii cu neruşinare.

În curând, Manu se freacă de un tânăr care poartă pantaloni cu talie joasă şi căruia i se văd umerii, căci are un tricou fără mâneci. Muşchii sunt rotunzi şi provoacă dorinţa de a fi atinşi cu mâna, de a fi simţiţi cu limba. Surâde ca şi când ea i-ar povesti ceva, pare uşor pierdut şi deloc sălbatic, o lasă să se apropie, să îl atingă, şi continuă să surâdă. Nu poate deranja pe cineva.

Nadine îl ascultă pe băiatul care o ţine de mijloc povestindu-i cum a călătorit în Thailanda. S-a întors în Franţa ca să mai facă ceva bani pentru a putea pleca imediat după aceea. E mulţumit de el, se crede gagiu mişto, e dezinvolt şi face cu ochiul în dreapta şi în stânga. E obişnuit să placă fetelor. Îi priveşte mâinile în timp ce îl ascultă, gândind: „În curând degetele astea or să mă atingă sub pântece, or să-mi desfacă pizda ca să intre cât mai adânc cu putinţă”. De-a lungul antebraţului venele îi sunt proeminente şi enorme. O sărută pe gât, supremă tandreţe de luptător. Cu adevărat are chef de el, nu regretă decât că vorbeşte atât de mult. O trage pe Manu de mânecă spunându-i că vrea să meargă acasă. Ies toţi patru.

Mergând, Nadine se gândeşte la fotografiile din broşurile cumpărate de la benzinărie. În ce fel stătea fata aia călare pe taburetul de bar şi îşi lăsa curul şi gura umplute de cei doi tipi în costum. Se întreba cum se vor petrece lucrurile odată ajunşi în cameră. O supraveghează pe Manu cu coada ochiului. Micuţa îşi este egală sieşi: ţipând şi încercând să-şi lase sânii la vedere. Şatenul de lângă ea o ascultă cu scrupulozitate, ca şi când ar fi

bănuit că ar putea să-i spună lucruri cruciale şi adevărate.

Cel care era cu Nadine îi şopteşte la ureche, vesel şi complice: „Bună bucată prietena ta”. Preliminariile ar fi mai puţin plicticoase dacă tipul ăsta ar tăcea din gură.

Îi mângâie spatele pe sub tricou, se joacă cu vârful unghiei de-a lungul coloanei lui vertebrale.

La hotel cuplurile stau alături pe cele două paturi.

Iniţiat, gagiul Nadinei întreabă:

— Vă faceţi des planuri pentru patru?

Ea îi răspunde:

— Da, dar dacă ai fi un pic atent, ai putea să remarci că în seara asta lucrurile nu au nimic din ceea ce ar putea fi un plan pentru patru.

Îl sărută pe gură, i-o scoate din pantaloni, iar el i-o bagă cât mai adânc cu putinţă, fără să mai aibă nevoie să se ajute cu mâna. Frumoasă lovitură. O lucrează încet, respirând puternic, ea îşi prinde coapsele pentru a se deschide şi mai mult, ca să i-o bage şi mai adânc, înnoadă picioarele în jurul lui când îl simte accelerându-şi mişcările. Palpitând în străfundurile pântecelui ei, ejaculează. Nu se retrage imediat, iar ea se mişcă uşor de jos în sus, căutând valul cel mare. Lovitură de şolduri care o face să se prăbuşească în ea însăşi calmată din cap până în tălpi de deznodământul din pântece. Bine fututã. Se desface de el şi se întinde pe spate.

Nadine întoarce capul către patul vecin. Manu îşi călăreşte prietenul, se ondulează şi aproape fredonează, se mişcă plăcut şi cu graţie, trăgându-şi-o conştiincios. Nu seamănă una cu alta. Nadine se gândeşte privind-o: „vânează bărbatul”. Părea o ceremonie de exorcism. Băiatul îi mângâie sânii şi o lasă să-şi facă treaba. Manu îşi pune mâinile la ceafă şi îşi strânge gura ca într-un suspin. Mâinile băiatului o trag brusc către el. Scena se petrece într-un bizar alb-negru, culorile nopţii.

Tânărul se desface din îmbrăţişare şi o culcă pe spate. Ea îi conduce capul între picioare. Privirile i le întâlnesc pe ale Nadinei. Doi ochi mari, calmi şi atenţi.

Ceva mai târziu, tipul care făcuse asta se ridică, îşi pune de băut şi, cu un aer complice şi eliberat, propune:

— Ce ziceţi, fetelor, n-ar fi mişto să ni le sugeţi un pic?

Pe marginea patului, celălalt îşi aprinde o ţigară ca şi când nu l-ar fi auzit şi se străduieşte, să ignore surâsul de conivenţă care îi este adresat. Manu răspunde:

— N-am nici un chef să te fac să te simţi bine. Ca să-ţi spun drept, mai bine te-ai căra. Imediat. Puţi a căcat, boule, eşti insuportabil.

Spunând asta, se întoarce către Nadine ca pentru a-i cere autorizaţia de a-l da pe uşă afară. Şi el se întoarce către Nadine, aşteptând-o să intervină. După ce au făcut şi după cât a simţit-o de entuziasmată, se aştepta să-i ia apărarea. Nadine ridică din umeri. Ar fi preferat să nu se trezească lângă el mâine dimineaţă, dar nici nu şi-ar fi bătut capul cu chestia asta. Să se descurce. În ceea ce o priveşte, şi-a făcut plinul şi ar vrea mai degrabă să tragă un somn.

Tipul ezită o clipă. Manu comentează:

— Băi, fraiere, măcar o dată în seara asta te-ai scos, nu poţi să zici că ai trecut pe aici degeaba.

Se crede haioasă şi rânjeşte. El, domn, se îmbracă în grabă şi o şterge fără să mai adauge nimic.

Nadine ia sticla şi declară:

— Acum lovitura de şolduri se dovedeşte convingătoare.

Manu clatină din cap, aprobând:

— Părea că se descurcă, dar ăsta nu e un motiv ca să devină penibil.

Cel rămas nu spune nimic, ca şi când totul s-ar fi desfăşurat perfect normal. Când Manu se

întoarce, îngenunchează între picioarele lui şi i-o ia în gură, el se joacă în părul ei, părând să-i placă, dar fiind cu gândurile în altă parte. Ridică privirile şi îi surâde Nadinei, care adoarme uitându-se la ei.

Mai târziu o trezeşte desenând cu vârful degetelor pe spatele ei. O trec frisoanele până în vârful tălpilor, nu are timp să-şi mai adune gândurile, limba lui mică i-a intrat cu totul în gură. Delicioasă şi agilă. Trupul lui este graţios ca de copil, sexul cald şi liniştitor când îi intră în pântece. Îi e infinit de recunoscătoare că se poartă aşa, iar când o strânge mai puternic în braţe, murmură: „Ce bine e". Ar vrea să plângă pe umărul lui.

Dimineaţa la sculare, tânărul deja plecase. Se simte bolnavă, prea a băut mult aseară. Merge la robinet şi bagă în ea apă câtă poate intra. Manu face un zgomot incredibil dormind de-a latul patului, cu gura larg deschisă. Nadine îşi ia walkman-ul şi coboară să se plimbe. *Touch me, I'm sick.* Dă mai multe ture în jurul clădirilor din zonă, bea un suc de portocale aşezată pe o bancă. E timp frumos şi soare strălucitor. *If I think, I'll think of you. If I dream, I will dream of you. I open my eyes but they cannot see.* Îl revede pe Francis aruncat pe spate şi i se pune un nod în gât. Se întoarce la hotel şi o trezeşte pe Manu.

Capitolul VI

— E destul de neplăcut: nici nu ştim dacă ne caută sau nu.

— Nu trebuie pierdut din vedere că sticleţii sunt proşti din naştere.

— Nu trebuie uitat nici că sunt harnici şi că nu prea ne-am luat măsuri de precauţie.

— În orice caz trebuie să schimbăm maşina. Mama o să se întoarcă şi o să o declare la furturi. Ar fi culmea prostiei să fim arestate pentru furt de maşină. Şi ar mai trebui să facem rost şi de ceva bani. În curând o să mi se golească sacul. Dracu' să le ia, n-aş fi crezut o clipă că o să se ducă atât de repede amărâtele alea de economii. Altfel e de spus că e mişto: nu ne-am lipsit de mare lucru. Ceea ce schimbă lucrurile un pic, ba chiar le schimbă cu totul.

În dimineaţa aceea plecaseră până la Quinper, unde închiriaseră o cameră imensă cu ferestre până la tavan. Manu plătise *cash,* scoţând bancnotele cu pumnul din geantă. Nadine a cerut hârtie de la recepţie şi s-a aşezat turceşte pe pat ca să poată reflecta. Ce trebuie să facă şi ce nu trebuie să facă oamenii în situaţia lor. Până la urmă desenează cercuri şi triunghiuri de toate mărimile, îngroşând fiecare linie.

Aşezată pe marginea ferestrei, cu picioarele în gol, Manu ţine sticla de Jack Daniel's lângă ea. Mănâncă Bounty supraveghind strada. Are chiloţei de satin roşu cu dantelă neagră, genul western. Cu regularitate interpelează trecătorii:

— Băi, gagiule, stai liniştit, sunt cu ochii pe tine. Pe tine, da, te sfătuiesc să nu faci pe nebunul.

Râde de una singură. Nadine se ridică pentru a-şi turna un pahar. În camera vecină, un bărbat se ceartă cu prietena lui. Nadine întreabă:

— Cum facem să facem bani?

— E plin de mizerabili pe aici. Să curgă sângele în valuri. Să-i tragem o insurecţie prin toate comunele. Ăsta da spectacol… Să dăm iama prin buticării şi pe la toate babele amărăştene…

— Ai idee de unde să începem?

— Sigur că nu. De ce ai vrea să ştiu mai bine decât tine cum se adună banii? Să ne plimbăm şi să vedem. Prea îţi baţi capul. Ce rost are să premeditǎm, când oricum nimic nu merge după cum prevezi. Nu există control. Trebuie să ne ghidăm după instinct şi să mizăm pe noroc. În orice caz, eu aşa văd lucrurile.

Nadine ridică din umeri:

— Trebuie să-mi cumpăr baterii pentru walkman.

— Şi eu aparat de ras pentru picioare. Vezi, imediat au apărut proiectele de viitor. Nu mă decolorezi?

Manu stă pe scaun cu faţa la perete. Mănâncă un Mars cu gura larg deschisă şi înghite zgomotos. În picioare, în spatele ei, Nadine scoate crema decolorantă. Micuţa chiar are părul fin, printre fire i se vede pielea capului. O mângâie întinzând spuma albă, bucuroasă că o poate atinge. Face mişcări blânde, cu atenţie, o masează cu precauţie. Chiar vrea să îi facă bine. Manu ţipă:

— E ceva special pe care ai vrea să-l faci? O chestie anume pe care a-i dori-o neapărat înainte de a crăpa?

Nadine reflectează câteva clipe, apoi răspunde:

— Mi-ar spune ceva sexul cu un travestit. Da’ n-aş putea zice că ţin nu ştiu cât la treaba asta.

— Pe scaunul electric desigur vor aprecia extrema delicateţe a ultimelor tale dorinţe. Eu mi-aş trage-o cu un tip ca acela de aseară. Surâzător, cu pula curată, înţelegător şi cald.

Deschide o cutie de Smarties:

— Băga-mi-aş în el de decolorant, cum pute! N-aş fi crezut! Ce jeg! În plus, aşa blondă am moacă de casieră.

Ceva mai târziu, Manu îşi rade picioarele cu un Bic galben pe care l-a găsit prin bagaj. Nadine, culcată pe pat, arde cearşaful cu vârful ţigării. Spune:

— Ce caraghios: un amărât de farmacist împuşcă un individ sub pretextul că ar fi toxicoman. Şi cum acelaşi individ este bănuit de a fi şi asasin, toată treaba nu mai emoţionează pe nimeni. Sunt lipsiţi de logică.

— E o proastă organizare, vrei să spui. Este suficient să faci cel mai mic pas alături, ceva de genul ajunge să omori pe vreunul, că şi fac toţi corp comun împotriva ta. Pe bune, nu cred că merită să ne pierdem vremea cu aşa ceva, mai bine deschide o sticlă. Văd că nu prea eşti în apele tale şi dintr-o dată nimic nu mai merge.

Nadine stinge ţigara pe mocheta de culoarea zmeurii, culoare ciudată pentru un covor, de parcă ai locui într-un desen animat. Se ridică şi se priveşte în oglindă. Are o figură stranie, aşa roşcată. Hipiotă bătrână şi buhăită. Îşi scoate punctele negre de pe nas, mai multe o dată ţâşnind ca nişte resorturi albe. În oglindă o observă pe Manu, în timp ce aceasta îşi rade muntele lui Venus. Pentru a nu lăsa decât o dungă deasupra buzelor. Partea de sus a liniei e uşor strâmbă. Spune:

— Chiar eşti ridicolă.

— Nu înţelegi tu nimic. Aşa e *cool*. Aşa trebuie să arate femeia în ziua de azi.

Nadine priveşte fix cada. Remarcă:

— În orice caz, încă mai căutau glonţul.

— Ce idiot de aparat de ras, m-am tăiat peste tot, n-aş fi crezut… Ce rahat…

— E nasol, într-adevăr e nasol. În plus, să ştii că nu i-ar fi plăcut dacă te-ar fi văzut aşa.

— Aparent nu aş fi avut această bucurie. Auzi, doar n-o să stăm toată ziua în casă. Nu mai avem nimic de băut. Să mai ieşim şi noi să vedem lumea.

— Atunci ce facem?

— O să urmărim steaua cea bună. O să lăsăm latura de „futu-ţi mama!” a sufletului tău să se exprime după cum doreşte… Habar nu am ce o să facem. Dar în ceea ce te priveşte, o să începi prin a mă lăsa în pace şi o să încetezi să mă întrebi din zece în zece minute ce e de făcut. Nu eşti film color, încearcă să-ţi bagi asta în cap.

Capitolul VII

Fumează sub arcada unei porţi. Pe trotuarul din faţă este un bancomat. Mai multe persoane stau la coadă pentru a-şi scoate bani. Manu scuipă într-o parte:

— Nu văd de ce mai aşteptăm. Următorul e cel bun.

Următorul este o doamnă de vreo 40 de ani al naibii de bine întreţinută. În taior bleumarin bine croit şi fustă până deasupra genunchilor. Impecabilă. Cu părul savant strâns în coc descoperindu-i ceafa tare şi fină. Glezna abia de-i tremură, numai atât cât trebuie, întinsă de toc.

Manu se aşază în spatele ei cu cardul în mână ca şi când şi-ar fi aşteptat rândul. Degetele femeii sunt puţin cam scurte şi înroşite. Deşi cu manichiura perfect făcută, mâna îi trădează proveniența ţărănească.

Nadine nu ar putea-o urmări, fiindcă este prea mioapă ca să poată zări codul, aşa că le aşteaptă ceva mai departe.

Merg chiar în spatele femeii al cărei fund puţin cam mare ondulează plăcut sub fustă. După ce s-a asigurat vag că nimeni nu se uită la ele, Nadine a prins-o pe femeie de păr, i-a tras capul pe spate, apoi a forţat-o să intre pe o alee. Femeia abia de opunea rezistenţă, neavând timp să-şi dea seama ce i se întâmplă. Pielea feţei îi seamănă cu un ţesut foarte delicat. Şi-a revenit, protestând şi zbătându-se. Nadine îi simte corpul rezistând şi lovind-o în şold. Îi simte parfumul persistent. Nu îi e greu să o stăpânească, fiindcă mişcările de rezistenţă ale femeii sunt dezordonate şi lipsite de putere. Şi-o dorea incapabilă să se apere şi să facă atâta zgomot, simte cum urcă în ea plăcerea murdară de a face rău. O prinde de cap cu ambele mâini şi o izbeşte cu faţa de perete de mai multe ori, cât de

tare poate. Până când Manu o prinde de umăr, lipeşte ţeava puştii sub mandibulă şi trage fără să ezite. Nadine smulge geanta din piele maro în care scormoneşte pentru a găsi cardul şi portofelul. Pleacă.

Ajunse în stradă, Nadine simte frica invadându-i gâtul şi braţele. Până în acel moment nu stătuse să se gândească, iar gesturile veniseră automat. Bizare gesturi, de o înspăimântătoare eficacitate. Automate.

A înregistrat toate detaliile. Îi revin în minte pe măsură ce merge. Ochii femeii refuzau să creadă ce i se întâmplă, ochii larg deschişi în care se putea citi: „nu e posibil”. Se zbăteau şi scrutau pentru a înţelege. Părul femeii era mătăsos şi parfumat, cocul se desfăcuse când a fost împinsă pentru a intra pe alee. Puşca neagră şi strălucitoare se apropia de linia clară a bărbiei, gâtul se oferea, mâinile tatonau, se apărau cu stângăcie, încercând să se elibereze. Şi incredibila detunătură. Schimbare de tablou. Ochii intacţi ieşiseră peste carnea feţei, sângele curgea din abundenţă, supt de ţesătura taiorului bine croit. Părul desfăcut şi murdar, picioarele îndoite nu mai contează cum.

Formidabila detonare, linia bărbiei în parte terciuită. Întreaga femeie transformată în mizerie.

Manu desface fermoarul vestei negre, scoate şapca şi aruncă totul în primul coş de gunoi pe care-l întâlneşte. Nadine o imită, o mânecă a bluzei este pătată ca şi când ar fi fost împroşcată cu hemoglobină. Pleacă mai departe fără să schimbe un cuvânt. La un moment dat, Manu rupe tăcerea:

— Deh, a fost ca într-un film bun, de-ăla de te lasă cu ochii-n soare.

— Adevărul e că merge excesiv de repede…

— Exact ca pe scenă. Acestea fiind zise, vezi că era să faci o gafă: ai stat prea aproape de ea când am tras, puteam să-ţi smulg un braţ.

— Experienţa va ameliora toate astea, conchise senin Nadine. Manu întreabă surâzând gânditoare

şi mult mai calmă decât de obicei:

— Ţi-a plăcut?

Ridicând din umeri, Nadine abia de ezită înainte să răspundă:

— Imediat după, m-am simţit rău de tot. Avea kilometri culoarul din care se ieşea din starea aia şi aş fi vrut să mă aşez şi să plâng într-o ambianţă de sfârşit de lume. Acum mă simt cu adevărat bine şi nu am decât o singură dorinţă.

— De a folosi asta.

La bancomat au scos toţi banii pe care i-a putut da aparatul. Nadine face două pachete aproximativ egale. Manu i-a strâns pe ai ei în pumn şi i-a înfundat în buzunarul de la spate.

Nadine vrea un walkman de cea mai bună calitate. Observă că folosind cardul şi codul îşi pot plăti tot felul de lucruri. Vrea să îşi cumpere şi un taior ca al femeii.

Intră într-un magazin cu vitrina plină de walkman-uri. Nadine îi cere vânzătorului să îi arate cinci sau şase modele. Se simte bine, ai crede că trupul îi produce cocaină în permanenţă şi o ţine în priză. Vânzătorul arată foarte bine. Părul tuns scurt, cercel în ureche. Competent şi afabil, cu un spaţiu între dinţii din faţă. Şi nu ştie. A existat mereu acest spaţiu între ea şi ceilalţi, acest ceva teribil care îi era teamă să nu fie descoperit chiar dacă era vorba de o teamă ridicolă, căci nu avea nimic de ascuns. Acum chiar are motive să se teamă de indiscreţia celorlalţi, motive serioase de a găsi deplasată orice amabilitate. Această bună şi veche senzaţie de impostură, de abuz de încredere al celorlalţi. Vânzătorul nu ştie. Spune tot felul de lucruri despre modelele respective. Surâzător şi nu prea escroc. Nadine le încearcă unul după altul, glumind cu tânărul. Simte confuz că îi place. Ceea ce o excită profund.

Cu mâinile în buzunare, Manu face turul magazinului fără să scoată un cuvânt. Se apropie de tejghea şi spune:

— Ia-le pe toate, nu văd de ce ar trebui să te enervezi.

Vânzătorul consideră răspunsul haios şi râde din toată inima. Nadine stă aplecată pe tejghea, îndreptată către el. Râde frumos, râs de puşti. Când îi vede expresia feţei schimbată radical, se trage repede într-o parte pentru a-i lăsa câmp liber lui Manu. Mai are timp să întrebe:

— Putem plăti cu gloanţe?

Rânjeşte stupid, deschide geanta şi aruncă toate walkman-urile înăuntru. Ridică ochii în momentul detonării: i-a făcut zob burta chiar la mijloc, dar şi sticla din spatele lui a păţit-o la fel de rău. Urâtă pictură jerba de sânge din spate. Se apleacă peste tejghea pentru a lua bateriile. Vânzătorul se zbate pe jos urlând. Manu se apleacă şi ea peste tejghea şi decretează:

— Îi e mai mult frică decât rău.

Trece pe sub tejghea, blochează capul individului cu talpa, se apleacă pentru a-i lipi ţeava armei de păr şi trage din nou. Bărbatul e scuturat de un spasm, apoi se destinde brusc.

Fetele ies şi se grăbesc să părăsească locul. În geantă, walkman-urile atârnă greu şi fac un zgomot neplăcut izbindu-se între ele. Manu pocneşte din degete, uşor iritată:

— Dă-o dracului, nu avem deloc simţul formulării, nu găsim replica bună la momentul potrivit.

— Facem însă gesturile potrivite, ceea ce nu e rău pentru început.

— Mda, dar acuma, dacă tot e rândul meu, prefer să am grijă şi de asta.

Nadine nu răspunde. E puţin dezamăgită, căci i s-ar fi părut firesc ca ea să fie aceea care să aibă grijă de replică. Micuţa insistă:

— Dă-o în mă-sa, suntem în plin moment crucial, dialogurile trebuie să fie şi ele la înălţime. Înţelegi, eu nu cred în forma fără fond.

— În orice caz, nu vom pregăti dinainte evenimentele.

— Bineînţeles că nu, ar fi contrar oricărei etici.

Nadine schimbă subiectul:

— Măi să-mi bag, da' chiar nu e nimeni pe străzile pe unde trecem? Îţi dai seama cât e de uşor? N-aş fi crezut aşa ceva. Dacă ştiam, o făceam mai demult.

— Trebuie să ne ghidăm după instinct şi totul va funcţiona corect. Data viitoare gândeşte-te mai bine la jucăria mortală şi nu te vei mai bloca în detalii idioate. E obligatoriu să ai încredere.

A ascuns pistolul lipindu-l de pântece pe sub pantalon. O simte în mers şi e sigură că încă mai este caldă. Bombăne:

— Din contră, nu ar trebui să uit că mai am doar opt cartuşe, aşa că îmi lipsesc posibilităţile de a mă lansa în canonade spectaculoase.

— Mda, n-ar prea mai trebui să pozezi în fata cea rea.

— Ar trebui să nu mai baţi câmpii, uriaşo, şi să te gândeşti să cumpărăm ceva de băut înainte de a ajunge acasă.

Capitolul VIII

La hotel nu le aşteaptă nimeni. Recepţionerul s-a schimbat. Cel nou le vorbeşte în timp ce ele aşteaptă ascensorul. În timp ce urcă, le spune:

— Dacă vă plictisiţi diseară, puteţi coborî să beţi ceva, avem bere la rece.

Nadine întoarce capul şi îi surâde. Are ochi mari, căprui, iar când apare din spatele biroului, i se văd gleznele goale ieşind din tenişii de pânză. Piele mată şi surâs deschis. Nadine îi spune la revedere înainte de a închide uşa. Ar fi *cool* să-l agaţe.

Beau whisky. Nadine îl pune în coca-cola, Manu se revoltă:

— Mă dezamăgeşte să te văd făcând aşa ceva, cred că e o practică totalmente barbară.

Nadine nu găseşte nimic să-i răspundă. Întreabă:

— Nu ţi se pare ciudat că nu ni se întâmplă nimic?

— Ia stai un pic… Nu poţi zice că nu ni se întâmplă nimic.

— Vreau să spun că, după tot ce s-a întâmplat, acum stăm şi frecăm menta la hotel. Toată lumea ne surâde de-ţi vine să crezi că totul ne este permis.

— Tactic vorbind, nu este bine să gândeşti aşa. Pentru că iremediabil ajungi să te gândeşti la încheierea poveştii. Ceea ce este nociv pentru mental şi o lovitură dată somnului bun.

Nadine consideră sfatul judicios şi gândeşte în tăcere. Apoi îşi mai toarnă un pahar, iar Manu o ia de la cap cu teoriile contra amestecului de whisky şi cola.

Capitolul IX

Ceva mai târziu, Manu coboară singură să se plimbe. Într-o bombă, comandă o cafea cu coniac. Pereţii sunt de un galben tern, iar tavanul şi tejghelele, din lemn fals afumat. Bar de cartier. Ceaşcă maro, farfurie verde, scrumiere galbene de plastic. Se simte ca acasă.

Se aşază într-un colţ. Oglinda agăţată în dreapta e plină de jeg, acoperită de o peliculă unsuroasă, pătată de amprente de degete şi de muşte zdrobite. Blondă cum s-a făcut, are o faţă de curvă pusă serios pe treabă, mai ales că nu a făcut economie la ruj. Îi stă bine, se place aşa cum arată.

Îşi strâmbă gura în fel şi chip, îşi ţuguie buzele spre oglindă, surâde prosteşte şi îşi joacă vârful limbii. Se găseşte foarte reuşită în rolul de devoratoare de pule. Simţea nevoia să înghită o pulă până în fundul gurii, să-i simtă capul dansând în adâncul gâtului. Păcat că Nadine nu e şi ea aici, totul ar fi fost altfel, ar fi putut trăncăni despre suptul pulii cu sau fără ruj de buze.

Părul îi cade pe umeri în bucle moi. A lăsat amprente de ruj pe ţigară şi pe marginea paharului. Cândva, Lakim îi spusese: „eşti genul de fată care lasă urme pe tot ce atinge”, tocmai când îi pasa o ţigară căreia îi înroşise filtrul. Nu-l luase în seamă din cauza laturii lui romantice de proastă inspiraţie. De altfel, era un drăguţ. Probabil îi picase prost că îi săltase toată agoniseala, doar avea meritul de a o fi strâns. Chicoteşte de una singură. Efectiv îi picase prost şi ăsta este cel mai uşor lucru care s-ar putea spune. Se gândeşte ce mutră ar fi făcut dacă ar fi ştiut cum i-au tocat ele amărâtele alea de economii. Şi dacă de asta trebuia să lase o urmă, atunci chiar că a lăsat una! Cu atât mai mult cu cât arma Radom Vis 35 pe care a împrumutat-o de la el cu siguranţă i-a adus în

vizită caraliii. Gagiul s-a dovedit foarte drăguţ cu ea şi o iubea de-adevăratelea. Aia e, din păcate măgăreaţa a picat pe el. Locul nepotrivit, momentul nepotrivit, partenerul nepotrivit. Ce-ai mai vrea, să-ţi mai meargă şi bine în asemenea împrejurări?

Îşi aprinde o ţigară. De lângă tejghea un tip în fulgarin îi aruncă ocheade insistente. Fie a văzut-o astăzi cu pistolul în mână, ceea ce totuşi l-ar opri să o fixeze aşa, fie îi place genul de coardă vulgară. Manu are o slăbiciune pentru băieţii de bun-gust. Îşi lasă mâna să alunece între picioare privindu-l, îşi desface uşor coapsele, urcă uşor palma spre pântece, înclină capul şi face ca buzele să-i strălucească trecând vârful limbii peste ele. Apoi, cealaltă mână îi alunecă peste piept ca şi când ar vrea să-şi aranjeze puloverul.

Lasă banii pe masă şi iese. Tipul o urmează. Afară e chiar timp frumos. Manu se gândeşte: „numai de n-ar fi vreun sadic, ar fi aiurea să mă trezesc cu burta spintecată tocmai acum”. Are arma pe undeva prin geantă, numai că până să o găsească, ăsta ar avea tot timpul să-i ia gâtul. Treaba e prost organizată. Îşi mişcă fundul ostentativ. Îl simte chiar în spatele ei. Încetineşte şi se opreşte în faţa unei vitrine cu aparatură de uz casnic. E chiar în spatele ei, îi mângâie fundul fără ezitare, o pipăie apăsat între picioare. Ea se apleacă puţin şi îşi freacă fesele de sexul pe care îl simte deja întărit. Din spate, el îi prinde sânii pe care îi frământă şi îi ciupeşte. Îşi simte sexul umezindu-se în unde nervoase şi fierbinţi. O trage într-un ungher, unde sunt puse una peste alta mai multe pubele. Duhoare de mizerie, pereţi gri de beton. Îşi coboară colanţii până la genunchi, bagă două degete în gură şi şi le înfige în sexul pe care îl desface cu generozitate, ca el să poată intra. Cu cealaltă mână se sprijină de perete. Îi bagă întâi vârful sexului zicându-i ticăloasă mică şi trăgând-o uşor de păr. Apoi o striveşte de zid, desfăcându-i

picioarele. Zgomot umed de du-te-vino, cadenţă bună a pântecelor care au ceva să-şi spună. Se obişnuieşte cu stilul lui, prinde ritmul şi se mişcă în consecinţă. Lovitură de graţie a sexului. Tipul ejaculează gemând. Simte că mai poate rămâne câteva clipe în priză şi se masturbează fără să se întoarcă în timp ce bărbatul îşi aranjează haina. Se arcuieşte simţind orgasmul sosind, apoi se lasă în genunchi până când îşi revine. Îl aude plecând, dar nu face încă nici o mişcare. Privind aleea, se întreabă ce ar fi preferat: s-o ia pe la spate sau să-l hăcuie. În timp ce tipul i-o trăgea, se tot gândea la scena de după-amiază, când i-a împrăştiat creierii femeii pe perete. Cu adevărat bestial. Bună treabă, ca fututul. Măcar de i-ar plăcea să se fute cum îi place să masacreze. Îşi trage la loc colanţii şi părăseşte aleea. Chiar că e prea frumos afară. Fără grabă se întoarce la hotel.

Capitolul X

Recepţionerul are aerul mulţumit văzând-o pe Nadine coborând. Îi oferă o bere, iar ea se aşază lângă el în faţa televizorului. În spatele tejghelei se află o cămăruţă. Lumina albăstruie a ecranului îi aminteşte de bătrânul din fundătura Cazino.

O analizează discret din profil, în timp ce conversează. Vorbesc despre emisiunile TV care le plac amândurora. La un moment dat, o prinde de bărbie adresându-i un compliment. Nadine roşeşte, coborând privirile. Tânărul zice:

— Ciudat cât eşti de timidă.

O sărută, iar limba îşi accelerează mişcările ca pentru a exprima excitarea. Se întoarce să mai caute două beri. E jovial şi mulţumit de cum merg lucrurile, îi vorbeşte ca şi când ar fi fost doi puşti îndrăgostiţi în recreaţie. Îi pune mâna pe umăr, îi mângâie ceafa. O trece un fior. Îi place că i se vorbeşte blând, că e mângâiată tandru. Are voce de adolescent. Când era mică, la şcoală, în recreaţie, îşi scotea chiloţii şi îi lăsa pe băieţi să-i pună mâna pe fund contra un Carambar. Secvenţe în urma cărora simţea sub pântece o febrilitate violentă, dar încă nu ştia că poate profita de ea atingându-se.

Îl sărută îndelung, dar el nu prea are curaj să o pipăie. Nadine bănuieşte că se teme să nu o supere. Are buzele cărnoase, trăsături de copil pe figură de bărbat, de copil arogant şi exigent, obişnuit cu multă dragoste. Cu ochii întredeschişi, o lasă să îl mângâie, iar ea îi simte sexul întărit dincolo de ţesătura pantalonilor. Se lasă în genunchi în faţa lui, îi scoate sexul şi i-l linge, binecuvântând circumcizia. Dacă ar face-o cum ştie ea mai bine, dacă i-ar lua-o în gură aşa cum îi place ei, mângâindu-i coaiele cu degetele, dacă ar face-o cum ştie ea mai bine, sigur l-ar auzi gemând. Ridică privirile pentru a se uita la el, faimosul

schimb de priviri dintre cea care o suge şi cel căruia i se suge. Sexul lui este fin şi scurt, poate să îl bage în gură în întregime şi să îl ţină acolo îndelung, lingându-l fără a-i împiedica respiraţia. Face treaba bine, făcându-i şi lui atâta bine pe cât este de capabilă. El îi mângâie ceafa lăsând-o în pace şi neîncercând să o conducă. Simte crescând în el tensiunea ca şi când ea urma să facă ceva deosebit de important, apoi îl vede relaxându-se, respirând uşor. Îi cere: „masturbează-te în faţa mea" şi îl priveşte cum o face. La un moment dat, o prinde de păr şi se serveşte de gura ei. Sperma îi ajunge direct în fundul gâtului. Mereu acelaşi gust, doar cantitatea se schimbă de la un bărbat la altul. Doar că nu prea dă atenţie acestui lucru.

După, el este uşor jenat, dar rămâne la fel de drăguţ cu ea, povestindu-i tot felul de lucruri. Îi spune că prietena ei nu se simte prea bine şi că ar prefera să urce în cameră. O întreabă dacă se întoarce. Ridică din umeri şi îi spune că nu ştie. Are aerul dezamăgit şi insistă puţin. Urcă. Manu nu s-a întors. Nadine caută sticla de whisky, face un duş, aliniază walkman-urile pe pat: sunt cinci. Le încearcă unul după altul şi-l alege fără probleme pe cel mai bun.

DEATH ROW. HOW LONG CAN YOU GO.

Capitolul XI

Când Manu se întoarce, Nadine îşi dă seama că e beată moartă, căci cu greu stă aşezată, iar capul îi cade în toate părţile imediat ce şi-l mişcă. Cealaltă strigă: „nu te deranja pentru mine” şi se apropie de pat. O întreabă în timp ce se dezbracă:

— Te-a satisfăcut?

Fiindcă discutaseră despre recepţioner înainte de a pleca la plimbare, Nadine răspunde:

— Totul s-a petrecut exact aşa cum trebuia.

— Cam aşa e treaba cu sexul, de obicei.

— Ai o mină foarte bună, ceva gen „femeie proaspăt satisfăcută”.

— Corect. Ai terminat sticla de skiwi?

— Nu ţi-aş face aşa ceva.

Cât timp caută în cealaltă parte a camerei, Nadine cade într-un adevărat somn de beţiv. Manu dă drumul la televizor. Deschide un pachet de fragi Tagada şi îi amestecă cu M&M’s. Le pune cu pumnul în cană şi se uită la videoclipuri. Adusese sticle mici de bere şi cum termină una, cum o dă de-a rostogolul sub pat. Aşteaptă să se facă mangă pentru a putea adormi. Îşi aminteşte de chiria pe care nu a plătit-o, lucru care îi întoarce stomacul pe dos de câte ori îi revine în minte, angoasă reflexă. Îi trebuie ceva timp pentru a realiza că nu mai are de ce să-i pese. Iată încă un amănunt important. Se afundă în fotoliu. Nadine doarme cu genunchii la gură; în asemenea situaţii are adesea atitudini de bebeluş uriaş proaspăt bătut. Pe coate pielea îi este mai aspră, uşor gri. Manu stinge ţigara pe braţul fotoliului. Nu-i vine să creadă ce haioase sunt clipurile de la televizor. Ridică receptorul şi cere la recepţie numărul proprietăresei de acasă. Îl ştie pe dinafară, de atâtea ori a tot sunat ca să se scuze că întârzie cu plata, fiindu-i dat să audă câte în lună şi în stele,

căci proprietăreasa e ditai curva bătrână. Recepţionerul întreabă dacă îşi poate permite să o roage să vorbească cu Nadine. Manu răspunde: „Eu în locul tău nu mi-aş permite, băi fraiere” şi îi cere să-i facă mai repede legătura. Babei i-a luat o clipă până să ridice receptorul, iar Manu pur şi simplu urlă:

— Babă de căcat, poţi să-ţi bagi în cur chiria restantă, că nu-ţi mai dau un ban, mă auzi?!

Închide cu un surâs tâmp. Nadine mormăie ceva şi se întoarce pe partea cealaltă fără a se trezi. Manu deschide încă o bere şi se învârte în lung şi-n lat prin cameră lovind în aer cu pumnul, surescitată şi euforică, repetând:

— Ce credeai tu, curvă bătrână?

Înăbuşindu-se de râs.

Nadine se trezeşte în miez de noapte; se aude apa curgând în baie. Cearşafurile nu sunt umezite de transpiraţie. Nici un coşmar. Nici un ghem în stomac. Adesea se trezeşte brusc, ceva culcat peste ea o înăbuşă tandru şi inexorabil. În seara asta are însă tot aerul din lume pentru a-l respira liberă. N-are somn în schimb, aşa că îşi pune căştile şi încearcă să îşi amintească: „oare ce făceam eu acum o săptămână la ora asta?” O lasă baltă şi îşi aprinde o ţigară. *We will pretend we were dead.* Caseta se termină. Răscoleşte prin geantă, căutând ceva ce ar dori să asculte. Apoi realizează că cel mai înţelept lucru e s-o întoarcă pe partea cealaltă. Manu doarme cu braţele larg desfăcute.

Nadine se aşază pe marginea ferestrei. Nu e nimic de văzut pe stradă.

Her clit was so big, she didn’t need no ball.

Manu mormăie prin somn, apoi se trezeşte şi ea. Deschide o sticlă de bere, se scoală şi merge la duş. Se hotărăsc să plece la Bordeaux. Să schimbe maşina. E aproape şase. Şi nici un bar deschis. Merg fără să vorbească şi fără să întâlnească pe nimeni. Pe trotuare, lumină oranj şi nici un

zgomot. Reîncep discuţia, căci Nadine vrea să ia trenul, dar nu şi Manu.

Ceva mai departe, un tip în costum închis scoate nişte bani de la bancomat. Range-Rover-ul gri staţionează cu motorul pornit lângă trotuar. Zgomot de motor din ce în ce mai evident pe măsură ce se apropie. Observă o siluetă care aşteaptă în maşină. Desigur, o curvă pe care a săltat-o din vreun bar de noapte. Acum scoate bani pentru camera de hotel.

Manu caută febril în geantă, scoate arma, întinde braţul şi face zgomot fără să se oprească din mers. Dimineaţa zgomotul este îngrozitor, în contradicţie cu plăcuta şi blânda mişcare a bancnotelor care plutesc moale spre trotuar. Nadine se duce drept la maşină pentru a culege fata care iese grăbită şi fără zgomot, crezând că nu a fost văzută şi că mai are o şansă de a o şterge. Nadine o imobilizează cu faţa în jos pe trotuar, iar cealaltă îi înfige trei gloanţe la întâmplare în partea de sus a corpului. Fata îndoaie graţios braţele după fiecare detonare.

Se suie în maşină şi demarează. Mai multe ferestre s-au luminat şi câteva capete încearcă cu timiditate să înţeleagă ce se întâmplă în stradă. Nadine contemplă în tăcere defilarea lucarnelor luminate, spunând:

— Au năvălit martorii, i-a scos zgomotul afară.

— Dar e un zgomot haios. Cu cât mă aflu mai în largul meu, cu atât mai mult mă simt datoare să le ofer celorlalţi plăcerea de a vedea. Auzi, uriaşo, n-o lua pe autostradă, că-mi strici cheful. Şi la caz de belea, nu mai avem pe unde să scăpăm.

— În orice caz, nu conta pe mine în caz de urmărire, nu cred să fiu bună de pilot de curse.

— Nu fii proastă, chiar nu ai de gând să depăşeşti în caz de nevoie? Ţinând cont de ce am avea de pierdut, sper că o să apeşi la blană pedala până în ultimul moment… Dacă nu, nu e nici o problemă…

Nadine pune o casetă: *When I wake up in the morning, no one tell me what to do*, şi dă mai tare. Deschide fereastra şi vorbeşte tare, pentru a acoperi întreaga hărmălaie:

— Futu-i, te-ai fi crezut în *no red light, no speed limit.*

— Futu-i, dar chiar acolo am fost, n-ai văzut ce iute l-a liniştit găozul pe care i l-am dat? Băi, domnu' Costum de Ţoale...

Imită zgomotul pistolului din gură, izbucneşte în râs şi adaugă:

— Astăzi trebuie să ne ocupăm şi de muniţie, ne obligă cadenţa infernală.

— Oricum ar trebui mărit depozitul de arme, vreau şi eu una.

Manu o priveşte cu gura larg deschisă, cască în voie şi comentează:

— Sigur că-ţi trebuie, dă-o încolo, cum de nu m-am gândit? Ce idee beton, ce coregrafie de vis o să inventăm noi două! Ştii pe unde să o iei pentru Bordeaux?

— Nu, şi nici nu văd bine panourile, pentru că sunt mioapă. Încearcă să mă anunţi la vreme.

— Eh, nici că ne pasă, condu liniştită înainte.

I want it now, she said I WANT IT NOW.

Capitolul XII

Îşi petrec toată duminica închise într-o cameră de hotel. Manu şi-a pictat unghiile în roz pal şi acum le scutură conştiincios, pentru a le usca mai repede. Nadine smulge pagini din broşurile porno. Cu walkman-ul la maxim, să-i satureze timpanele: *Here comes sickness*. Pe burtă, cu o pernă sub ea, se masturbează uitându-se la poze.

Blonda cu sexul epilat îi reţine întreaga atenţie. În prima fotografie, poartă o rochie lungă, despicată până foarte sus pe coapsă, lăsând să se vadă strălucirea lenjeriei albe. Sub ea se ghicesc rotunjimea şoldurilor şi pântecele. Coama în cascadă a blondei coboară până sub fund, subliniindu-i rotunjimile. Păr făcut pentru a fi mângâiat şi pentru a-i fi tras capul pe spate. Pieptul umflat gen păpuşă BD. Clasa X de sus până jos, transpirând spermă.

În fotografia următoare, blonda desface larg coapsele, nonşalantă şi surâzătoare. Pielea buzelor epilate pare catifelată.

O vede apoi răsturnată pe spate, oferindu-se somptuos. Buzele mici sunt ornate cu strasuri, un inel aurit îi traversează clitorisul. Eleganţă rară. Carnea dintre picioare îi scânteiază ca o firmă de bordel. Transgresiune. Face ceea ce nu se face cu evidentă plăcere. Este tulburătoare în mare parte din cauza aplombului liniştit pe care îl afişează.

Nadine o contemplă îndelung, impresionată şi respectuoasă ca în faţa unei icoane.

Nadine a împrăştiat broşurile în jurul patului. Le reia unele după altele, revenind mereu la cea cu blonda. Din când în când, opreşte walkman-ul pentru a-i explica ceva lui Manu. De sub magia imaginii sau cuvântului care-ţi dă fierbinţeli în pântece. Apoi îşi pune la loc căştile şi continuă să examineze gagicile din toată lumea. La început s-a

cam ruşinat să se masturbeze de faţă cu cealaltă, apoi, pe măsură ce băutura şi-a făcut efectul, s-a obişnuit şi cu ideea asta.

Aşezată pe scaun, dându-şi cu ojă pe unghiile degetelor mari de la picioare, micuţa o priveşte cum îşi mişcă bazinul lovind perna de sub ea, mai întâi distrat şi încet, apoi accelerând mişcarea până în momentul în care se imobilizează şi capul îi coboară pe braţe. Imediat după, schimbă poziţia, aprinde o ţigară şi începe să discute. S-ar fi zis că după ce i s-a întâmplat, se simte obligată să revină cât mai repede la realitate.

Reîncepe să frunzărească broşurile, dă din nou drumul la walkman şi se gândeşte aliniind pozele.

Spre seară împătureşte cu grijă fotografiile blondei cu sexul epilat, se ridică şi pleacă. Manu s-a tuns straniu.

Se plictisesc în linişte şi aşteaptă să treacă vremea. Fac drumul dus şi întors la McDonald's până când restaurantul se închide. Manu este dezamăgită, căci se împrietenise cu un adolescent, angajat acolo, şi se gândise că ar putea să îl aducă la hotel ca să-şi termine treaba. Numai că acesta îi spune politicos, la revedere şi se grăbeşte să prindă ultimul autobuz. Se întorc pe jos. Nadine vorbeşte ca să spună şi ea ceva:

— Am remarcat că băieţii dau destul de des dovadă de tact pentru a respinge avansurile unei fete. Mă rog, nu sistematic, dar în general fac acest efort. Ăsta chiar a dat tot ce era mai bun în el pentru a o şterge fără a fi neplăcut.

— Ce vorbeşti, javra mi-a dat papucii ca o javră. Nu văd unde este tactul. Ce-ai fi vrut, să-mi mai spargă şi botul?

— N-a spus nimic urât, asta vroiam să zic.

— Ce-i drept, nu m-a tratat ca pe o curvă defectă cum ar fi putut să o facă. Auzi, chiar că vorbeşti doar ca să consumi aerul.

Se întorc în tăcere la hotel cu braţele pline de pachete cu sticle de bere de la McDonald's.

Până la urmă, Manu se dovedeşte a fi bolnavă. Vomită în valuri mari, în genunchi, în faţa veceului. Umerii i se scutură cu fiecare spasm, îşi goleşte stomacul băgându-şi două degete pe gât. Se spală pe faţă stropind în toate părţile şi îşi sfârşeşte ultima bere cu pai înainte de a se băga în pat.

Nadine priveşte în tavan cu braţele încrucişate sub cap.

Suicidal tendencies.

Capitolul XIII

Dimineaţă, Nadine a cumpărat un taior bleumarin şi o servietă de piele. Şi-a vopsit părul în negru şi şi-a făcut coc. Pantofii produc un zgomot infernal. Manu merge în spatele ei.

Uriaşa intră prima într-un magazin de arme. Pe Manu a rugat-o să mai aştepte câteva clipe.

Vânzătorul e un omuleţ pricăjit şi aproape chel. Nervos. Nadine îi spune povestea cu soţul pasionat de arme care are aerul să îi placă, aşa că-i face o demonstraţie pasionată scoţând tot felul de cutii şi de cataloage. Îl ascultă încruntând sprâncenele şi încercând să înţeleagă ceva. A schimbat registrul în elevă bună, concentrată, savurând momentul. Îi priveşte smocurile de păr din nas şi susură mai mult decât vorbeşte. Simte o undă de afecţiune pentru tipul ăsta adipos, sfidător şi plin de el. Se apleacă peste tejghea pentru a-l lăsa să-i vadă decolteul. Se distrează, căci îl găseşte insuportabil şi ştie că în curând vor pune capăt prostiei lui. Îmbucurătoare perspectivă.

Intră şi Manu. Impermeabil roz, păr oranj căci vopseaua nu a funcţionat după cum fusese prevăzut, ruj de buze roz sidefat, fond de ten oranj în strat gros şi rimel albastru. Genul ştoarfă îi stă bine. Vânzătorul îi aruncă o privire scârbită şi nu răspunde la salut. Îşi doreşte să-i intre femeile în magazin, dar nu chiar orice curvă. Manu răscoleşte prin geantă. Vânzătorul îi explică lui Nadine: „10 Auto a ajuns anul ăsta în fruntea clasamentului francez. În cazul dumneavoastră, ar putea fi mai convenabil un 40 Smith & Wesson. Dacă soţul dumneavoastră este amator de concursuri de tir…”

Manu îl întrerupe:

— Dar dacă nevastă-sa este amatoare de tir în tâmpiţi?

Vânzătorul ridică privirea, nările i se dilată puţin, dar rămâne înţepenit. Manu trage în momentul în care el înţelege că ceea ce ţine femeia în mână este un pistol.

Intră în panică mai mult decât în dăţile precedente, bagă mai multe arme în servieta de piele şi cutii de cartuşe la întâmplare.

Soneria de la uşă. Tresar şi se întorc. Doi tipi roşcaţi semănând un pic unul cu altul intră în magazin. Manu trage în burtă. După câţiva paşi ezitanţi de dans, cad aproape sincron fără prea mare convingere şi cu aceeaşi expresie stupidă şi dezamăgită pe chip. Micuţa merge lângă ei şi, pentru mai multă siguranţă, le trage câte un glonte în cap. O prinde pe Nadine de mânecă şi îi spune arătându-i cadavrele:

— Fii atentă ce subiect de caricatură. De câte ori nu ai trecut pe lângă unii ca ăştia şi nu ţi-ai dorit să îi împuşti…

Nadine priveşte cele două corpuri căzute la întâmplare. S-ar fi zis că găurile din burtă se vor lărgi brusc şi din ele va ţâşni un monstru. Din cauza sângelui care curge, rănile par un nimic fremătător. Se strâmbă:

— Mereu e la fel. Mai ales în stadiul ăsta. Ar fi puţine lucruri care…

— Nu, nu, nu e la fel, ăştia chiar au nişte mutre nasoale de paznici sau cam aşa ceva. Stilul rasist-morocănos, agresiv şi periculos. Am comis un asasinat de utilitate publică.

Întorcându-se pentru a ieşi, îşi dau seama că s-a adunat lumea în faţa vitrinei.

Manu îşi face ieşirea cu arma în mână şi dispersează mulţimea urlând: „la o parte, grămadă de căcăcioşi”. Nadine o urmează de bine de rău, scoţându-şi pantofii şi alergând în picioarele goale.

În urma lor era panică, dar şi un urmăritor tenace. Şi apoi un concurs de circumstanţe favorabile, câteva maşini care au trecut la momentul potrivit, câteva ocoluri judicioase şi

frica infernală care le-a pus aripi la picioare şi un avantaj asupra urmăritorilor.

Au mai încetinit ritmul când li s-a părut că într-adevăr s-au pierdut de aceştia. Nadine are tălpile însângerate, iar ciorapii pur şi simplu s-au dezintegrat până la gleznă. Manu vociferează chiar mai înainte de a-i reveni suflul:

— Ce i-am mai plantat la naiba-n praznic, grămada aia mare de căcăcioşi, n-aş fi crezut. Şi chiar îşi imaginau că o să pună mâna pe noi?

Capitolul XIV

În baie îşi taie şuviţe de păr şi se întreabă cum e mai bine să facă pentru a arăta cât mai normal. În camera de alături, Manu intră în transă stând pe vine printre ziarele răspândite pe jos:

— Futu-i, pe prima pagină în toate! Teroare în oraş.

— Chiar credeai că pe aici zilnic mor oameni împuşcaţi?

— Habar n-am. Or fi murind vreunii. O să citesc articolele şi pe urmă o să te informez.

— Sunt şi fotografiile noastre?

— Aiurea, nimic limpede. Două portrete-robot neclare: ai un cap de boxer, iar despre mine s-ar zice că am cincisprezece ani şi e prima dată când o tai de-acasă. Pe bune, nimeni nu ne-ar putea recunoaşte după ele. Nu e nici o legătură. În afară de faptul că e vorba de două fete, una mai înaltă decât cealaltă.

Nadine se apleacă spre cele două portrete-robot. Totuşi le seamănă îndeajuns. Remarcă:

— Nu prea ne pică bine.

Manu se ridică, merge la chiuvetă, scuipă şi răspunde:

— Nu te îmbăta cu apă rece. Mutra asta a ta de coardă n-o să rămână prea multă vreme doar în jurnale. După tot filmul pe care l-am turnat azi dimineaţă la vânzătorul de arme, cred că vor face progrese mari cu portretele-robot. Este pentru prima dată când lăsăm o asemenea grămadă de supravieţuitori…

Se aşază şi răsfoieşte ziarele fără să le citească. După o vreme, adaugă:

— Lucrurile se complică de-a binelea. Din acest moment, nu mai avem ce căuta prin hoteluri. Şi nu mult mai târziu, nici pe stradă.

Nadine reîncepe să-şi taie părul cum i se pare mai potrivit; în spatele ei, cealaltă citeşte cu voce tare horoscopul.

Se întoarce, se aşază pe pat, constată că sticla e goală şi anunţă:

— În orice caz trebuie să rezistăm până în 13. O să ne fâţâim pe ici pe colo, o să ne descurcăm noi. Femeile pot face atâtea lucruri cu trupurile lor, ne putem deghiza fără să se mire nimeni. Nu e nici un motiv ca trecătorii pe care-i întâlnim să se întrebe dacă nu cumva noi suntem cele căutate, totuşi e un oraş mare. Ce zici, cum mi-am tăiat părul?

Manu o priveşte cu gura căscată de i se văd plombele:

— Eşti într-adevăr schimbată. Înainte, zulufii de pe frunte îţi mai ascundeau un pic mutra. Acum ţi-ai scos cearcănele la vedere. Ai meclă de depresivă. E un test pentru viitoarele portrete-robot care, dacă ăia au tehnica bună, te vor arăta sub forma a două pete negre cu ceva mutră în jurul lor.

— Prea am lăsat mulţi martori în viaţă. Cum crezi că îi vor ancheta?

— N-am lucrat niciodată cu gaborii. Bănuiesc că vor merge mai întâi pe la vecini, care vor povesti tot soiul de tâmpenii… De unde să ştiu cum anchetează? Tipii ăştia sunt paradoxali. Nici că ai mai văzut entităţi aşa dubioase. Şi, în acelaşi timp, sunt oameni de-adevăratelea. În asta le şi stă puterea: nu ştii niciodată cu cine ai de-a face. După părerea mea singura tehnică de folosit este să-i considerăm nişte cretini, altfel o luăm razna.

— N-ar trebui să ieşim astăzi pe stradă.

— Ba da, dar să ni se vadă numai curul. Trebuie ca toţi cei care ne întâlnesc să se uite doar la cururile noastre şi la nimic altceva.

— Ar fi bine să ne punem şi ochelari. Şi pălării.

— Mda, e cazul să apelăm la accesorii şi să facem tot ceea ce trebuie pentru a prelungi plăcerea. E ultima dată când mai locuim la hotel. De acum, vom merge pe la gazde.

— Ai în vedere pe cineva anume?

— Nu, vom intra în prima casă pe care o vom întâlni. Intrăm, tragem şi ne instalăm.

— Strălucit plan.

Manu mănâncă ciocolată cu migdale muşcând direct din ea. Nadine a aliniat armele pe pat. Ia una gen western cu butoiaş Taurus. O suceşte pe toate părţile.

— Parcă văd că o să-mi trag un glonte în cap.

Nu ştie cum să o folosească, aşa că se joacă cu ea în faţa oglinzii.

Îşi ia walkman-ul şi coboară pentru a cumpăra reviste specializate pe armament. *Is she pretty on the inside, is she pretty from the back, is she ugly on the inside, is she ugly from the back?*

Faptul că a văzut portretele-robot prin ziare a făcut-o să fie mult mai nervoasă decât înainte.

Nu e deloc în apele ei când intră în magazinul de presă. Răsfoieşte „Action Guns" şi „Caietele pistolarului şi ale carabinierului". Nu au interesat-o armele niciodată. Abia acum noţiunea a început să se precizeze ca un lucru care se anunţa haios. Măcar de-ar avea timp să se convingă. Vânzătoarea i-a oferit o sacoşă pentru a pune revistele, cum i se întâmpla când cumpăra materiale porno hard.

Se opreşte la un magazin de băuturi alcoolice, unde sticlele sunt prezentate ca verighetele într-un magazin de bijuterii. Vânzătoarea este planturoasă, extrem de surâzătoare şi de mulţumită de propria-i persoană. Aur aproape pe fiecare deget, sprâncene epilate foarte fin, mamele enorme şi zdravăn încorsetate. Trebuie să fie foarte mişto să le-o frece băieţilor între ţâţe. Nadine cumpără whisky şi vin foarte scump, ambalat în rafie. Este interesată să sperie toţi marafeţii. Ar fi stupid să fie prinse cu buzunarele pline. Este amabilă cu vânzătoarea, care îi place. În timp ce îi ambalează sticlele discutând despre locuri din Provence, Nadine încearcă să şi-o imagineze trăgându-şi-o. O fi

spunând porcărioare? O avea mereu chef să şi-o pună? E clar că e genul de burgheză vicioasă. Altfel chiar ar fi păcat.

Îşi spun politicos la revedere.

When I was a teenage whore, I gave you plenty, baby, you wanted more…

Caseta se opreşte chiar la jumătatea melodiei; scoate walkman-ul din buzunar ca s-o întoarcă. Un puşti fluieră: „ăsta da walkman”. Ridică ochii şi îl priveşte. Ce lepădătură!… Surâs insolent, gagiu după care pesemne se înnebunesc fetele. În orice caz, îi place. Se apropie de ea şi o întreabă:

— Dacă nu sunt indiscret, ce asculţi, încântătoare tânără?

Îi vorbeşte ca un bărbat cu îndelungă practică a agăţatului intensiv când, cu siguranţă, nici c-a dat vreo muie până acum. Scoate caseta bâlbâindu-se:

— Nimic interesant, vrei tu walkman-ul?

I-l pune în mână şi pleacă. El o prinde de umăr:

— Mulţumesc, e super… Numai că vezi, ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat ar fi să îţi ofer o cafea.

Ea declină invitaţia, el izbucneşte în râs:

— La drept vorbind, îmi convine că mă refuzi, nu am bani nici măcar de o cafea… Sunt prea sărac pentru a-mi permite o femeie, asta e problema mea.

Pleacă. La hotel a mai păstrat un walkman. Manu le-a expediat pe celelalte trei, împachetate în bancnote, pentru a nu se deteriora la transport, unui puşti pe care îl cunoştea şi care îşi dăduse cu acid pe faţă. E latura ei umanitară care iese la suprafaţă uneori, contaminând-o şi pe Nadine.

Capitolul XV

Când intră în cameră, Manu stă pe vine într-un colţ. Nu poartă decât pantofii cu tocuri înalte care se afundă puţin în mochetă. Priveşte atent cum îi curge sângele dintre picioare, mişcându-şi fundul pentru a lăsa dâre. Petele de un roşu închis rămâneau un moment la suprafaţă, picături strălucitoare, înainte de a se impregna în ţesătură, întinzându-se pe mocheta curată.

Nadine se lasă pe vine în faţa ei şi ia notă de jetul de pişat roşu, foarte gros, care iese sacadat când mai mult, când mai puţin. În jet se văd fâşii mai închise la culoare, ca smântâna din lapte pe care o iei cu linguriţa. Manu se joacă cu mâinile între picioare. S-a umplut de sânge până sub sâni. Constată: „e bine înăuntru, mă rog, trebuie să te iubeşti şi aşa”. Apoi, ţipând şi indicând cu mâna teancul de cotidiane:

— Mizerabilă specie jurnaliştii ăştia. Numai minciuni. Ai adus de băut? Mişto. Dar ţi-a luat ceva timp, uriaşo… Când am văzut că întârzii, am început să o iau razna. Te îngreţoşează că îmi las sângele peste tot? Păi sângerez ca o căţea în prima zi. Dar mă şi ţine doar o zi. Când eram mică, pătam peste tot numai de-a dracului, ca să văd cum i se face greaţă maică-mii. E de modă veche, nu-i plac lucrurile astea. Dacă ar putea, ar vota împotriva ciclului. Aproape că se îmbolnăvea. Am rămas cu gustul de a face aşa ceva. Un adevărat spectacol plăcut la vedere.

— Probabil că le place şi prietenilor tăi.

— Făceam asta şi prin maşini. Am remarcat că nu mă distra decât pe mine. Profit şi eu că eşti vicioasă şi ai spirit larg. Bărbaţii nu prea au marşat şi nu prea au rămas cu mine.

— Nici că mă miră.

Nadine s-a ridicat fără a scăpa din ochi petele de pe mochetă. Manu se culcă pe spate. Lungită pe jos, dă din picioare. Părul de pe pubis e mai degrabă deschis la culoare, iar sângele se vede bine prin el.

În broşurile cumpărate se arată fotografic cum se demontează o armă pentru a o curăţa. Şi sunt numite toate componentele. Faţa în faţă, fiecare la câte un capăt al patului, îşi petrec aproape întreaga zi întorcând armele pe toate părţile. Manu nu s-a îmbrăcat, lăsând urme însângerate pe oriunde se aşază. Povesteşte scene de tir văzute la cinema şi, vorbind, ţinteşte obiecte din cameră.

Este ca şi cum mâna ar fi făcută special ca să ţină o armă. Metal lipindu-se de palmă. Evident. Iată ce lipsea braţului.

Capitolul XVI

Soarele încă ardea, deşi era destul de târziu. Manu, aşezată pe o gură de incendiu, zice că vrea să înveţe să conducă:

— Trebuie să fie beton. Mai ales că ni se rupe. Dacă explodează un cauciuc, găsim altă maşină.

Nadine ridică din umeri, spunând că poate să o înveţe. Adaugă:

— Deşi mi-ar sări toţi dracii dacă ar fi s-o sfârşim într-o grămadă de metal făcută varză, aşteptând poliţia şi descarcerarea.

— De unde ţi-a venit ideea că o să ne facem zob în vreun zid?

— Chiar ţi-a ieşit din cap? Peste două zile e 13 şi prefer să fiu întreagă până atunci…

— Şi eu. Dar pe 14 am putea plăti intrarea într-un zid.

Se plimbă prin oraş, dau o tură pe la gară, prin cartierul pietonal, se opresc într-un bar şi fac mai multe partide de Flipper, primesc bonus de mai multe ori şi deduc că se află sub o stea norocoasă. Apoi îşi continuă plimbarea, oraşul e mic şi ciudat construit, dau mereu de aceleaşi străzi fără să înţeleagă cum se întâmplă asta.

Se încrucişează cu oameni care nu le dau nici o atenţie. Oare câţi s-or mai fi plimbând ca şi ele, ascunzând sub haină secrete murdare? Idei murdare hrănite în intimitate?

Dintr-o dată se face noapte. Trec prin faţa unei ceainării foarte elegante, deschisă încă. Mese din lemn de palmier, geamuri impecabile, stucaturi aurite, bine lustruite. Decor pentru mame înţelepte. Vitrină plină cu prăjiturele ridicole, colorate şi abundând în unghiuri drepte, cu fructe absolut rotunde.

Intră, căci lui Manu i se părea haioasă ca locaţie, aleg vreo zece prăjituri pe care Manu le bagă în

gură privind în jur. O bunică şi nepotul ei îi atrag atenţia. Doamnă bătrână model curent, cu părul rar şi alb, cu grijă făcut permanent. Poartă o rochie decentă, în tonuri de gri, cu gulerul în V. Demnă. Riduri profunde dinspre nări spre colţurile buzelor, nu tocmai genul de riduri pe care le faci din prea mult râs. Pielea palidă face pliuri în jurul gâtului.

Bătrâna încearcă să abată atenţia puştiului care le fixează, fascinat de Manu, care mănâncă urât şi mult în acelaşi timp. Când mestecă, i se văd în gură culorile amestecându-se, fiindcă n-o închide. Intrată bine în rolul de elefant degenerat nimerit într-o casă de păpuşi. Cele două vânzătoare schimbă o privire, descumpănite, enervate, neobişnuite să li se confunde localul cu o cafenea ordinară. Una dintre ele are părul şaten deschis, ondulat. Roşul din obraji se zăreşte sub un uşor strat de pudră. Sprâncenele neepilate formează un V pe frunte, dându-i un aer atent, dojenitor. Gură mică, fină, roz ca şi bluza pe care o poartă. Buza de sus e bine desenată, cea de jos ceva mai cărnoasă. Nadine comentează: „asta e născută să sugă pula", destul de tare ca să audă toată lumea.

Cealaltă e mai grăsuţă, brunetă, cu părul tuns drept. Dinţii îi sunt foarte albi, ca de porţelan. Poartă mai multe brăţări, cercuri de argint care se izbesc între ele de câte ori debarasează vreo masă. Plăcut sunet.

Poartă amândouă bluze roz cu guler alb şi încălţăminte joasă din pânză de culoare deschisă fără nici o pată, curăţate cu grijă.

Nadine spune că nu-i e foame. Fără să ştie de ce, locul face să-i crească neliniştea. Cel de-al treilea ochi se deschide, o voce rea se amorsează în ea. În acest decor şi cu aceşti oameni de faţă se simte ameninţată din oficiu. Se vede prin ochii lor şi i se face milă. Manu îşi continuă circul cu băieţelul şi nu-şi dă seama de nimic. Nadine strânge din dinţi şi fixează masa. N-ar vrea să o apuce din nou. E pitită în fundul unei cuşti, se ghemuieşte într-un

colţ, mâini oarbe şi invizibile încearcă să o agaţe. Le simte mişcarea în întuneric. E vulnerabilă şi împietrită de groază. Trebuie tăiate braţele astea care vor să-i facă rău. În ea, un păianjen domneşte şi o aşteaptă cu o răbdare infinită.

Cu coada ochiului supraveghează vânzătoarele, cărora le e frică. Gândul acesta îi alungă apăsarea ca prin farmec.

Celor două le e frică. Se mai dau ele mari un pic, ştergând tejgheaua. Dar crapă de frică.

Nadine se gândeşte: „poate că proastele astea ne-au recunoscut şi au sunat la poliţie".

Deşi n-ar prea crede.

Au ceva, ea şi Manu, care nelinişteşte vânzătoarele.

Nadine realizează că îi place senzaţia de a le simţi tremurând de frică.

Bunica se ridică, excedată de micul circ făcut de Manu. Îşi strânge lucrurile, înfofoleşte copilul şi trece pe la casă pentru a plăti. Puştiul se bosumflă, nevrând să plece imediat. Mai cere o îngheţată. Face gălăgie. Trebuie să aibă vreo cinci ani.

Nadine se gândeşte la ziarele de la hotel şi la asasinii de copii. Se gândeşte la titlurile mari şi la comentariile de cârciumă când un copil este ucis. La efectul asupra oamenilor. Până şi ei i-ar fi fost greu să facă aşa ceva.

Să se excludă din rândul lumii. Să treacă de capătul ei. Să fie tot ce poate fi mai rău. Să deschidă o prăpastie între ea şi restul lumii. Să mai marcheze un punct. Toţi vor ceva pentru prima pagină şi ea poate face asta pentru ei.

Scoate arma, lasă gesturile să se înlănţuie fără a gândi. Respiră profund, fără a părăsi copilul din ochi. Băiatul care îşi satisface capriciul fără a vrea să mai audă nimic altceva. Pistolul îi prelungeşte braţul, scânteiază în prim-plan, în centrul figurii puştiului. Bătrâna urlă chiar înaintea detonării, ca un huruit de tobă anunţând viitorul solo.

Abia de a ezitat. Trebuie să o facă. Terciuie din prima lovitură figura micuţului. Chiar între ochii mari şi negri, încruntaţi fiindcă se îmbufnase. N-a avut timp să-şi schimbe expresia. N-a avut timp să înţeleagă. Căzând, răstoarnă un coş plin cu bomboane ambalate în hârtie strălucitoare, multicoloră.

Nadine se surprinde regretând că imaginea nu se scurge cu încetinitorul, remarcând că ideea asta a furat-o de la Manu. Vânzătoarea, pregătită să moară, rămâne în prostraţie în spatele tejghelei, scuturată de un plâns nervos, cu mâinile în faţa ochilor ca pentru a se proteja. Nadine trage în mâini, apoi o ia de păr, îi bagă ţeava pistolului în gură şi mai trage o dată.

În acest timp, Manu se ocupă de celelalte două. Capul bătrânei alunecă sub masă, un firişor mizerabil de sânge i se prelinge din gură întinzându-se pe caroiajul strălucitor al podelei. Cealaltă vânzătoare e întinsă pe jos ceva mai departe, iar în faţa ei totul este deja roşu.

Înainte de a ieşi, Nadine aruncă o ultimă privire din uşă. Fotografiază scena de care va putea profita în linişte mai târziu. Camaieuri în roşu, atitudini groteşti.

Ieşind, văd câteva capete care se retrag rapid. O şterg. Manu o ia de mână pentru a o ajuta să fugă. Se afundă pe o străduţă. Nadine se aude râzând cum râzi de ameţeală înainte de a te arunca în gol spre manej. Micuţa încetineşte şi se întoarce. Se lasă să cadă pe o margine de trotuar. Râs nervos, nebun. Se calmează, se privesc şi încep din nou să râdă. La o intersecţie cer lămuriri unui tip în BM gri. Acesta scoate un plan al oraşului pentru a le ajuta să se orienteze. Manu deschide portiera şi îl scoate din maşină de gulerul hainei. El se agaţă de ea, ea îi trage un şut în picior şi, în cădere, un altul în gură. Paradoxal, Nadine aude dinţii crăpând, deşi este destul de departe.

Se aşază la volan şi ocoleşte încet bărbatul care se târăşte pe jos. Trece peste el accelerând brusc. Manu coboară fereastra şi încearcă să îl atingă. Goleşte tot încărcătorul.

Cu ochii încă umezi de cât a râs nebuneşte pe străduţă, micuţa exultă şi izbeşte cu pumnul în palmă, ţipând:

— Futu-i, ce ne mai sincronizăm, n-aş fi crezut aşa ceva. Ai zice că facem asta dintotdeauna. Zău că n-aş fi crezut.

— Unde ziceai că mergem?

— La Marsilia, e plin locul de gagii.

Nadine pune o casetă.

Come on, get in the car. Let's go for a ride somewhere. You make me feel so good. You make me feel so crazy.

Manu nu se calmează deloc, se răsuceşte în scaun şi vorbeşte fără încetare:

— Ai văzut, este ca la jocurile video în scenele mortale, dure. Eşti invadată din toate părţile şi îi distrugi pe toţi. Eşti tare de tot, asta e. Riscantă lovitura. Dar are farmecul ei. Copilul a fost un abuz. Cinstit, eu nu aş fi făcut-o. Dar ai dreptate: trebuie să abuzăm. Şi să ne şi cumpărăm de băut. Mi-e groaznic de sete la ora asta. Bun, uite, te previn: o să ne oprim într-o buticăraie arăbească şi la arabi nu vreau carnaj. Chiar că nu ai principii, ai împuşca pe toată lumea.

— Mi se rupe de arabi. Credeam că trebuie să abuzăm.

— Trebuie să abuzăm. Însă nu tot timpul. Mai bine am găsi un echilibru savant.

— Mă oboseşti cu arabii ăştia ai tăi. Ai fi făcut ceva în viaţă. Genul educatoare sau asistentă socială. Ai şi sentimente bune în stoc.

— Dacă aş fi fost lăsată, aş fi făcut bine tuturor. Fundamental sunt atât de bună, încât pe lângă mine Maica Tereza n-ar fi fost decât o mare ticăloasă. Dar inşii ăştia sunt prea slabi, prea dăunători, nu găseşti mijloacele să le faci bine. Se

ocupă cu toate mărunţişurile, iau lucrurile cum sunt şi se plâng tot timpul. Ce rahat. Şi nu au nici o valoare. Aşa că nu pot face nimic pentru ei.

Ca să spună şi ea ceva, Nadine remarcă:

— Habar nu au ce pierd.

Cealaltă continuă:

— Băga-mi-aş, ce sete mi-e. Nu-mi revin din ce-ai făcut. Tocmai vroiam să merg la veceu ca să-mi golesc puţin stomacul băgând căcăstoare la greu, ca să pot s-o iau de la cap cu prăjiturile… Zău că erau bune, trebuia să ne gândim să fi luat şi cu noi, dar acuma chiar vorbesc aiurea. Când te-am văzut scoţând arma, am tras şi eu fără să mă mai gândesc. Super-demonstraţie de acrobaţie, ce să mai vorbim. Botezul focului, uriaşo, n-ai lăsat lucrurile la jumătate.

Scoate bucăţi de ciocolată din buzunar, înlăturând firele de aţă care se lipiseră de ele. Îi oferă Nadinei.

La volan, uriaşa se simte sub imperiul unui calm infinit. Rulează foarte repede şi conduce bine. Micuţa chiar are dreptate: fac treabă bună împreună.

Angels are dreaming of you.

Senzaţia este că pur şi simplu înghite drumul dintr-o singură sorbitură. Reflectează cu voce tare:

— Or să fie foarte mulţumiţi mâine la hotel. Sânge, arme şi un walkman. Or să poată convoca presa şi toată gaşca aia de scriitoraşi de căcaturi o să-şi poată trage o labă în grup. Pariez că toţi tâmpiţii ăia de caralii stau şi se gândesc adânc până şi la cel mai mic muc de ţigară. Abia aştept ziua de mâine, ca să putem citi toate astea!

— Nu înţeleg cum poţi citi aşa ceva, pe mine mă enervează.

— Prea iei totul în serios. Dacă îţi place să te torturezi, orice pretext e bun. Eu, numai imaginându-mi pe tipii din cartier citind ziarele, mor de râs. M-aş întoarce să mai dau o tură pe acolo să-i bat pe umăr şi să le zic: „ei, băieţi, cum

merge cu grijile de zi cu zi, cum vă mai descurcaţi? Mereu la fel de trişti?”

— Chiar vrei să mergem?

— Nu, nu mai vreau să dau niciodată pe acolo.

Capitolul XVII

Rulează îndelung. Întâlnesc un tip făcându-şi nevoile pe câmp. Glonte în genunchi, glonte în ceafă. Schimbă maşina în caz că…

Vorbesc despre posibilitatea de a fi căutate cu elicopterul şi despre cum o să poată ăia să se organizeze. Nadine caută prin geantă şi prin buzunare, fără a scăpa drumul din ochi:

— Idioată sunt, mi-am uitat caseta în maşina cealaltă!

— Asta da promoţie pentru formaţie.

— N-au ei nevoie de mine, dă-i în mă-sa!

— Oricum nu e radio-casetofon în maşină, nu-ţi bate capul cu asta.

Schimbă tonul:

— Uite o dubă de poliţie. Un căcat de dubă de poliţie, băga-mi-aş! Au făcut un baraj. Ce căcat de şosea!

Manu vorbeşte iute, dar calm. Şoseaua abia dacă este luminată. Nadine se încruntă. La câţiva metri, într-adevăr o dubă este parcată în afara carosabilului. Senzaţie familiară de inimă care tresaltă. Cu timpul îi prinzi gustul. „Iată-ne!”

Manu vorbeşte liniştit, pentru întâia oară foarte hotărâtă:

— Când începe rahatul, accelerezi. O să trag în tot ce mişcă. Doar suntem o echipă de înaltă clasă. Încercăm să trecem. Măcar să facem o panaramă cum nu s-a mai văzut. De predat nu ne predăm.

Ajung în dreptul camionetei. Cu coada ochiului, Nadine o vede pe Manu surâzând răutăcios. O ia de mână. Instantaneu i se face ruşine de gestul său. Doar că Manu îşi înlănţuie imediat degetele de ale ei şi o strânge de să-i rupă articulaţiile. Crispate, legate strâns una de cealaltă. Invincibile, deşi nu au nici o şansă.

Depăşesc duba. Nu e nimeni înăuntru. Nadine înţelege cu precizie sensul expresiei „inima bate de să-ţi sară din piept”. Hotărât, nu-i displace. Şi-ar fi dorit confuz ca poliţiştii să le taie calea. Pentru a juca bine partida, mai merita o lovitură.

Câţiva metri mai departe, farurile luminează doi poliţişti înghesuind o fată lângă un zid. Manu articulează printre dinţi:

— Asta chiar n-aş fi crezut. N-au nici o legătură cu noi.

Când ajung în dreptul lor, fata tocmai îi trăgea un cap în gură unuia dintre poliţişti aruncându-l câţiva paşi înapoi, după care o ia la fugă. Celălalt îşi duce mâna la brâu. Manu urlă: „opreşte-te”, iar maşina face zgomot, frâna bruscă făcând-o să derapeze uşor. Manu trage, iar cei doi poliţişti cad fără a mai avea timp să riposteze. Apoi, calmă, se duce până la ei şi mai trage câteva gloanţe, mormăind: „Nu eşti niciodată suficient de prudent”.

Fata se opreşte din fugă. Rămâne nemişcată. Reflectează un moment, apoi se întoarce fără grabă. Amestec de Stan Smith şi bombă de culoare, cu păr foarte lung şi strălucitor în noapte. Impunând prin felul de a păşi. Credibilă în rolul de amazoană urbană.

Întoarce primul cadavru cu vârful piciorului. Apoi îi trage un şut în ţeastă luându-şi puţin elan, ca la fotbal. Priveşte atentă celălalt cadavru. Apoi maşina, şi doar după aceea pe Manu. Declară arătând spre corpurile poliţiştilor: „n-am mai văzut morţi până acum”. Nu trebuie să facă eforturi pentru a rămâne calmă. Linia de demarcaţie între ceea ce se petrece în mintea ei şi ceea ce vede e desenată în tuşă groasă. Întâmplarea nu i se pare atât de deosebită încât să o ia razna.

Manu surâde, aplecându-se deasupra unui cadavru:

— E mişto să te mai răcoreşti.

Cu un gest din bărbie, o arată pe Nadine:

— Ea zice că e mereu la fel. Da' eu am o pasiune specială pentru caralii.

Nadine a rămas în maşină. Scrutează figura fetei care nu i-a aruncat nici măcar o privire. Trăsături regulate, alură de prinţesă. Eleganţă înnăscută. Remarcă: „Era cât pe-aci să fac o prostie". Tonul este cât mai neutru cu putinţă.

Manu scoate pachetul de ţigări, îi oferă una fetei şi se apropie să îi dea şi foc. Pare un ceremonial, o primă luare de contact într-un cod bine stabilit. Fata ridică fermoarul bluzei, spunând:

— Locuiesc pe-aproape, cu fratele meu mai mic. E un loc liniştit. Poate că aţi avea nevoie să staţi undeva în noaptea asta.

Manu se întoarce spre Nadine, se apleacă spre portieră şi întreabă:

— Ce zici?

— Perfect.

Fata se îndepărtează câţiva paşi, trage din ţigară privind strada, lăsându-le să hotărască în linişte. Nadine adaugă:

— Nu că ar fi vreun loc prea frecventat, dar cel mai înţelept lucru e să plecăm imediat.

Cum Manu are o clipă de ezitare, ca pentru a spune ceva pe care nu ştie cum să-l formuleze, Nadine o linişteşte sec:

— Am înţeles că nu avem voie să împuşcăm ciuhapi şi nici pe asta înaintea altora.

Manu scutură din cap şi râde:

— Nu că te-aş ţine de rău, uriaşo, da' o iei razna aşa de uşor, încât prefer ca totul să fie limpede.

O cheamă pe cealaltă:

— Mă numesc Manu. Ea e Nadine. Ne-ar prinde bine să evităm hotelurile în seara asta. Dar nu merită să intri în rahat adăpostindu-ne.

— Eu sunt Fatima. Până la mine se merge pe-acolo.

Implicit inspiră respect. Nadine o priveşte în retrovizor. După câte îşi aminteşte, nici o fată pe care a cunoscut-o nu a mai jucat atât de bine rolul

de dură distantă fără a cădea în ridicol. Caută să-i spună ceva, apoi se hotărăşte să o lase în pace.

Manu desface ambalajul unei Mars, o rupe şi oferă celor două bucăţi de ciocolată. Refuzată, bagă totul în gură şi mestecă zgomotos. Pentru ea nimic nu s-a schimbat, chiar dacă acum sunt trei. Declară gânditoare:

— Eu şi prietena mea am crezut că duba era pentru noi. Mă şi vedeam cu maţele pe-afară. Al naibii noroc am avut. Eu şi prietena mea câştigăm la fiecare lovitură. E pur şi simplu incredibil cum de ni se întâmplă.

Se afundă în scaun şi priveşte drumul în tăcere, arborând cel mai stupid şi mai satisfăcut surâs cu putinţă. Nadine îşi găseşte şi ea o grimasă din acelaşi registru, tot ce poate fi mai aproape de mulţumirea perfectă. Fatima o previne:

— La următoarea intersecţie, o luăm la stânga.

Manu zice scărpinându-se apăsat în cap:

— Nu putem parca la tine. Chiar nu ar fi rezonabil. Cel mai bine ar fi să ne oprim pe undeva pe aici şi să dăm foc maşinii.

— Avem şi un garaj. Fratele meu se ocupă cu dezmembrări şi ar putea-o face şi cu maşina asta.

Nadine a surprins-o zâmbind când Manu a propus să dea foc maşinii. Pentru ea, acel surâs fugar e semnul unei sincere explozii de bucurie.

Nu conteneşte să o observe în retrovizor. Şi pentru întâia oară în viaţă, Nadine înţelege acei bărbaţi care se îndrăgostesc nebuneşte de o fată doar din cauza ochilor ei.

Îşi spune că e ridicol, că fata asta este poate ultima dintre idioate, ascunsă de o carapace frumoasă. Nu contează. *Could you be the most beautiful girl in the world?*

Se opresc în faţa unei case mari şi gri, izolată la marginea unui drum gol. Nu e genul de casă în care să locuieşti când eşti tânăr. Fatima coboară şi deschide uşa garajului. Nadine spune:

— E super-mişto gagica.

— Încă o adevărăciune. Ar fi bine să nu fie musulmani, să putem şi noi bea şi fuma. Pe bune, mor de sete!

Capitolul XVIII

Pereţii garajului sunt plini de etajere cu motoare, radio-casetofoane auto, aparate de fotografiat, magnetofoane… Două cutii de chitară şi un amplificator sunt aruncate într-un colţ lângă un scuter, o Mountain Bike şi o motocicletă parţial dezmembrată. Odată uşile încuiate, Fatima se umanizează vizibil. Îi explică lui Manu:

— Sunt ale fratelui meu: cum tot avem destul, mai dezmembrează şi el, mai plasează…

Micuţa priveşte în jur. Într-adevăr, aparatele sunt aranjate pe tipuri, un sector pentru audio, unul pentru sunet, unul pentru vehicule pe două roţi. Se dă cunoscătoare şi admirativă:

— Băi, da, chiar e un şef de magazin, frati-tu ăsta!

Replica are urmările unui „Sesam, deschide-te!”: Fatima izbucneşte într-un râs scurt şi grav, vizibil mulţumită că talentele de organizator ale fratelui ei sunt recunoscute. Explică:

— E cam răutăcios… N-o să se ţină de treburile astea prea mult. Mai schimbă el înainte să dea de belea. Deocamdată, e bine că am trecut pe-aici, ne mai luăm una alta, ce ne trebuie. Nu ne lipseşte nimic. Dar asta numai cât suntem în aşteptare.

— În aşteptarea a ce? Daţi lovitura secolului şi vă căraţi în Australia?

Fatima nu descoperă nici o urmă de ironie în întrebare şi continuă:

— Plecăm la Los Angeles. Dacă nu eşti atent, ăia pun mâna pe tine. Mai ales dacă te ţii mereu de aceeaşi afacere. Sau dacă ieşi prea tare în evidenţă. Ceea ce trebuie este un scop posibil de atins şi să te ţii de el. În aşteptare, ciocu’ mic şi ochii mari. Prinzi ocazia favorabilă şi ciao, îţi reîncepi viaţa în altă parte. Îţi fructifici capitalul şi mai dai ţepe şi legal. Trebuie să profiţi de viaţă, păi cum altfel…

Cum nu îi dă nici o atenţie, Nadine o poate observa în voie. De zeci de ori a mai auzit teoriile astea implacabile făcute de tot felul de mici bişniţari. Şi, de fiecare dată, putea jura că se vor întâlni cu toţii în câţiva ani la pârnaie. Însă Fatima nu lasă loc pentru nici un dubiu. Poate repeta o replică pe care ai mai auzit-o de o sută de ori; tonul ei o face să se audă cu totul altfel. Personaj de clasă. Manu îşi permite totuşi umbra unei îndoieli:

— Fără oftică, dar nu păreai prea atentă când te-am întâlnit.

— Corect. Am vrut să mă descurc fără să mă gândesc prea bine. Şi fiindcă cerul mi-a mai oferit o şansă, de-acum o să-mi pun capul la contribuţie.

— De ce te săltaseră?

— Am intrat în căcat fără să am săpunul la mine. Jegoşii ăia n-aveau nici un drept să mă atingă… Tocmai ieşisem şi mă întorceam cum am plecat. Ai fost pe la pârnaie?

— Nu.

— De când am scăpat, sunt la locul meu. Caut o muncă serioasă, nu mai ies, mă ţin departe de vechile relaţii.. E prima oară când am ieşit puţin ca să-mi rezolv nişte probleme urgente. Să nu-l oblig pe frate-miu să se ocupe numai el de toate. Mă întorceam complet scârbită când m-au oprit pentru control. Pierdusem ultimul autobuz şi mergeam liniştită pe marginea drumului. M-au oprit: că documentele, că toate lăbărelile alea… Nu am vrut să-i las să mă atingă, bărbaţii nu au dreptul s-o facă. Au zis că mă ridică, a început discuţia şi când boul ăla mi-a pus mâna pe cur, i-am tras un cap în gură. Atunci aţi ajuns şi voi. La ţanc.

Nadine susură discret la urechea celei mici:

— Tot voiai tu să serveşti o cauză.

Începuse să se băşice, căci Fatima încă nu o privise nici măcar o dată. Manu o bate uşurel pe umăr:

— Doar n-o să faci o scenă doar pentru că nu eşti băgată în seamă. N-ai decât să-ţi pui căştile cât stau de vorbă cei mari.

Îi râde în nas fără să-i ia mâna de pe umăr. Nadine pune prima piciorul pe scara pe unde dispăruse Fatima. Urcând, fluierau, pufneau în râs ca nişte mucoase în toaletă, la un bairam.

Capitolul XIX

Locuinţa este mare. Nimic atârnat pe pereţi, nimic aruncat pe jos. Interior rece, perfect ordonat. Mobile impozante, enorme şi sobre. Nimic frivol. Nu pare un interior pentru tineri. Totuşi, imbatabila rigoare nu are nimic apăsător. Te simţeai mai degrabă bine primit şi protejat.

Fatima face o cafea şi le întreabă dacă vor să mănânce. Se poartă ca o gospodină, ca o mamă. Gesturi precise, repetate de nenumărate ori. O întreabă pe Manu dacă ştie să facă ţigări, pune o bucată de haşiş pe masă, hârtie şi nişte ţigări Camel. Pe Nadine o ignoră cu scrupulozitate.

Se aşază lângă ele, trage adânc din ţigară şi ţine îndelung fumul în plămâni. Apoi rupe tăcerea:

— Aţi mai omorât şi înainte?

— Ni s-a mai întâmplat câteodată, da.

— O lovitură care a dat greş?

— Nici vorbă. Într-o zi, în loc să pun lucrurile la punct, i-am tras un glonte în cap unui tip. Mai târziu ne-am întâlnit şi ne-am influenţat mişto una pe alta.

Nadine intervine, hotărâtă să se impună ca persoană care ştie să se exprime:

— La drept vorbind, cam fiecare lovitură a luat o turnură proastă. Toate chestiile alea pe care încerci să le faci şi niciodată nu-ţi reuşesc. Cam ca în povestea cu mica sirenă. Ai impresia că ai consimţit să faci un sacrificiu enorm ca să ai picioare şi să ţi le împleteşti cu altele. Şi fiecare pas îţi provoacă o durere intolerabilă. Ceea ce fac ceilalţi cu o uşurinţă dezarmantă îţi cere eforturi incredibile. Şi vine un moment când o laşi baltă.

Nadine zâmbeşte ca pentru a-şi cere scuze că a vorbit atât de mult. O priveşte pe Fatima în voie, dar cu teamă. Are impresia că a înţeles că a spus toate astea doar pentru a o face să vadă că e şi ea

pe acolo. Manu striveşte mucul consumat până la filtru, făcând scrumiera să dea pe-afară. Adaugă:

— Cât despre reguli, nimic nu e schimbat: întotdeauna cel care trage primul îl omoară pe celălalt. Doar să fie de partea bună a puştii. Diferenţa e considerabilă.

Un băiat intră în bucătărie fără ca ele să-l fi auzit sosind. E înalt, cu ţeasta rasă, la fel de închis în sine ca şi sora lui, la primul contact. Le adresează un semn uşor din cap când Fatima i le prezintă. Apoi îşi pune o cafea fără să le dea atenţie. Se aşază la masă, îşi face şi el o ţigară fără să deschidă gura.

— E Tarek, fratele meu mai mic.

Îi vorbeşte în arabă, o ascultă fără să răspundă, fără să ridice privirile, fără măcar să clipească. Încheie în franceză:

— Aşa că le-am zis că pot dormi aici. De altfel, dacă vreţi să mai rămâneţi, ascunzătoarea e bună şi nu deranjaţi pe nimeni. Tarek, dă-mi cheile de la scuter, o să merg la magazin să cumpăr Coca-Cola şi ceva de mâncare.

Îi întinde cheile şi o întreabă dacă sticleţii n-au avut timp să îi noteze identitatea. Ea îl întreabă dacă chiar o crede o proastă. Ceea ce închide discuţia. Fatima pleacă.

Ochii băiatului sunt limpezi, înfundaţi în orbite, cu sprâncene groase şi stufoase. Ceea ce oferă fiecărei priviri o intensitate cu totul deosebită. Tensiune de luptător care observă satul duşman şi se întreabă dacă nu cumva trebuie să-i dea foc.

Învârte pe deget un set de chei, apoi întreabă:

— Veniţi de la Quimper?

— Am trecut un pic pe acolo.

Se afundă în gânduri. Manu face o grimasă neliniştită:

— Chiar te oftici că am venit pe la voi?

Neagă din cap, se ridică şi iese din bucătărie. Revine sprijinindu-se de tocul uşii:

— Fatima mi-a spus să mă ocup de maşină. O s-o fac imediat.

— O tai în bucăţele?

— Nu, fac eu ce trebuie.

— Vrei să te ajutăm?

— Nu.

În aparenţă s-a întors ca să le poată privi mai bine. Le scrutează atent, ca şi când şi-ar zice că treaba asta nu le jenează deloc. Apoi le spune:

— Nu păreţi prea angoasate pentru nişte fugare.

Manu răspunde:

— Pentru că nu prea avem imaginaţie.

Răspunsul îi smulge un zâmbet.

— Nu te mai da mare, oricine se teme de moarte. Sau de a-şi termina viaţa în puşcărie. Până şi cei mai disperaţi.

Se loveşte în piept.

— Despre asta este vorba şi nimeni nu poate scăpa.

— Când o să vină momentul, desigur ne va fi frică. Deocamdată cafeaua este bună, haşişul te ameţeşte de cap, de ce să îţi mai pui şi alte întrebări? Şi cum suntem două, lucrurile se schimbă. Ne distrăm de-adevăratelea.

Dă din cap. De data asta are un aer solemn, ca şi când i-ar părea rău de ceea ce trebuie să le semnaleze:

— Nu vreau să vă judec, fiindcă nu ştiu întreaga poveste. La televizor au spus că aţi tras într-o femeie şi într-un tată de familie pentru nimica toată.

— Crezi că ar fi fost mai moral dacă îi omoram pentru bani? Nu avem nici o circumstanţă atenuantă. Şi ştii destule ca să ne poţi judeca.

— Îmi vine greu să cred că despre voi este vorba. Dacă v-aş fi întâlnit în autobuz, nu mi-ar fi dat nici o clipă prin cap că la voi se refereau.

Manu clatină din cap:

— Asta e ultima şmecherie şi uite aşa am scăpat. Dacă o să te uiţi la televizor şi în seara asta, o să

afli noutăţi. Am tras şi într-un copil. Ştiu că nu e o faptă prea populară. Aşa că, dacă crezi că-ţi facem probleme şi vrei să ne cărăm, spune-o înainte să te apuci de maşină.

Răspunde fără ezitare, fără a i se ghici în voce nici simpatie, nici animozitate:

— Fatima v-a invitat. Sunteţi binevenite.

Iese. Rămân amândouă faţă în faţă, conştiente că sunt ţepene după haşişul de foarte bună calitate. Apoi Nadine coboară privirile, scuturată de un râs nebun. Explică:

— Sunt foarte simpatici, dar prea pun suflet…

Manu se simte în largul ei, se lasă să alunece pe scaun şi desface larg picioarele. Poartă un chiloţel de satin roşu şi i se văd bucle de păr ieşind peste marginile lui. Comentează:

— Frăţiorul nu prea avem cum să-l agăţăm, prea e sălbatic. Păcat.

— Ai putea totuşi încerca o tentativă… Întreabă-i ca şi când n-ar fi mare brânză: „da' pe aici când se fute lumea?"

Fac un efort pentru a se opri din râs auzind-o pe Fatima revenind.

Deschid sticla de votcă pe care a adus-o, căci la magazinul unde fusese, nu se găsea whisky.

Manu priveşte în tăcere roboţii desenaţi pe pahare. Cu vârful degetului freacă o pată de suc de fructe, spunând:

— Fratele tău te face să te gândeşti la un prinţ. Străluceşte ca un diamant. Cam rece cu noi, sper că nu l-am deranjat.

Realmente vorbăreaţă când e vorba de fratele ei, Fatima îi răspunde:

— E un adevărat domn, mai bun decât mulţi alţii şi nu spun asta pentru că e fratele meu. Are simţul observaţiei dezvoltat, e foarte atent la tot ce se întâmplă în jurul lui şi caută să înţeleagă de ce lucrurile se întâmplă aşa cum se întâmplă. A înţeles foarte bine ce a fost cu mine, cu tata şi cu celălalt frate al nostru. Şi e hotărât să nu se

comporte şi el ca noi. Nu că ne-ar dispreţui, dar a ştiut să tragă învăţăminte din aventurile noastre.

— Că doar n-aţi fost toţi la mititica?

— Ba da, toţi trei. Fratele meu mai mare mai are încă de stat. Un scandal împuţit care a degenerat. A fost acuzat de omor, deşi nu el a tras.

— Şi taică-tu?

— A murit acolo de cum a intrat. Tata nu era un violent, nici vorbă să fi fost un dur. L-au masacrat încă de la intrarea în joc, nici n-a ajuns până în celulă.

— De ce l-au luat?

Fatima are o ezitare, lăsând să treacă câteva clipe pentru a o face perceptibilă:

— Pentru incest. S-a aflat pentru că am rămas gravidă. Nu spusesem nimănui. Fiindcă mi-era şi frică, şi ruşine. Ştiam că e mai bine să nu spun nimic. Aveam treisprezece ani când l-au arestat. Nimeni nu m-a ascultat. Aşa sunt ăştia, ştiu ei mai bine decât tine ce se întâmplă la tine acasă. Am avortat, deşi nu îmi amintesc să o fi cerut. Pentru ei asta urma de la sine, aşa că avizul meu… M-au chiuretat în ziua în care a murit tata. Vinovată coincidenţă. Mi s-a părut stranie. Deşi aş fi avut şi eu dreptul să mi se ceară părerea. M-au făcut să înţeleg limpede că nu am de ce să regret.

Are vocea joasă, calmă şi regulată. Monocordă şi gravă, intimistă şi pudică. Ceea ce mai atenuează brutalitatea povestirii, fără a o edulcora. O nuanţă mecanică este perceptibilă în spatele tonului monocord şi grav. Când vorbeşte, ţine ochii aplecaţi cea mai mare parte a timpului, apoi îi ridică şi îşi lasă privirile să plonjeze în cele ale interlocutoarei. Este atentă, abilă parcă să citească în sufletele celorlalţi, capabilă să ghicească cea mai mică grimasă de dezgust ori şiretenia cea mai savantă. Fără să judece, fără să se mire. Pregătită să vadă tot ceea ce înseamnă semenii ei. Seamănă cu o regină trecută prin multe încercări, care nu a păstrat din durere decât o imensă înţelepciune şi,

în acelaşi timp, o forţă implacabilă. O resemnare maiestuoasă, fără urmă de răutate.

Li se confesează cu deplină încredere, arătând prin asta că le-a ales tocmai pentru că are încredere în ele. Şi că nu îi este frică deloc.

Nadine caută ceva de spus demn de o asemenea declaraţie. Manu e mai puţin încurcată, umple paharele şi comentează fără nici o ruşine:

— Măcar, când vorbeşti despre asta parcă n-ai fi păţit nimic. O făceai de mult cu taică-tu?

— Nu mai ţin minte, cred că de pe la unsprezece ani. Mama ne-a părăsit după ce s-a născut Tarek. N-am ştiut niciodată prea bine nici de ce, nici unde a plecat. Eram mereu împreună cu tata, aşa că lucrurile au venit, uşurel, de la sine. Cred că eu am fost aceea care s-a suit peste el. Ştiu că o doream cu adevărat şi că-mi lipsea de mult timp. Pe urmă, când am rămas gravidă, doctorul care m-a consultat m-a împachetat în vorbe. Mi-a zis că e obligat să păstreze secretul profesional, în fine, mi-a adormit cu totul orice bănuială. I-am povestit totul şi şi-a băgat nasul în treburile noastre. Probabil că nu o fi avut altceva mai bun de făcut.

Se întrerupe pentru a linge hârtia pe care o răsuceşte şi-şi mai face o ţigară cu haşiş. Apoi explică mai departe:

— Uite de ce nu mă deranjează că aţi omorât oameni pe care nici măcar nu-i cunoşteaţi. Nevinovaţi. Ştiu eu cum e cu nevinovaţii ăştia.

Manu rupe hârtia mov a ambalajului unei ciocolate. Goleşte paharul şi declară:

— Cel mai rău lucru la contemporanii noştri e nu doar că au spiritul îngust, ci că manifestă tendinţa de a-l face zob pe al vecinului. Nici să râdă nu prea sunt în stare, atât îi încurcă chestia asta. Îţi spui adesea povestea?

— Nu, nu prea mai vorbesc mult de când am primit lecţia aia. Dar trebuie spus că nici nu întâlnesc prea des asasine de sticleţi.

Nadine profită de atmosfera pregătită pentru confidenţe ca să o întrebe:

— Şi cu ceilalţi băieţi cum merge?

— N-am mai făcut-o niciodată cu vreun altul. N-am mai simţit nevoia. Manu se lasă pe spătarul scaunului, decretând solemn:

— Să-mi bag, ce beton trebuie să fie să ţi-o pui cu tac-tu!

Dintr-o dată, Fatima se retrage în ea. Figura i se aspreşte şi nu răspunde. Manu se apleacă spre ea, expiră zgomotos fumul şi adaugă:

— Băi, dacă l-ai vedea pe tata, ai înţelege de ce povestea ta mă face să delirez. Nu-mi amintesc măcar o dată să mă fi sărutat măgarul. Jegosul dracului îmi zicea Emmanuelle. Numele meu a fost totdeauna Manuelle, dar atât îl interesa, că şi uitase. Buricul pământului se credea. Bărbatul maică-mii, deh. Mama, şi dacă ai face o pasiune pentru capre, tot n-ar merita să i-o tragi, atât este de proastă. Grea de cap. Aşa că fetiţele îndrăgostite de taţii lor mă fac să delirez.

O priveşte pe Fatima, umple paharele şi conchide:

— Nu mai am decât timp preţios şi nu-l mai pot pierde în calcule diplomatice.

Scurt moment de tăcere. Fatima se destinde şi întreabă:

— Mai aveţi vreo şansă să scăpaţi?

— Mai avem o şansă să trăim în noaptea asta. Dacă am fi fost reperate, fără discuţie am fi aflat-o. După? Greu de calculat, cred că ţine foarte mult de noroc.

— De ce nu încercaţi să ieşiţi din ţară?

— Prea greu. Când încerci o figură ca asta, rişti s-o dai în bară. Noi mergem mai degrabă pe linia „dacă te doare degetul, taie-ţi mâna”. Şi pe urmă ce-ai vrea să frecăm la dracu-n praznic?

Nadine zice gânditoare:

— Eu nu cred în dracu-n praznic.

Micuţa şuieră admirativ:

— Eşti muci, uriaşo.

Fatima insistă:

— Dar nu te poţi lăsa să crăpi chiar aşa. Aşa, fără furie. Nu se poate.

— Şi fratele tău s-a blocat tot la ideea asta, răspunde Manu. Trebuie că faceţi parte dintr-o rasă de luptători. Ar fi atâtea de făcut, că nu cred că aş putea suporta. Până la coadă, totul e bine. Nu m-am distrat niciodată atâta, asta e clar.

Nadine o ajută:

— Pe urmă e vorba de două lucruri distincte: de o parte eşti tu, de cealaltă, ideea că o să fii prins. E greu de realizat. De multe ori am încercat să mă gândesc la ce o să-mi zic în momentele alea.

Manu izbucneşte în râs:

— Sunt sigură că o mare tâmpenie. Ceva de genul: o să-ţi aminteşti cine ştie ce chestie amărăşteană, cum ai pierdut tu odată autobuzul şi te-ai întors acasă pe jos. O amărâtă de amintire, na. Ţi-ai pierdut coaiele pe trotuar şi tu te gândeşti la ce-ai lăsat acasă de spălat. În fine, o să mai vedem, dar eu cam la ideea asta ţin.

— Dacă vă schimbaţi părerea şi vreţi să vă încercaţi şansa, aş avea un plan pentru voi. Nu departe de aici locuieşte un arhitect la care am făcut menajul. E singur. Ajunge să-l forţaţi să deschisă seiful. Cu ce are înăuntru, puteţi pleca oriunde vreţi.

— De ce nu o faci tu?

— Mă cunoaşte, iar pe Tarek nu vreau să-l bag în aşa ceva. Dacă vă foloseşte, vă pot explica şi planul. E aiurea să nu profite nimeni. Seiful e blindat cu diamante. De ce n-aţi încerca şi o lovitură serioasă, tot n-aveţi ce pierde.

Manu protestează energic:

— E bine zis că nu avem nimic de pierdut. Dar la liniştea noastră sufletească nu te gândeşti?

Nadine întăreşte:

— Noi nu facem aşa ceva. Nu suntem de prost-gust. Vezi, pentru chestii de prost-gust ne-ar

trebui… Dar e *cool* din partea ta că ne-ai spus.

— Futu-i, chiar că e haios din partea ta, pe bune. Dar serios, ai făcut deja destule pentru noi, nu mai avem nevoie de altceva.

Capitolul XX

Au stat la masă mai multe ceasuri. Nadine aruncă ambalajele rupte şi cutiile goale într-un sac de plastic. Apoi râcâie masa cu unghia. Scrumiere dând pe afară de filtre făcute armonică. Invariabil, Manu lasă rujul pe filtre. Se rujează cu regularitate. E mangă şi o cam ia pe arătură. Când vorbeşte sau când izbucneşte în râs, e ca şi când i s-ar deschide o rană în mijlocul feţei palide, tăietură sângerie destinzându-se, deformându-se. În râs, în insultă, în protest energic. Nu i se vede decât gura în veşnică mişcare. Şi unghiile care se agită în jurul ei apăsând şi frecând ochii, pete roşii fluturânde încercuite de mizerie neagră.

Când Tarek revine, Fatima îl urmăreşte pe furiş pentru a-i înţelege reacţia. La început a evitat să se adreseze direct celor două străine. Apoi, progresiv, a început s-o facă. Nu-i plac oamenii care beau, însă a zâmbit când a realizat în ce hal ajunseseră. A rămas acolo mai mult decât prevăzuse iniţial, prins la rândul lui de circul roşu al gurii lui Manu. Tot ceea ce face ea pare continuu lipsit de seriozitate. Mai puţin arma pe care a îndreptat-o către poliţişti cu gloanţele ei fierbinţi pentru străfundurile pântecelor lor. Fatima nu o văzuse trăgând, căci tocmai fugea. Confuz, îşi imagina cum i-ar fi ieşit gloanţele din gură, cu atât mai limpede cu cât fuma aşa de mult. De câte ori izbucneşte în râs, cea mică scuipă gloanţe care omoară oameni de-adevăratelea.

Nadine a rămas în urmă. La început figura ei nu-i revenea deloc în memorie Fatimei. Prea se rezumă la a privi, prea se gândeşte înainte de a se pronunţa. Manu exhibă tot ceea ce îi dă prin cap. Nadine ţine cont de părerea celuilalt şi încearcă să disimuleze ceea ce i se pare de nespus. Fatima o bănuieşte că ascunde lucruri hidoase. Cineva care

a suportat din greu umilinţe rămânând blând la suprafaţă. Cu două feţe. A păstrat tonul politicos şi bunele maniere. Adesea vorbeşte ca o fetiţă, înşelându-i pe cei din jur. Cine s-ar fi speriat de femeia asta zdravănă, cam ternă, aproape prostuţă? Fatima nu îndrăzneşte să le întrebe dacă se culcă împreună. Asta eşti tentat să crezi când le vezi. Nu se ating niciodată, dar se urmăresc din priviri una pe cealaltă, se caută continuu. Când râd, o fac din aceeaşi cauză, iar trupurile li se apropie adesea. Când una aprinde o ţigară, îi întinde firesc pachetul şi celeilalte, fără măcar să se întrerupă. Îşi taie vorba fără încetare sau, mai degrabă, vorbesc pe două voci. Umplu mereu ambele pahare. Fără să-şi dea seama. Folosesc aceleaşi cuvinte, aceleaşi expresii. Complicitate aproape tangibilă. Par un animal cu două capete, seducător până la urmă. Fatimei îi e greu să îşi imagineze că nu se cunosc decât de o săptămână. Îi e greu să le disocieze, să şi le imagineze una fără alta.

Soarele se trezeşte când Fatima spune că merge la culcare. Nadine ia paharele de pe masă şi le îngrămădeşte în chiuvetă, goleşte o scrumieră şi trece buretele peste masă. Celelalte o privesc. Clăteşte buretele şi îl pune pe marginea chiuvetei, îşi şterge mâinile şi, mereu cu spatele, spune:

— Planul cu diamantele de care ne-ai zis putem să-l punem în aplicare, dacă vrei. Dacă într-adevăr ajunge să intrăm peste tip şi să-l obligăm să deschidă seiful, atunci nu ne costă nimic.

Îşi trece mâna prin păr, aşteaptă fără îndoială ca micuţa să îşi spună şi ea părerea şi, cum nimic nu vine din acea parte, adaugă:

— În definitiv, mai adăugăm un trofeu pe panoplie. Îţi dăm diamantele şi te descurci tu. Pentru noi nu e mare întârziere ţinând cont că tot nu avem nimic de făcut. Iar pe tine nu au de ce să te ridice caraliii. În schimb, o să mergi la întâlnirea din gara de la Nancy. Ştiu că pot avea încredere în tine. Pentru noi ar fi mai riscant să aşteptăm mai

multe zile pe peronul unei gări. Şi uite aşa, toate treburile sunt aranjate.

Manu înaintează către ea, execută cu greu cei câţiva paşi, căci într-adevăr şi-a făcut plinul, când vorbeşte e greu de înţeles, dar pune multă convingere în ceea ce spune:

— Băi, ce idee mişto. O să mergem să căutăm diamantele. Tu o să te duci la Nancy. Ce mişto, nu mi-ar fi dat prin cap aşa ceva.

Nadine o împinge şi, cum cealaltă nu se mai ţine bine pe picioare, se prăbuşeşte pe masă. Uriaşa o ridică şi o ţine de mijloc.

Fatima spune:

— N-aveţi nici un motiv s-o faceţi.

Manu protestează, exagerând în vehemenţă:

— Ei, dar nici tu nu aveai nici un motiv să ne comunici planul. Nu aveam nici un motiv să-i asasinăm pe poliţiştii cei răi. Nu aveai nici un motiv să ne aduci pe la tine. Motivele bune nu produc cele mai bune fapte, aşa că o să mergem. Mai discutăm mâine, acum imediat la somn.

Fatima se gândeşte. Va mai auzi de ele câteva clipe, la televizor, până în momentul când vor fi împuşcate. Poate chiar cu ocazia acelei întâlniri din gară. Le întreabă:

— De ce ţineţi atât de mult la întâlnirea asta, doar mi-aţi spus că nici nu cunoaşteţi fata?

Manu se indignează cu o grandilocvenţă tunătoare:

— Doar n-oi vrea să ne predăm la cel mai apropiat comisariat? I-am promis, doar ţi-am mai zis, i-am promis lui Francis. Credeam că eşti genul de fată care înţelege că aşa ceva e dincolo de orice discuţie.

Fatima nu mai insistă, amintindu-şi totuşi că Manu nu l-a întâlnit niciodată pe Francis.

Amândouă clatină din cap cu aerul că se miră, iau o mină dezolată, se privesc una pe alta cum o fac şi se găsesc haioase. Râd arătându-şi dinţii pe care amândouă îi au groaznic de stricaţi.

Fatima ştie că oricum nu îşi vor schimba hotărârea. Dacă nu se duce ea, vor merge ele la întâlnire. Chiar dacă e sinucidere curată să rămână mai multe zile pe acelaşi peron. Chiar dacă ar fi să fie aşteptate de un cortegiu de caralii. Vor merge. Pentru că li s-a fixat ideea asta în cap.

Fatima se hotărăşte să accepte. În orice caz, ideea de a le părăsi definitiv peste câteva ore îi displace organic.

Tarek şi ea ies. Manu şi Nadine mai rămân o clipă în bucătărie râzând.

Ieşind, Fatima remarcă pentru sine: „cu siguranţă nu se culcă împreună. Căci tot ce au găsit mai bun să-şi spună a fost că sunt surori”.

Capitolul XXI

Stând la masa din bucătărie, Manu aşteaptă ca oja să i se usuce, în timp ce tună şi fulgeră citind ziarele pe care Tarek le-a adus de dimineaţă.

Acesta a refuzat să cumpere de băut pentru că fetele abia de s-au trezit şi pot foarte bine aştepta un pic până să se îmbete. Manu îi zice „tati" de câte ori are ocazia.

Pe colţul mesei, Fatima desenează un plan al casei arhitectului, luând-o de la capăt de mai multe ori pentru că uită mereu câte ceva. O întrerupe pe Manu de mai multe ori pentru a-i da explicaţii suplimentare ori noi recomandări. Manu îi spune „mami" de câte ori are ocazia.

Nadine rămâne în baie pentru a-şi epila sprâncenele, profund convinsă că este un detaliu de importanţă capitală, care o va transforma radical. Corectează forma sprâncenei stângi pentru a semăna cu cea dreaptă. Şi invers. Apoi trece lama peste ceea ce mai rămăsese.

Începe să-şi machieze ochii cu verde. Toată dimineaţa şi-a întins pe faţă loţiunea autobronzantă, consumând aproape un tub întreg. Asta îi face un ten de culoare oranj închis.

Aşezat pe marginea căzii, Tarek o priveşte. Apoi vine în spatele ei şi o sărută pe umăr înainte să iasă. Ea îi surâde în oglindă. Parcă i-ar fi devenit peste noapte verişoară!

Manu intră şi ea, se apleacă în cadă pentru a se spăla pe cap, mânjeşte cu ojă peste tot, spunând cu gura plină de apă:

— Aşa nu prea mai semeni cu fotografiile publicate, dar eşti un pic înspăimântătoare la vedere. Dacă o să se întâmple să cădem în cursă, situaţia va deveni critică… Futu-i, articolele de astăzi, ai dreptate să nu vrei să le vezi. Numai

rahat. Nu pe ziarişti trebuie contat pentru a avea parte de o legendă frumoasă.

Manu îşi freacă energic capul, împrăştie spumă pe toţi pereţii şi continuă:

— Fir-ar al dracului, oamenii ăştia nu au respect pentru nimic, nu încearcă niciodată să înţeleagă lucrurile!

Nadine se chinuie să-şi pună cerceii. Manu se aşază în cadă şi propune:

— Dacă am face un tur pe la unul sau doi jurnalişti? O să-i reperăm pe cei mai ai dracului şi o să stăm noi de vorbă cu ei.

— Nu mai vreau să aud vorbindu-mi-se despre asta. Ţi-am mai spus că nu mai vreau să aud. Oamenii ăştia nu mai există pentru mine.

— Ei, dar nu e permis să scrie aşa despre noi; adică vreau să zic că nu e normal. Nu au aerul de a înţelege că armele noastre sunt valabile şi pentru ei.

— Să speli baia când termini, ai mânjit cu negru peste tot.

— Du-te-n mă-ta de curvă împuţită.

Apoi Nadine se străduieşte să i-o descrie Fatimei pe Noëlle. Cât mai exact cu putinţă. Îi dă coperta şi actele. Îi repetă că este foarte important, dar numai o singură dată, pentru că vede bine că Fatima a înţeles.

Îi împrumută câteva brăţări aurite pe care Fatima le pune pe aceeaşi mână, amuzându-se de zgomotul pe care-l fac.

Îşi dau întâlnire pe 14 într-o parcare de supermarket, pentru că găsesc locul bun pentru o întâlnire clandestină.

Fatima le strânge mâna la plecare. Are o figură mai impenetrabilă decât oricând. Dimpotrivă, Tarek îşi trece în glumă mâna prin părul lui Manu şi o strânge uşor pe Nadine când o sărută pe obraz, spunând că speră totuşi să le revadă, că va veni poate şi el cu sora lui.

Plecând, Nadine se întreabă dacă nu cumva doar ei îi dă prin cap aşa ceva sau el vede relaţia cu o verişoară şi în alte feluri. Deşi în familia asta… Poate tocmai pentru că au devenit foarte familiari lucrurile alunecă uşor către libido.

Capitolul XXII

Tarek le-a lăsat scuterul pentru a merge până în oraşul vecin. Manu conduce prost, prea repede şi înjurând fiecare maşină care o evită cu precizie. Se opresc la primul butic pe care-l întâlnesc. Nadine coboară pentru a lua ceva de băut.

Iese cu o sticlă de Four Roses în mână, scoate dopul stând chiar lângă scuter. Până şi culoarea băuturii e plăcută ochiului, aurită, dansând dincolo de pereţii de sticlă. Arsura familiară şi binefăcătoare a primei înghiţituri. Pişcătură sub limbă şi arsură în gât, apoi incendiu interior pentru o clipă. Strâmbă din nas şi scutură capul, întinde sticla lui Manu şi declară foarte serios:

— Asta-i place mâinii: arma, sticla şi pula.

Alcoolul răscoleşte toate ungherele şi dă chef de râs. Ucide cu bunăvoinţă.

E un soare foarte alb, foarte luminos care arde ochii.

În centrul oraşului intră într-un McDonald's. Manu agresează vânzătorul în costum verde, urlând: „Nu-mi băga carne de pisică în hamburger". Apoi se linişteşte şi începe să-şi frece sfârcurile ca să-i împungă tricoul, aşteptând să fie servită.

Doi puşti sprijină peretele fast-food-ului, iar cea mică întinde fiecăruia câte o bancnotă de cinci sute de franci, „să se mai distreze şi ei un pic". După care povesteşte despre un actor negru care făcea gestul ăsta în nu ştiu ce film. Pe urmă se enervează de una singură, gândindu-se că nu-l va putea agăţa niciodată:

— Trebuie să fie *cool* să ţi-o tragi cu un gagiu ca ăla. Nu c-am luat-o razna, dar o fată ca mine ar merita asta. Şi tu, de altfel. Am merita tot ce e mai bun în materie de pulă. Fără caterincă.

Sosul îi cade pe tricou şi, încercând să-l şteargă, face pata şi mai vizibilă. Aruncă hamburger-ul pe trotuar, înjurându-l de mamă.

O femeie de vreo cincizeci de ani cu ochelari rotunzi în monturi aurite şi cu sandale aurite se opreşte remarcând pe ton ascuţit „că ar fi putut cel puţin să-şi arunce mizeriile la pubela special amplasată”. Cea mică îşi coboară puţin ochelarii negri ca s-o poată vedea mai bine şi întreabă:

— Da’ ce, tu mături trotuarul, băi hodoroago?

Femeia o face curvă, lăsând-o pe Manu fără glas. Nici vorbă de răspunsul la care s-ar fi aşteptat. Femeia se enervează şi o insultă în termeni foarte moderni. Nadine ascultă un moment, apoi zice:

— Într-adevăr surprinzător.

Şi îi arde o palmă sonoră. Apoi o ia pe Manu de braţ. Aceasta rezistă puţin, apoi se lasă trasă mai departe:

— N-aş fi crezut aşa ceva. Nu cred că merita o palmă. Auzi?

Chiar că e cald, transpiraţia le înmoaie tricourile.

Se opresc într-un magazin ca să cumpere bere de la frigider pe care o beau rapid, căci face bine.

Trecând într-o altă fază a abrutizării, hohotesc din ce în ce mai tare.

Intră într-o piaţă goală, iar Manu insistă să se oprească:

— Serios, e cea mai mişto piaţă din lume, hai să ne terminăm berile aici.

— Nu e bine să ne oprim, poate apărea vreun caraliu să ne ceară actele la control.

— Nu cred. Şi chiar dacă, o să facem pe inocentele şi totul se va rezolva. Trebuie să ai coaie, uriaşo, nu trebuie să te laşi furată de frică. Ne aşezăm aici, stăm liniştite şi totul o să iasă bine.

Se aşază pe o bancă la umbra unor copaci. E încă bine şi berea n-a apucat să se încălzească.

Manu se întinde pe bancă:

— Perfect. Să-mi bag, chiar era mişto ăla din prima seară. Ar fi haios să ne mai întâlnim. E haios să te mai întâlneşti cu băieţi.

— Eu aş agăţa un puşti. Ca ăla căruia i-am dat walkman-ul. Păi şi-aşa e mişto dacă mă gândesc bine. Un puştiulică fără nici un pic de experienţă…

Capitolul XXIII

Braserie imensă şi mai degrabă şic. Chelneri în costume negru cu alb. Amândouă la tejghea, pe taburete înalte, în faţa paharelor de coniac, ridicol de mari pentru cât conţin. Manu are un mini atât de scurt încât, când se aşază, ai zice că nici nu există. Mingiulina la aer şi cămaşa desfăcută pentru a i se vedea unul dintre sutienele multicolore, al căror efect secret îl deţine.

Tot drumul au avut ochii mari, dar nu au întâlnit nici un tânăr de luat în seamă.

Un tip burtos şi pe jumătate chel în costum bleu se aşază lângă ele. Surâs bovin. Manu o întreabă scurt pe Nadine din priviri şi aceasta îi răspunde:

— Nu prea am nici o părere: deşi parcă ăsta chiar e viciu de-a binelea. Eh, merge, la urma urmei.

Manu se apleacă spre el vorbindu-i. Se plânge de căldură deschizându-şi alarmant decolteul ca să se răcorească. El îi complimentează surâsul. Concupiscent. Îşi şterge ceafa des, fiindcă transpiră ca orice umflat. Respiră puternic surâzând prosteşte, descoperindu-şi fără remuşcări dinţii galbeni şi pătaţi. Greoi, abrutizat, grotesc şi plin de ifose. Probabil că le crede chiar proaste dacă îşi permite să-şi laude farmecele. Ori nu e conştient de cum arată.

Vorbe de spirit sordide şi grimase adipoase. Lamentabil în amabilitate — chestie de adaptare.

Îl apucă bufeurile când Manu îl atinge. De fapt nu îl atinge, se lipeşte de el, îl face să-i simtă pântecele, îşi freacă piciorul de ţesătura costumului, îl lasă să-i vadă desuurile cu orice prilej.

Alcoolul şi-a făcut iute efectul, iar ea este vizibil excitată şi se freacă de el tocmai pentru că îl găseşte respingător.

Nadine miorlăie uşurel şi îşi coboară privirile când este luată prima dată de mijloc. Părând mai ezitantă şi mai începătoare decât colega, bărbatul pare a o prefera.

Manu observă, îi cere să mai comande un rând şi profită de încercarea acestuia de a-i atrage atenţia chelnerului pentru a-i spune Nadinei:

— În orice caz, cu cât eşti mai proastă, cu atât îţi merge mai bine. Mi-a trebuit ceva timp până să mă conving.

Nadine suspină, ridică din umeri şi răspunde:

— Pune-te şi în locul lor. E greu să vadă lucrurile chiar cum sunt în realitate.

Tipul a reuşit să dea comanda şi, încercând să reintre în vorbă, aruncă un jovial:

— Ei, şi ce mai ziceţi, fetelor?

Manu îl priveşte şi mârâie:

— Că-ţi pute gura!

Bărbatul se gândeşte că n-a înţeles bine, că ceva nu e la locul lui. Nadine râde. Manu îl ia de mână şi îi spune vesel:

— Pari un tip cu vederi largi. Aşa că eu şi prietena mea n-o să ne mai învârtim prea mult în jurul cozii. Căutăm un partener înţelegător, mergem la hotel, ne-o tragem ca lumea şi pa. Crezi că e posibil?

Nadine îl ia de cealaltă mână şi îi explică blând:

— Dragă, dacă nu te deranjează, mai bine ne-am fute decât să stăm de vorbă. Aşa tot ar mai fi o şansă să ne înţelegem.

Tipul se bâlbâie, chicoteşte ca o fată mare supusă tentaţiilor, la colţul buzelor, saliva albă aproape că s-a solidificat. De parcă ar avea muci în gură. Formula utilizată îl tulburase enorm. Trebuie să facă eforturi pentru a-şi aduna gândurile.

În orice caz n-a făcut nici o asociere între ele şi criminalele de la ştiri. E împărţit între mai multe emoţii: exultă, căci şi-o va trage cu amândouă, dar, deşi foarte vicios, nu are destui bani ca să meargă la curve. E uşor dezechilibrat, căci prea l-au luat

direct. Atâta viciu pe tavă pare ciudat. Alege varianta cu ziua lui norocoasă. E şi un pic dezamăgit, căci ar fi fost mai bine dacă le-ar fi împachetat un pic în vorbe lăsându-i impresia că stăpâneşte situaţia. Îşi spune că nimic nu e perfect.

Chipurile lor nu-l pun pe gânduri. Tot ceea ce pricepe e că e vorba de două femei. Şi că o să şi-o pună cu amândouă.

Plăteşte camera de hotel. Îi explică recepţionerei, o poloneză roşcată care nu l-a întrebat nimic şi care abia de-l ascultă, că sunt nepoatele lui. Fiindcă totuşi îi este ruşine să urce lăsând să se întrevadă ce urmau să facă. Manu şi Nadine îl privesc fără să spună nimic, vag consternate.

În ascensor o pipăie pe Manu cu gesturi bruşte, ca pentru a se asigura că e de-adevăratelea şi că nu protestează. Nici măcar de formă. Excitaţia îi frige neuronii şi îi dilată nările. Arde şi nu arată prea bine la vedere. Ochii i-au ieşit din orbite şi mâinile îi tremură ca unui posedat în transă. Face parte dintre acei bărbaţi care nu-şi mai pot păstra cumpătul o dată ce sunt prea excitaţi. Nadine îl observă cum gâfâie şi îşi înghite saliva cu ochii ieşindu-i din orbite. Niciodată fetele nu se excită chiar aşa la ideea că or să şi-o tragă. Simte şi ceva dorinţă, şi un anume dezgust. Manu îl lasă complezentă s-o atingă fără să-i întoarcă mângâierile, dar plăcându-i să-l vadă în starea aceasta şi să simtă cum o pipăie.

Când ascensorul se opreşte, spune:

— Să-mi bag, cât poţi să transpiri pe căldura asta şi umflatul ăsta e unsuros tot.

Doar pentru Nadine. Cu o naturaleţe atât de deconcertantă încât el nu găseşte replica. Aşa că se face că se gândeşte la altceva.

Nadine priveşte palma lui Manu aplicată pe materialul albastru. Dincolo de el se poate ghici forma sexului care a început să crească. Cel puţin, la tot volumul de care e în stare. Priveşte degetele

alunecând de-a lungul prohabului. Pumnul coborând şi urcând cu convingere. Mâna bărbatului strângând sânii cu putere. Micuţa se întinde pentru a putea fi pipăită în voie. Tapetul din cameră e imprimat cu flori portocalii. Ceea ce o face familiară, asemănătoare tuturor camerelor jerpelite de hotel. Pe ici pe colo, tapetul s-a dezlipit, cuvertura roz e plină de pete de culoare închisă.

Manu se dezbracă în faţa bărbatului, fixându-l cu privirile pe care acesta nu i le întoarce niciodată. Gesturile îi sunt mecanice şi sigure, senzualitatea exagerată, de profesionistă. Nu era nevoie să pună prea multă convingere pentru a obţine efectul scontat. Tipul este literalmente hipnotizat.

Sprijinită de perete, Nadine îi priveşte fix.

Bărbatul o trage pe Manu spre el, îşi înfige capul în pântecele ei, o linge cu ardoare numind-o „floricica mea”. O ţine de şolduri, un lănţişor gros îi scânteiază la încheietura mâinii, degetele îi sunt un pic cam păroase. Unghiile pătrate se afundă în carne. Îi desface buzele sexului cu nasul şi îşi afundă limba înăuntru.

Pentru moment, cea mică îl priveşte de departe şi îl mângâie pe cap gânditoare. Ca surprinsă de a-l descoperi acolo şi dezolată de a nu se dovedi capabilă să-i placă aşa ceva. În acea clipă nu vrea să-i facă nici un rău, căci nimic nu îl ameninţă.

Nadine se masturbează uşurel prin ţesătura pantalonului şi nu scapă din ochi mâinile care o strâng nervos pe Manu.

Micuţa se desface încet din îmbrăţişare şi se sprijină de marginea măsuţei. Îşi ia coapsele în mâini şi le desface larg. Unghiile lăcuite pe interiorul coapselor dansează pararectal. Apoi se opresc şi se afundă. Se întoarce fără să se întrerupă şi îşi lasă un deget să alunece din anus în vulvă. Pieziş, o priveşte pe Nadine, care s-a lăsat să alunece pe vine de-a lungul peretelui. Nu zâmbesc

nici una, nici alta, căci fac un lucru serios şi important. Nu se gândesc la ceva anume.

Bărbatul a rămas şezând cu ochii holbaţi. Se caută prin buzunarele vestei, scoate un prezervativ, se ridică şi vine în spatele lui Manu. Înainte de a o pătrunde, încearcă să îşi acopere sexul. Manu se întoarce şi îl apucă de încheietura mâinii:

— Doar pula, fără nimic altceva.

El dă să-i explice că nu aşa se fac lucrurile. Că este stupid, chiar şi pentru ea, să facă asta fără măsuri de prevedere. Ea se apropie cu spatele şi-şi freacă fundul el. El rezistă fără vigoare, se lasă masturbat şi protestează fără convingere. Începe să-i mângâie curul repetând că acolo vrea să i-o bage, să-i întoarcă pe dos creţul ei împuţit.

Dintr-o dată, Manu se aşază. Spune:

— Nu prea ţi se scoală. Asta mă oboseşte.

Scoate sticla din geantă, bea un pic şi i-o întinde Nadinei. Apoi îşi aprinde o ţigară. Tipul le găseşte totuşi dezagreabile, deşi bizare. Se gândeşte să se care, dar libidoul nu-i dă pace: o ocazie ca asta!

Se aşază alături de ea şi propune timid, dar gata să insiste:

— Nu ştiu ce se întâmplă. Poate dacă ai putea… Poate dacă ai lua-o în gură?

Îşi băgase în cap că poate să dea muie şi fără prezervativ. Se crede cam şmecher.

Manu stinge ţigara şi răspunde:

— Ai noroc că am conştiinţă feminină şi gustul muncii bine făcute. Nu cheful de pulă mă opreşte să te dau pe uşă-afară.

Şi, fără să mai stea pe gânduri, i-o ia în gură şi o lucrează vitejeşte. Bărbatul se întoarce spre Nadine, căutând puţin sprijin moral. Îşi băgase în cap că e mai blândă decât micuţa şi aştepta ceva şi de la ea.

Îl priveşte fără bunăvoinţă. Are ceva exagerat, parcă prea e bou.

Manu e în genunchi între picioarele lui. Suge conştiincios şi, din obişnuinţă, îi mângâie

interiorul coapselor. El zice: „ce bine e, fii atentă, îmi dau drumul”, jucându-se cu părul ei. Apoi o ţine zdravăn de cap şi i-o bagă până în fundul gâtului. Ea încearcă să scape, dar el o ţine bine, parcă voind să-i zdrobească glota cu glandul. Varsă între picioarele lui.

Peste câteva clipe, culcate pe spate, fac eforturi un minut pentru a se opri din râs.

În baie, bărbatul se şterge tunând şi fulgerând.

Fetele se sufocă de râs văzându-l atât de furios. Îl apucă năbădăile:

— Nu văd ce e de râs, sunteţi nişte…

Îşi caută cuvintele în timp ce ele repetă fără să se plictisească: „înghiţit de-a curmezişul”, iar formula se dovedeşte de mare succes.

Bărbatul se retrage într-un colţ şi le face curviştine împuţite şi degenerate, îmbrăcându-se turbat. În momentul în care dă să iasă, Manu se opreşte din râs şi îi taie calea:

— Curviştine împuţite şi degenerate e bine găsit şi chiar foarte adecvat. Dar nu era datoria ta să fi găsit, băi fraiere. Şi nici nu ţi-a spus nimeni să te cari.

Protestează, spunând că nu l-au anunţat că trebuie să plătească, că nu are bani la el şi că, în orice caz, ea chiar are tupeu să-i mai ceară şi bani după tot ce i-a făcut. Manu îi trage un pumn în gură cât de tare poate, apoi strigă cu voce joasă. Trăsăturile îi sunt deformate de mânie, se întinde cu totul spre el, până şi gura i se alungeşte, dar e atentă să nu facă prea mult zgomot:

— A zis cineva ceva de bani?

El nu reacţionează. Nu se aştepta să-l lovească. Pare să nu suporte violenţa, e ca şi paralizat. Nici nu-şi protejează faţa, nici nu încearcă să se apere. Nadine îl loveşte în tâmplă cu lampa de pe noptieră. Când îl loveşte, şuieră ca o jucătoare de tenis. El se împiedică, Manu îi sare în gât şi-l lipeşte de podea. Nu are nici jumătate din greutatea lui, dar face gesturile cu atâta

convingere, încât îl domină. Se suie călare pe el şi îl strânge de gât. Fiindcă începe să strige, Nadine ia cuvertura, îi acoperă faţa şi se aşază deasupra. Corpul se mişcă, dar ele sunt zdravăn instalate deasupra. Manu şopteşte:

— Gagiule, ce nu mi-a plăcut mie la tine a fost prezervativul. Ăsta a fost marea ta greşeală. Te-am demascat, gagiule, nu eşti decât un bou în prezervativ. Băi, gagiu, să nu te mai iei de fete pe care le cunoşti uite aşa. Mai trebuie să le şi înţelegi. Trebuie să te şi temi. Fiindcă altfel ştii peste cine ai dat, băi gagiu? Peste nişte ale dracului de asasine de boi în prezervativ.

Spasme. Palma bărbatului bate puternic în podea. Poate că a făcut judo în copilărie, iar gestul îi revine acum prosteşte.

Nadine se ridică şi-i trage o ploaie de şuturi cum o văzuse pe Fatima făcând cu capul sticletelui. Apoi loveşte şi pe măsură ce loveşte mai tare îi simte părţi ale trupului cedând. Şi pe măsură ce loveşte mai tare, îşi simte muşchii coapselor lucrând.

Lovesc şi una şi cealaltă, până când corpul rămâne absolut nemişcat.

Sunt transpirate leoarcă şi la capătul puterilor când se opresc. Manu saltă puţin cuvertura, are o grimasă de dezgust şi se ridică.

În haină îi găsesc câţiva bani.

Umăr la umăr, îşi spală mâinile şi îşi refac machiajul. Rânjesc nervoase, încă repetând „înghiţit de-a curmezişul” şi „bou în prezervativ”.

La ieşirea din hotel nimeni nu le zice nimic. De altfel, au fost şi cât mai discrete cu putinţă.

Nadine insistă să ia trenul. În stradă le-a apucat iarăşi un râs nebun. Pe Nadine a început să o doară spatele şi se opreşte pentru a-şi reveni. Manu dă din cap:

— Futu-i, n-aş fi crezut nici o clipă. Fraierul ăla îşi închipuia că o să-i înghit toată sperma şi când

colo, i-am borât pe toată scula. Păcat de el. În locul nepotrivit, în momentul nepotrivit…

Capitolul XXIV

Umblă prin tot trenul, căutând un compartiment de fumători. Se aşază, dar Manu pleacă imediat să-şi cumpere nişte Bounty de la vagonul-bar.

Nadine îşi pune căştile şi se uită pe fereastră. Practic nu este nimeni în tren, iar instalaţia de climatizare nu funcţionează. *Fără dorinţe este mult mai uşor. Mai ales noaptea.*

Manu o trage de mânecă:

— Ştii că mergem nu departe de Colombey? La întoarcere putem să trecem pe la farmacie dacă vrei.

— Dacă punem mâna pe diamante, mergem direct la Nancy să o întâlnim pe Fatima; ar fi idiot să ne lăsăm prinse înainte de a i le da. Şi cum nu-mi mai pasă de farmacie, nu văd de ce am mai da pe acolo. Vrei să te întorci la maică-ta?

— Păi ţi-a omorât gagiul.

— Dar dacă nu era el şi era frati-su?

— Păcat, avusesem ideea unei replici mişto. Am fi intrat, ne-am fi uitat la pastile, ne-am fi pus coatele pe tejghea, ne-am fi dat un pic şmechere şi-am fi zis: „era un prieten al nostru, băi fraiere". Şi uite aşa…

— Asta numeşti tu o replică mortală de înaltă clasă?

— Mda. Simplă, dar eficace. Perfectă, ce să mai vorbim.

— M-am gândit la o chestie: ar trebui să lăsăm cât mai mulţi martori cu putinţă. Încă şi mai rău decât să-l terminăm pe câte unul e să-l lăsăm să ne scape. Un martor bun şi să se descurce cu el. N-o să se mai oprească din vorbit. O să-l trezească amintirile şi noaptea. Mai târziu, de câte ori o să se sature de toate, o să-şi aducă aminte de acel moment şi-o să se simtă mic, mic de tot. Angoasă intrată până în măduva oaselor, fără a avea

posibilitatea să ştii când o să iasă să-ţi ardă curul. Am făcut o mare eroare tactică. Trebuia să fii lăsat martori la greu.

— Ţi-a rămas destulă muniţie?

— Nu, cam pentru două zile. Depinde de cum o consumăm.

— După ce-i dăm ce trebuie Fatimei, aş vrea să ne întoarcem în Bretagne. Sunt pe acolo locuri aşa de haioase şi nişte faleze mortale… M-am gândit un pic cam ce-ar fi de ales între a te arunca în gol sau a arde de viu. Dar parcă să-ţi dai foc e prea pretenţios. Aşa că, după întâlnirea de la Nancy, aş vota pentru saltul fără coardă elastică… E un miracol care ar trebui păstrat în circulaţie. Aş prefera să închei toate astea la fel de bine cum au început şi să lăsăm liberă legenda. Înainte de a ne trezi încercuite, măcar să găsim un loc mişto.

— OK. Dar va trebui să mă împingi ca să sar, cred că nu voi avea destul curaj. Nu-mi dau bine seama.

— Nu-ţi face probleme, o să te împing eu.

Manu deschide o cutie de bere pe care a luat-o din bar şi adaugă:

— Fatima a acceptat treaba cu diamantele pentru că a vrut să ne ajute. Speriam potul şi ne convingea să încercăm să ne cărăm undeva departe. Cei doi nu sunt ca noi, sunt nişte perdanţi în versiune realistă. De-asta aş prefera să ne eschivăm după întâlnire, fără prea multe vorbe.

— Nu doar de asta trebuie să avem grijă. Trebuie să ne gândim să lăsăm nişte cuvinte către AFP: „au sărit fără coardă elastică”, ceva de genul ăsta, din care să scoată ce-or scoate.

— Bună idee.

Nadine îşi pune din nou căştile: *everyday, the sun shines*. Cam greu de înghiţit gândul că e ultima dată când aude bucata asta.

Dar nu e nici tristă, nici angoasată. Manu poartă o cămaşă de mătase roz, plină de pete de ciocolată,

descheiată până la buric, lăsând să i se vadă incredibilul sutien. Îşi dă pe unghii cu lac roz.

Nadine îşi promite să se concentreze la ultimele ei clipe, la ea însăşi. Ar da bine ca ultimă imagine.

Capitolul XXV

Soarele străluceşte încă puternic.

În fundul grădinii mari şi bine întreţinute se vede casa cu multe ferestre a arhitectului. Scară de piatră gri, poteci sinuoase cu margini pline de flori viu colorate. Ca desenul unui copil. O lucrare model într-o proprietate model. Şi nu se putea descriere mai exactă decât a Fatimei. Totuşi, Nadine şi-o imaginase altfel.

Au sosit pe jos şi au găsit-o fără probleme. Bascheţii Nadinei îi ard gleznele. I-ar trebui şosete şi încă repede. Se împotmoleşte în propria respiraţie, o simte grea, în gât şi în josul spinării.

Manu mestecă gumă. Bagă în gură mai multe pastile deodată şi înghite zgomotos. Pantofii auriţi sunt deja rupţi, calcă strâmb şi de-asta i-a stricat.

Nadine remarcă:

— E caraghios cât de repede ţi se întâmplă asta şi ce aer de cerşetoare îţi dă, s-ar zice că de luni de zile nu mai ai casă.

— E adevărata mea natură, care se întoarce la mine în galop.

— Mda, ori adevărata ta natură este foarte puternică, ori nu faci prea mari eforturi pentru spoiala asta.

— Nu e ca altele. E al dracului de haios s-o dai în bară.

Nadine sună. S-au hotărât să vorbească doar ea, căci inspiră mai multă încredere. Vor spune că fac o anchetă. În cazul în care vor fi refuzate să intre înăuntru, Manu are arma la îndemână şi vor forţa trecerea. După care vor mai vedea.

Finalul jocului e ca el să le deschidă seiful. Nu e nimic clar aici, neavând nici un interes să o facă. De altfel, nu va mai avea interes să facă nimic. E ziua lui proastă.

Ca să-l facă să deschidă seiful, va trebui ori să fie el prea prost, ori ele prea rele. N-ar fi ele prea rele, numai să fie el destul de prost. Reversul ar fi mai degrabă distractiv decât obligatoriu. Dar parcă n-ar vrea s-o dovedească.

Îşi puseseră întrebarea ce-ar fi de făcut dacă nu-l vor găsi singur acasă. Au căutat un răspuns satisfăcător, nu l-au găsit şi au lăsat-o baltă. Manu se exprimase: „cel mai bun plan e să nu ai nici un plan”. Şi n-au mers mai departe din motive tactice.

Măcar de-ar fi singur. Singur şi foarte prost, iată o bună combinaţie.

Bărbatul care le-a deschis este de talie medie, cu bărbia pătrată, ras proaspăt, cu tâmplele uşor grizonante. La fel de bine întreţinut şi de prezentabil ca şi grădina.

Întreabă suav: „Cu ce ocazie?” Vocea e gravă şi teatrală, evocând imediat lucruri legate de sex, ascunse în penumbră, mişcări extrem de blânde, de o delicată perversiune. Nadine răspunde că lucrează pentru IPSO şi că este vorba despre o anchetă despre consumul în materie de cultură. Tema cam aiuritoare nu pare să-l şocheze.

Încă unul care nu face nici o legătură între ele şi cele două din ziare. Le invită să intre şi se dă la o parte pentru a le lăsa să treacă. Manu mormăie:

— La ce bun să faci toate astea, dacă nimeni nu te recunoaşte?

— Ca să radem nevinovaţii şi mai tacă-ţi fleanca.

Bărbatul ştie să primească, le propune să se aşeze şi le întreabă dacă nu vor câte o ceaşcă de cafea. Sofaua este confortabilă, camera luminoasă. Grădina din spate e de-a dreptul un câmp. Plin de flori. Dezgustător de drăgălaşă, dar foarte reuşită. Provocând dorinţa de a căuta o falie, de a grăbi calmul maiestuos către carnaj.

Pereţii sunt îmbrăcaţi în cărţi. În locurile libere se află reproduceri ale unor picturi. Chiar reproduceri să fie? Omul se dovedeşte de bun-gust.

Şi ţine ca asta să se ştie, evitând însă să exagereze, să cadă în vulgar. Confruntată cu atâta eleganţă, Nadine are impresia că de pe ea curg litri de sudoare, că respiră prea puternic. Se simte deplasată şi agresată de a nu fi în largul ei.

Pregătind cafeaua, bărbatul le pune diferite întrebări despre meseria de redactor de anchetă. Disponibil şi prevenitor. Cu voce gravă, rasată, cu intonaţie mângâietoare. Nadine răspunde cât mai evaziv cu putinţă. E convinsă că le găseşte urâte şi indecente, dar e prea educat pentru a o arăta. Manu se bucură dinainte cât timp el are treabă în bucătărie:

— Dă-o în mă-sa, prea e totul alb, să vezi ce porcărie o să fie când o să-i dăm sângele.

Revine, aşază tava cu cafele pe o masă joasă de sticlă fumurie. Nu ţi-l poţi imagina vărsând vreuna ori făcând vreo mişcare nelalocul ei. Un astfel de om nu poate fi supus derapajelor. Ca şi când pe piele ar avea înscris cu litere de-o şchioapă: „ Îmi respect corpul, mănânc sănătos încă din prima copilărie, fut bine, de preferinţă femei de calitate, pe care adesea le fac să strige în timp ce le-o trag, munca mea e interesantă, viaţa merge bine. Sunt frumos.” Genul prezentabil încă de la trezire, aflat la mii de kilometri de legile junglei. De altfel, este o excepţie de la majoritatea regulilor, dansând pe sârmă deasupra mizeriei cotidiene. Dezinvolt şi preţios.

Nadine se întreabă cum de Fatima a putut trece peste un asemenea detaliu capital. De ce nu le-a prevenit că le trimite la un super-erou?

Cum s-a aşezat şi s-a întors spre ele, gata pentru chestionar, Nadine a scos Smith&Wesson-ul şi l-a îndreptat spre el. Fără nici o idee despre strategia de adoptat. Se încruntă şi se apropie puţin, pentru a încerca să prindă mai bine expresia lui în faţa armei. O priveşte cu un aer întrebător. Angoasa şi panica îi sunt atât de străine, încât nu poate face constant recurs la ele.

Manu îşi umple ceaşca de cafea, umple încă una şi o împinge în faţa Nadinei şi îl întreabă amabil dacă nu vrea şi el una. Aprobă cu un semn uşor, dar Manu scutură din cap:

— Du-te-n mă-ta de fraier, nu-ţi dau nici una.

Râde în hohote, în timp ce-şi scoate pistolul din buzunarul de la spate, ţinându-l în mână în timp ce bea, fără a-l ţinti neapărat. Îl priveşte, în timp ce-i spune Nadinei:

— Ăsta chiar are aplomb. Acum înţeleg mai bine ce vrei să spui când vorbeşti despre feţele descompuse de frică. Abia aştept să-i văd şi ăstuia ochii beliţi şi maţele mânjindu-i cămaşa.

Se întrerupe privindu-l în tăcere. Expresie lubrică şi bolnăvicioasă, caricaturală. Linge din când în când ţeava armei, gânditoare. Bărbatul nu mişcă, nici măcar nu tresare. Îşi spune că trebuie să fie atentă: dacă va trage, în gură o să-l nimerească. În acelaşi timp, să-şi sugă ţeava pistolului i se pare o idee nouă şi foarte seducătoare. Comentează cu voce tare:

— Cred că o să mi-o trag cu pistolul ăsta, n-ai îmbătrânit degeaba dacă te las să vezi figura, băi labagiule.

Nadine se gândeşte că ar merita să fie exploatată opoziţia dintre Manu, care joacă rolul bestiei, şi ea, cea protocolară. Deşi poate că ideea este cam simplistă. Dar nici nu găseşte alta mai bună. Se ridică, priveşte cărţile hotărâtă să-şi dezvolte rolul de nevrozată simpatică. Manu îi ridică perfect la plasă.

Nadine se roagă ca prietena ei să înţeleagă jocul antitetic, tactică de caralii.

Scoate cu atenţie o carte dintr-un raft. *The Stand*. O răsfoieşte liniştită. Trebuie şi ea să înceapă să vorbească, să intre în joc. Bun lucru să ai tot timpul, să laşi angoasa să-l inunde încet-încet. Dar dacă vor mai aştepta mult, vor apărea timpii morţi. Nu dai buzna peste oameni cu arma în mână fără să le spui nimic. Pune cartea la loc.

De pe raftul de dedesubt extrage *Idiotul* şi, pe un ton detaşat, ca absorbită de lectura notelor de pe copertă, întreabă:

— Aţi auzit vorbindu-se despre noi?

— Mă tem că da.

— Cum sublinia şi colega mea, ceea ce prefer într-o crimă este expresia victimei. Această expresie teribilă. Incredibil cât se poate căsca o gură când urlă. E fascinant ce poate face groaza din cele mai banale figuri.

Lasă o pauză, pune cartea la loc. Nu prea ştie unde vrea să ajungă. Bărbatul o ascultă atent, fără să se mişte.

Nadine a citit cândva că ucigaşii în serie omorau fiindcă nu-şi dădeau seama că victimele lor sunt fiinţe umane. Dacă şi-ar fi dat seama că acestea au un nume şi o identitate, nu le-ar mai fi putut ucide cu sânge rece. Ţinând seama de nenumăratele rahaturi pe care le are în bibliotecă, desigur a avut ocazia să citească ceva privind psihologia asasinilor în serie. Cu puţin noroc, ar fi putut descoperi vreun lucru care îi apropia. Capcana pare cam grosolană. Negăsind nimic mai bun, Nadine se mulţumeşte să adauge:

— Aveţi gusturi bune. Mai ales în materie de literatură, pe cât îmi pot da seama. Mi-e greu să detest un om care citeşte Ellroy în original şi are operele integrale ale lui Sade. În orice caz, ne puteţi înţelege după ceea ce am făcut până acum.

Revine aşezându-se în faţa lui, surâzătoare. Nu ca şi când ar fi încercat să îl domine, ci mai degrabă ca încântată de a-l fi cunoscut.

Surâde şi el. E convinsă că o găseşte grotescă, dar că disimulează. Fiindcă e mai bine să eviţi să răneşti susceptibilitatea persoanelor înarmate. Dacă nu cumva încearcă să le îmblânzească. Nu ştie cum să-i interpreteze atitudinea. Nu ştie ce să facă ea însăşi în faţa lui. În sensul comportării dure. Nu ar vrea să se vadă că e descumpănită. În definitiv, e la capătul bun al pistolului.

Şi atunci de ce o fi aşa de destins? Poate că înţelege că este panicată şi rânjeşte în sinea lui.

O priveşte insistent, mereu surâzător. E suficient de inteligent pentru a simţi că-i place să fie flatată. Are nevoie să fie flatată. Are nevoie de recunoştinţă şi, în acelaşi timp, îi este teamă că nu o merită.

Are nevoie de el.

Vorbeşte blând şi cu grijă ca şi când ea ar fi cea care stăpâneşte situaţia:

— Mai este o diferenţă foarte clară, de asemenea, între victimele noastre anterioare şi dumneavoastră. Nu am ucis niciodată pe nimeni pentru bani. Cel mai adesea am făcut-o în trecere, după o lovitură, ca să ne simţim bine. A avea un mobil pentru a ucide ni se pare îngrozitor de vulgar. E o problemă morală. La care ţin. La care ţin enorm. Mi se pare mult mai importantă frumuseţea gestului. Care trebuie să rămână dezinteresat. Or, noi suntem aici pentru bani. Eu şi colega mea vrem să plecăm. Din cauza unei subite dorinţe de a vedea lumea.

Manu, care ieşise din scenă pentru a răscoli prin bar, intervine brusc:

— Şi pentru a stoarce coaiele indigenilor.

Nadine surâde condescendentă, privind-o. Ca şi când ar fi fost obişnuită să călătorească cu o idioată. Apoi îi surâde şi bărbatului ca pentru a-i spune: „aşa e ea, dar are suflet bun în fond, nu vă faceţi probleme”. Îi răspunde surâzând şi el cu insistenţă. Se înţeleg. Fie şi-a intrat bine în rol, fie chiar o ascultă având impresia că îi înţelege bine personajul. Original şi delicios de violent, şi tocmai de aceea atât de literar.

Rar a făcut un asemenea efort pentru a părea senină şi demnă de încredere. Ca şi când ar fi vrut să trimită unde de pace prin toţi porii. Conchide:

— Problema e simplă. Aveţi un seif în fundul camerei din spatele acesteia. Un seif ascuns în spatele pânzei de Tapies. În seif se află pietre

preţioase. Căci aveţi mult bun-gust şi vă interesează diamantele. Un om de calitatea dumneavoastră nu ar putea fi satisfăcut doar de acţiunile de la bursă.

— Mi se pare că aţi înţeles că îmi place frumuseţea.

E siderată. E prima replică a lui în stilul perfect al unui gentleman. Conversaţie de salon. Taclale. Între oameni care se înţeleg şi se apreciază reciproc.

Continuă deci pe acelaşi ton, uşor glumeţ:

— Diamantele ne interesează absolut prozaic. Ne-ar permite să călătorim. Şi, ca accesoriu, să ne salvăm pielea. Nu ştim să deschidem seiful. Avem aşadar nevoie să o faceţi dumneavoastră. Haideţi să facem un pact: ne daţi pietrele preţioase şi nu vă vom face nici un rău. Aveţi cuvântul meu de onoare. Care valorează atât cât valorează, ţine de dumneavoastră să îl cântăriţi.

A făcut cum a ştiut mai bine. A blufat cât a fost posibil. Ar vrea să plece. E sigură că lucrurile nu se vor petrece aşa cum şi-ar dori.

Bărbatul îşi schimbă poziţia, pune picior peste picior şi reflectează o clipă. Manu revine în mijlocul camerei, ţinând de gâtul sticlei un *Glenn Turner*. Precizează:

— În schimb, băi fraiere, dacă n-ai de gând să deschizi seiful ăla de căcat, poţi să-ţi bagi în cur tot ce ai citit, o să mor de plăcere să-ţi arunc în aer mutra de cretin impasibil.

Se întoarce spre Nadine şi adaugă:

— Astfel nimeni nu va putea pretinde că am ucis pentru bani dacă d-aia te şifonezi atâta. Şi o să-ţi fie şi onoarea salvată, ce să mai vorbim.

Nadine aprobă. Arhitectul îi aruncă o privire neliniştită. Foarte discretă. E încă departe de a intra în panică.

Până la urmă ridică braţele în aer în semn de neputinţă şi spune:

— Nu cred că îmi lăsaţi loc pentru a alege. Dacă vreţi să mă urmaţi…

Manu merge chiar în spatele lui, cu ţeava armei înfiptă între omoplaţi. Nadine îi urmează. El i se adresează ca şi cum nimeni n-ar fi între ei. Foarte monden. Nu îi e frică. În orice caz, nu arată deloc că i-ar fi frică.

— Citesc foarte puţine ziare şi nu am televizor. Cred că mă înţelegeţi de ce refuz să am televizor.

Ea nu înţelege nimic. Şi, mai ales, unde vrea să ajungă. Oare încearcă să îi adoarmă atenţia? Are vreun plan când minte? Îl aude continuându-şi ideea:

— Însă am auzit vorbindu-se despre voi două şi am fost foarte intrigat… Îmi imaginam că sunteţi altfel… La drept vorbind, nu ţineam să vă întâlnesc.

Trec în camera de alături. Nadine îl priveşte luând tabloul de pe perete. Oare şi-o fi tras-o vreodată cu un bărbat atât de rasat? Graţie planurilor ei de agăţat, a reuşit să prindă câţiva bărbaţi eleganţi care să i-o înfigă în cur, dar nici unul nu a avut această atitudine, nu a făcut asemenea efort pentru a o seduce. Marele joc. Tipul ăsta chiar vrea să-i placă. De câte ori li se încrucişează privirile, el are grijă ca asta să se întâmple torid şi fervent, fără a-i lipsi sentimentul.

Nu se poate să fie atât de simplu. Nu se poate ca lucrurile să n-o ia razna. Amândouă au mâinile crispate pe arme, ţepene şi atente. În capetele amândurora urlă aceeaşi idee: „bate câmpii sau ascunde ceva?”

Seiful este exact cum şi-l imaginaseră: gri închis, cu rotiţe mici, pentru codare. În triunghi. Înainte de a atinge butoanele, o fixează pe Nadine şi spune:

— Nu am mai întâlnit o femeie care să vă semene. Fără îndoială, nimeni nu vă poate semăna. Ceea ce faceţi este teribil de violent. Probabil că aţi suferit mult dacă aţi ajuns la extrema asta. Nu

ştiu ce deşert aţi traversat şi nici ce mă împinge să am încredere în dumneavoastră. După cum aţi spus, târgul este simplu şi merg orbeşte pe încredere. Văd că frumuseţea se prelungeşte profund până în adâncul fiinţei dumneavoastră.

Râde scurt, teribil de rafinat, clătinând din cap:

— Chiar sunteţi un personaj. Drumurile ni s-au încrucişat fulgerător, dar se dovedeşte că este vorba despre o adevărată întâlnire. Mi-e greu să nu fiu extraordinar de fascinat. Aş face şi alte pacturi cu dumneavoastră.

Învârte butoanele fără grabă, ca absorbit de propriile-i gânduri.

Nadine n-a tresărit. Prea face figuri. Nu-şi poate crede ochilor. Chiar are de gând să-i propună să-i tragă scurt o limbă în păsărică aşa, pentru drum? E capabil. E tarat. Prins de flirtul cu o femeie periculoasă, joacă totul pe cartea dialogului cu asasina.

Nadine îşi priveşte mâinile. Albe şi fine, cu degetele un pic strâmbe, cu venele vizibile sub piele. Mâini agile şi alerte. Îşi imaginează mâinile lui alunecând în ea. Figura aceea regulată, perfectă, aplecându-se deasupra ei. Poartă un lănţişor de aur foarte fin. Gura lui mângâindu-i pielea.

I-ar fi ruşine de propriul ei corp lipit de corpul lui. Sub mângâierile risipite de un amant de asemenea calibru, pielea ei va deveni unsuroasă şi plină de păr, rugoasă şi roşie. Dezgustător gândac de bucătărie.

Îl aude:

— Nu îndrăznesc să vă întreb cum aţi auzit vorbindu-se de mine?

— Vă daţi seama că ar fi deplasat.

Manu îl împinge într-o parte imediat ce uşa seifului se întredeschide şi ţipă afundându-şi mâinile înăuntru:

— Futu-i, ce plin de chestii e aici. N-aş fi crezut o clipă că n-o să încerce să ne îmbârlige până să

deschidă mizeria asta.

Bărbatul stă în picioare în faţa Nadinei şi îi întinde mâinile:

— Cred că a sosit clipa să mă legaţi.

Nu îi e frică. Şi-a băgat în cap că o să-l lege. Ceea ce o face pe Nadine să zâmbească. Nu se miră. Desigur, i-ar plăcea mai mult să fie legat fedeleş.

Nu îşi imaginează nici o secundă că ea i-ar putea face vreun rău. Întinde mâinile, iar ziua i se pare excitantă.

I-o fi fost oare frică măcar o singură clipă de când ele au intrat în casă? Le-o fi luat în serios măcar un singur moment?

Insistă către Nadine, care îl inspiră vizibil:

— Deşi nu este momentul, vreau să vă spun că sunt chiar trist că destinul nu a făcut să ne întâlnim în alte circumstanţe.

Nadine tace. Stau în picioare unul în faţa celuilalt. Ar vrea să se apropie de el, să se mai joacă măcar o secundă. Să fie curtenitor, respectuos, frumos şi galant.

Îl priveşte din creştet până în tălpi. Îl doreşte.

Se află în faţa a două furii pe care le distrează să tragă în ţinte vii, şi face conversaţie. E convins că a scăpat. Că a trecut dincolo de pericol şi de această dată.

Din spate, Manu îi lipeşte ţeava armei de ceafă. Spune:

— Acum o să înveţi ce înseamnă cu adevărat a pierde.

El împietreşte. Nadine îl ia de ureche şi-l forţează să se aşeze în genunchi. Execută fără să opună rezistenţă. Îl bănuieşte că şi în asta găseşte o plăcere. Vorbeşte printre dinţi, fulminant:

— Văzut de aici, nu mai ai aceeaşi mină bună. Băi javră, cel mai rău lucru este că eşti atât de sigur pe tine, încât ţi se citeşte pe faţă. Aş greşi dacă te-aş lăsa în viaţă. M-aş simţi mai bine dacă ţi-aş zbura creierii şi cred că asta o să şi fac.

I-a luat totuşi ceva timp ca să intre în panică. Dat naibii de lung timp. Dar acum s-a întâmplat. Privirea lui o roagă, o imploră din ce în ce mai arzător. Încearcă să se ridice. Îl loveşte cu patul pistolului, ca să-l facă să înţeleagă că trebuie să-şi întâmpine destinul în genunchi. Nadine se adresează lui Manu şi toată presiunea de care s-a încărcat până în acest moment izbucneşte făcând-o aproape isterică:

— I se rupe de noi. Fraierului ăstuia i se rupe de noi.

Îi trage un şut în figură. Se dă înapoi ca să admire imaginea. Mugeşte cu lacrimi mari. Manu se apleacă deasupra lui, îi mângâie ceafa şi repetă tandru:

— Am trecut pe aici ca să te învăţăm ce înseamnă cu adevărat a pierde.

O roagă să-l lase în viaţă, se agaţă de Manu ca un copil şi bâlbâie:

— Nu mă omorâţi, vă rog, nu mă omorâţi.

Ea se îndreaptă, declară ameninţător:

— Nu, nu te omor.

El se prăbuşeşte pe jos plângând, Manu se îndepărtează, zicându-i Nadinei în trecere:

— Uriaşo, termină-l pe fraierul ăsta.

Profil cu braţul bine întins. Glonţul se înfige la baza nasului. Corpul se zbate, apoi se linişteşte complet. Se desface ca un sac de gunoi rupt, care lasă să se împrăştie murdării roşii şi strălucitoare.

Manu scoate tot ce găseşte în seif. Cu braţele pline de săculeţi şi de hârtii, comentează:

— E super cum poţi să tragi cu o singură mână perfect întinsă. Stil îngerul răzbunării, îmi place. Progresezi, uriaşo, felicitări.

Apoi trece toate lucrurile în braţele Nadinei. Tocmai i-a venit o idee şi deja jubilează. Îşi dă chiloţii jos, se lasă pe vine peste capul arhitectului şi îl udă cu urină, mişcându-şi fundul pentru a-i acoperi toată faţa. Picăturile aurii se amestecă cu

sângele, dând o culoare frumoasă. Deplasată. Murmură prosteşte:

— Ia-o, iubire, ia-o pe toată faţa.

Nadine o priveşte. Gestul i se pare pertinent. Se gândeşte că şi el ar fi apreciat acest omagiu la justa lui valoare.

Capitolul XXVI

Închid uşa camerei, răscolesc peste tot, dărâmă multe lucruri, sparg altele. În câteva minute, locul nu mai are nimic din aranjamentul lui superb. Nadine declară sigură pe ea:

— Cu adevărat doar spoială de faţadă: trei şuturi, două mişcări şi totul e în regulă.

Aliniază sticlele cu alcooluri tari pe masa joasă, devalizează congelatorul şi se bat pe telecomandă.

Discută îndelung despre cazul arhitectului. Până la urmă, Manu întreabă:

— Ai fi vrut să ţi-o tragă, nu ?

— Da, de mă durea şi burta.

— Ai fi putut încerca fără probleme, era destul de înnebunit ca să i se pară normal. Era cam ţăcănit tipul, ţăcănit pe bune. Chiar aveai de gând să-l cruţi?

— Nu prea ştiu. Ba da, cred că da.

— Îţi pare rău?

— Sigur că nu. Mă jigneşti bănuindu-mă. Dar ce-ai fi zis dacă te-aş fi rugat să nu-i faci nici un rău?

— N-aş fi zis nimic. Nu sunt chiar atât de însetată de sânge ca să îţi deranjez libidoul… Dintr-un punct de vedere m-aş fi simţit contrariată. Nu că vreau să mă dau marxistă, dar nu mi s-ar fi părut moral să cruţăm singurul adevărat burghez pe care l-am întâlnit.

— Îmi plăcea cum îmi vorbea. Foarte rafinat.

— N-ai fost niciodată altceva decât cea mai servilă scroafă din cocină. Gata să te tăvăleşti pe jos la primul semn de afecţiune pe care cineva catadicseşte să ţi-l adreseze. Cu atât mai mult dacă asta vine de la cine ştie ce ciumeg de barosan. Să te caci pe el de jaf, să te caci pe el. Sau să te pişi, mă rog…

— Poate că da… Până la urmă sunt mulţumită că am văzut de ce culoare îi e sângele.

Când mănâncă prea mult, Nadine se lungeşte pe spate şi aşteaptă să-i treacă răul de burtă. Manu merge la closet, vomită şi revine să mai mănânce un pic. Micuţa rezumă:

— Mâine o s-o vedem pe Fatima. Şi după, o terminăm. N-am crezut nici o clipă că totul se va petrece conform previziunilor.

— E ciudat totuşi, e pur şi simplu ireal. Ultima noastră noapte.

— Ne va ajunge doar un pas înainte.

Când Manu e prea beată ca să mai vorbească, Nadine dă volumul la maxim. Ţinând cont de dimensiunile grădinii, nu există riscul ca vecinii să se plângă de zgomot. Uitându-se la televizor, se leagănă cântând de să-ţi spargă urechile:

Too many troubles on my mind. Refuse to loose.

Se priveşte în oglindă şi se găseşte frumoasă. E prima dată când se gândeşte la asta văzându-se. Şi e chiar adevărat, căci numai ea e judecătorul. Nu mai trebuie să se întrebe ce-o zice vecinul de etaj. A tras o linie peste toţi vecinii.

Pe burtă, în faţa televizorului, pune o casetă porno pe care a găsit-o între un Buñuel şi un Godard. Dă sunetul televizorului la maxim, ca să poată auzi în acelaşi timp şi casetofonul, şi televizorul.

Apropie fotoliul de ecran. Două fete, una brunetă şi una blondă, i-o sug unui tip. Blonda o ia în mână şi o freacă frenetic. Bruneta nu mai are nici o posibilitate de a pune limba. Dintr-o dată, începe să-şi frământe sânii în genunchi, lângă ei.

Manu se mişcă penibil şi întinde mâna ca Nadine să-i dea sticla de scotch. Îşi trage fotoliul lângă celălalt. Exclamă:

— Are boală pe pulă, blonda asta. N-aş vrea să fiu în locul ăluia, doar figuraţie mai face.

Îşi scoate pantalonii pentru a se simţi în largul ei. Se mângâie cu palma fără a-şi scoate chiloţii, se

masturbează cu neîncredere, căci filmul nu o prea convinge.

Cele două fete se aşază în patru labe una lângă alta, iar tipul le-o trage pe rând.

Nadine stă în genunchi lângă fotoliu, cu o mână între coapse. Priveşte mai întâi televizorul, apoi pe Manu, şi dă capul pe spate.

What you do when you want to get thru. What you do when you just can't take it. What you do when you just can't fake it anymore.

Sticlele goale sunt aşezate grijuliu în jurul mesei joase. Sunt prea bete pentru a-şi mai putea spune ceva. Se bălăbăne fiecare în colţul ei şi se masturbează gândindu-se la cine ştie ce. Pe ecran, cei trei îşi văd de treabă şi fac mult zgomot. Adorm înainte de sfârşitul filmului, legănate de vacarm, terminate de alcool.

Capitolul XXVII

A doua zi fac duş şi se îndoapă cu suc de portocale. Ca şi cum asta le-ar fi putut drege mahmureala. Până la urmă, deschid o sticlă de whisky uitată de cu seară. La început trebuie să facă ceva eforturi, apoi îşi revin cu antren.

Nadine dă caseta de la cap şi volumul la maxim. Ţine sticla cu amândouă mâinile ca o maimuţă, balansându-se înainte şi înapoi.

În flăcări, în sânge, râzând de ce e mai rău, plângând de bucurie, toţi vampirii îşi păstrează credinţa deschizând ochii doar pentru a râde, pentru a viola, pentru a-şi aminti. Esenţa însăşi a răului.

Manu îşi dă pe unghii cu ojă de un roşu foarte închis. Suflă peste ele, ca să le usuce mai repede.

În garaj se află o Super 5 neagră. Caută cheile şi le găsesc în buzunarul hainei agăţate la intrare.

Au pus bijuteriile, banii şi diamantele într-o pungă de plastic.

Nadine a luat din garderoba arhitectului un costum negru de vară, o cămaşă albă şi o cravată cu nodul prost făcut. Pantofii îi sunt prea mari, aşa că îşi pune tot bascheţii. Şi-a făcut sprâncenele cu creion negru. Pare un bărbat cu părul tuns scurt şi se miră că nu s-a gândit la asta mai demult.

La ieşire, soarele le izbeşte drept în cap. Orbitor. Palmă arzătoare, opresivă şi binefăcătoare. Păcat că nu-şi pot petrece după-amiaza la iarbă verde.

Rulează cu ferestrele complet coborâte. Nadine se gândeşte la casa pe care tocmai au părăsit-o.

— Tipul este chiar victima mea preferată. Să trăieşti îngropat între cărţi, să te prăbuşeşti între discuri şi casete video. Sordid. Îi plăceau autorii dezabuzaţi, artiştii blestemaţi şi curvele degenerate… Aprecia decadenţa clasificată în ordine alfabetică. Spectator bun, sănătate bună.

Aprecia genul celorlalţi de departe. Cu moderaţie. Mai ales cu moderaţie. Fără insomnie, cu conştiinţa curată în orice ocazie. Ceea ce am făcut cu el ţine de moralitate.

— Gusturile şi culorile nu se discută. Prefer totuşi cadavre de caralii.

Nadine dă muzica mai tare. Conduce al dracului de bine. Doar ţesătura costumului o mănâncă puţin.

Tall and reckless, ugly seed. Reach down my throat you filthy bird, that's all I need, the empty pit, ejaculation, tribulation. I SWALLOW. I SWALLOW.

Capitolul XXVIII

Se apropie prea devreme de Nancy. Pe înălţimile Toul-ului se opresc într-un magazin izolat de pe marginea drumului. Un fel de butic unde se vinde benzină, alcool şi haleală. Te-ai fi crezut în Texas, model redus şi înverzit.

Casetofonul urlă.

Aş vrea să pot conta pe cineva. Aş vrea să n-am nevoie de nimeni.

Nadine opreşte motorul. Îşi aminteşte că a mai ascultat melodia asta gândindu-se la altceva. Cu mult înainte să dea de Manu, într-o epocă revolută, când se simţea tare singură.

Micuţa ţipă:

— Băga-mi-aş, ce sete mi-e! Băga-mi-aş, cât rezistă alcoolul ăsta, prea a fost tare. O sticlă de whisky de dimineaţă. Hopa!

Face salturi de cabrioletă, în parcare. Priveşte în jur şi începe iarăşi să ţipe:

— Futu-i, ce haios e pe-aici. Dacă tot e devreme, hai să dăm o raită prin pădure. Ce zici, nu că e haioasă?

Soarele e mereu la fel de alb şi se lipeşte de piele. Nadine simte arma în buzunarul interior al hainei, greutate prezentă şi agreabilă.

Manu intră în magazin fără să o aştepte. Nadine întârzie puţin privindu-se în geamurile maşinii. Chiar că pare bărbat şi încă unul de o anumită condiţie.

Magazinul are tavanul jos şi o singură încăpere. Uşile sunt larg deschise şi înăuntru e cam întuneric. Nadine se apropie. Din depărtare o vede pe Manu scoţându-şi pistolul, umbră în *contre-jour*. Detonare. În momentul în care ajunge la uşă, Manu se clatină. A doua detonare. Nadine intră în magazin şi distinge o siluetă în picioare, în celălalt

capăt. Trage de trei ori. Umbra alunecă moale în jos, fără să riposteze.

Ochii Nadinei se obişnuiesc cu întunericul. Manu e lungită pe jos. După câte corpuri a văzut Nadine, ştie ce înseamnă asta. Şi înţelege că, după cât sânge curge din gât, din abundenţă, se poate vorbi despre un cadavru.

Manu poate fi numită de acum cadavru.

Nu se poate hotărî să se aplece pentru a o privi mai de aproape.

De altfel, nu trebuie să-şi dea osteneala să se asigure că e moartă.

Să se asigure că e moartă. Nu trebuie să-şi dea osteneala.

Punând cap la cap toate elementele pe care a avut timp să le vadă, înţelege că Manu a hotărât — nu va şti niciodată de ce — să deschidă focul asupra proprietarului magazinului. Tipul avea carabina încărcată şi n-a ezitat. Nici asta nu va şti niciodată de ce.

Gândeşte automat. Însă nimic nu se leagă de nimic. Vid de emoţie. O parte din ea recapitulează faptele. Operaţie clinică. O altă parte este deconectată. Nu are chef să o repună în funcţie. Nu are chef să trăiască viitorul.

Manu este în mijlocul camerei. Putând fi văzută de sus, aruncată pe jos, însângerată. Capul e separat de trunchi printr-o rană strălucitoare.

Nadine goleşte casa. E absolut calmă. Simte că îi vine, simte râcâind-o pe gât.

Din când în când aruncă o privire spre corpul micuţ din mijlocul camerei. Nu a dărâmat nimic în cădere.

Îi este frig.

Deasupra rănii, Manu păstrează un surâs feroce.

La ce s-o fi gândit în ultima clipă?

În orice caz a făcut-o să zâmbească. În ultima clipă.

Nu o poate lăsa acolo cu picioarele ei albe şi cu rictusul răutăcios. Cu părul atât de scurt, de i se

vede pielea capului.

Se gândeşte şi înghite în sec. Tremură de frig, inundată de transpiraţie. Ia o cuvertură de pe o etajeră. Înfăşoară corpul cu teama de a nu se desprinde capul. În afară de o dată la Fatima, nu au stat niciodată atât de aproape. Regretă prosteşte că nu a luat-o niciodată în braţe.

Când se gândeşte la treaba asta pe care o găseşte stupidă, nodul din gât i se transformă în plâns şi se linişteşte.

O pune pe bancheta din spate a maşinii, se întoarce în magazin şi ia mai multe sticle de whisky. Plânge fără zgomot, plânge ca şi cum ar respira. Demarează, încercând să numere de câte zile sunt împreună. Termină o jumătate de sticlă de whisky şi trece la alta.

Nevoie de nimeni.

Dă sunetul mai încet. Întreabă cu voce tare:

— Care erau ultimele cuvinte pe care trebuia să ni le spunem?

Cuvintele sunt de neînţeles, căci nu încetează să plângă. Repetă:

— Ultimele cuvinte, futu-i, care erau?

Carambolaj intern. Răscoleşte prin memorie, dar nu ajunge să-şi amintească. Urcă spre pădure, fără să vadă nimic din cauza soarelui şi a lacrimilor.

Se opreşte în vârf. Se clatină ieşind din maşină. Copacii sunt foarte verzi şi lumina plăcută.

De bine de rău, o scoate şi pe Manu. Îi e frică să nu se desprindă capul, îl ţine cu grijă ca să rămână sudat de trup. Nu ar vrea să-i rămână şi aşa ceva pe retină. O aşază pe pământ. Desface cuvertura. Acest cadavru preţios. Îi desface nasturii cămăşii. Partea de jos a trupului a rămas intactă şi albă, aproape o piele care trăieşte. Strivită până la bărbie. Apoi figura intactă. Nu lipseşte mare lucru.

Fiindcă a văzut destule corpuri mutilate în ultima vreme, acesta nu o prea dezgustă. O mângâie pe Manu pe tâmplă şi încearcă să rămână demnă pentru a-i putea vorbi puţin:

— O să te las aici. Sper că ne-am simţit la fel de bine, şi tu, şi eu. Sper că ne-am simţit la fel de bine. O să te las aici.

Deschide o sticlă de whisky şi bea cât de mult poate dintr-o singură sorbitură. Se asfixiază bând, căci plânge în acelaşi timp. Aruncă restul de whisky peste cea întinsă pe pământ. O sărută uşor pe pântecele acoperit de whisky. Boceşte de-i sare cămaşa, îşi freacă fruntea de pântecele lui Manu. Printre lacrimi, vede unghiile roşii strălucitoare şi imobile. Goleşte încă o sticlă peste cadavru. Încercând cu grijă să-l ude tot. Varsă şi o a treia sticlă.

De acum, de câte ori se va gândi la acele momente, prima imagine care-i va reveni în minte, aceasta va fi. Sub arbori, în lumină plăcută, gâtul tăiat şi udat cu whisky.

Îşi aminteşte de Francis. Pare atât de departe. Cercul s-a închis. Din fericire, „totdeauna” poate fi numărat în ore.

Caută o brichetă şi aprinde un permis de circulaţie. Îl ţine cu mâna întinsă până când ia bine foc. Îl aruncă peste cadavru. Uite că şi asta era adevărat: whisky-ul arde foarte bine. Corpul este acoperit de o flacără joasă şi uniformă, o cuvertură care dansează. Primul lucru care se aprinde sfârâind este părul. Miros puternic. Apoi un alt miros, cel al pielii. Te face să te gândeşti la deserturile flambate din restaurante.

Nadine se sprijină de un copac şi vomită. Cum continuă să plângă, voma ţâşneşte sacadat şi o îneacă. O înghite şi o scuipă iarăşi, cade în genunchi în propria vomă şi nu încearcă să se ridice.

Ceva mai târziu, urcă în maşină. Dă casetofonul la maximum.

The monopoly of sorrow.

Pe bancheta din spate se vede o pată închisă de sânge. Maşinal, Nadine îşi spune că pe o husă de culoare închisă pata nu s-ar fi putut remarca.

Se priveşte în retrovizor. Nu mai are aerul unui bărbat cu ochii ăştia umflaţi de plâns.

Hotărăşte să meargă la întâlnirea cu Fatima.

I went in war with reality. The motherfucker, he was waiting for me. And I lost again.

Nu era nici o săptămână de când se cunoscuseră.

Partea a treia

Partea a treia

Face un prim tur al parcării la ralanti. Nu mai plânge. Are crampe ale mâinilor, căci strânge volanul prea tare. Stinge o ţigară în scrumiera de lângă cutia de viteze. Imediat aprinde alta. Parcurge cu privirile mulţimea din parcare. Şi-a pus ochelarii de soare ai lui Manu. Îi e greu să fie atentă, să-şi aducă aminte că o caută pe Fatima printre ceilalţi. Gândeşte sacadat, în dezordine. Prin minte îi trec tot felul de lucruri. Îi place ca muzica să-i pătrundă în cap şi să-i ocupe acolo tot locul. *Ea poate să ne schimbe pe toţi, nu are nevoie de curaj*. Piesa se confundă perfect cu propria ei angoasă, realitate sonoră adecvată. Ca o manifestare separată de dezechilibrul interior. *Frica este acolo, nu o poţi vedea, nu o poţi simţi decât noaptea pe străzi. Aceasta este femeia în alb*.

Păianjenul îşi ţese pânza între ea şi exterior şi întorcându-se spre ea, îi aduce calmul. E ghemuită în străfundurile ei însăşi.

Face un al doilea tur spre benzinărie. Spiritul îi împietreşte şi îi aruncă vrac imagini ale lui Manu. Fatima se sprijină de panoul pompei cu numărul 6. Tarek este aşezat pe jos lângă ea, cu o sticlă de coca-cola de plastic între picioare. Nadine se întreabă dacă chiar îşi doreşte să-i vadă.

Vin către ea. Nadine îşi dă seama că trebuie să aibă o expresie cu totul ieşită din comun după expresia lor apropiindu-se. Rămâne în picioare, nemişcată, aşteptându-i să sosească.

Tarek îi trimite un surâs larg:

— Nici măcar nu te-am recunoscut.

E un pic cam încurcat, nu prea ştie ce să-i spună. O priveşte şi neliniştea îi creşte. Ei îi place vocea lui, dar nu găseşte nimic să-i răspundă. Fatima o priveşte şi ochii i se întunecă mai mult decât oricând. O ia în braţe fără ezitare, o strânge la

pieptul ei pentru a o consola şi Nadine începe din nou să plângă.

Apoi se îndepărtează şi spune:

— A coborât acum o oră. O prostie.

Cuvintele ţâşnesc rău articulate. Tonul e straniu, deplasat. Nu vrea să vorbească. Inexorabil, ei sunt în afara poveştii chiar dacă Fatima e caldă şi plină de viaţă. Păianjenul a făcut un lucru bun. Pânza este mai solidă şi mai opacă decât un perete. O parte din creierul ei s-a îndepărtat în linişte şi îi observă reacţiile. Să meargă drept, fără să spună nimic, să-l urmeze pe Tarek în maşină.

Nu mai plânge. E năucită şi obosită. Se lasă condusă. Tarek se aşază în spate, lângă ea, vorbindu-i încetişor. Îi explică Nadinei că merg într-o Formula 1, că nu trebuie să se teamă de nimic, că se vor ocupa ei de tot. O întreabă dacă vrea să bea ceva.

Vrea doar s-o lase în pace, însă nu spune nimic. Se uită pe geam. Se simte departe de lume, incapabilă de a găsi măcar un singur semn pe care şi ceilalţi să-l înţeleagă. Afară, casele sunt gri, în ciuda soarelui care îi inundă. Nu e o culoare care să te încânte. Oamenii trec într-o parte şi în alta pe trotuare. Doi copii, unul mai mare şi altul mai mic, se aleargă fără a şti bine dacă se joacă ori urmează să se ia la bătaie. Un grup de fete în mini aşteaptă autobuzul. Toate au părul negru şi drept. Un grup de arabi discută pe o bancă şi privesc trecătorii fumând. Tarek continuă să-i vorbească.

Nadine întreabă brusc:

— Şi pe Noëlle? Aţi găsit-o?

Fatima răspunde că nu a sosit la întâlnire. Nadine nu este interesată de explicaţii. Prin faţa geamului trec un hotel coşcovit, apoi un restaurant cu terasa plină de flori şi de oameni îmbrăcaţi de vară, o şcoală cum se construia în anii ’70 placată în gri şi roz. Obloanele magazinelor sunt coborâte, e trecut de ora şapte.

Mâinile i se mişcă fără încetare, fără să le acorde atenţie. Îi aranjează părul, desfac un nasture al cămăşii, îl închid la loc, se aşază pe genunchi, îi mângâie ceafa, îi scot şi îi pun la loc ochelarii, îi freacă ochii. Tarek îi ia mâinile într-ale sale, i le închide într-ale sale. Gestul e ca o implorare. I le strânge şi mai mult. Se lipeşte de el, se agaţă de el, îşi cuibăreşte faţa lângă gâtul lui. Contactul cu celălalt trup îi face la început bine şi încearcă să se cuibărească şi mai adânc. Îşi revine brusc. Vede ceea ce face şi înţelege că nu foloseşte la nimic. Se îndreaptă de spate pe banchetă. I-ar fi plăcut să îi spună ceva care să îl liniştească, dar n-are chef să scoată nici un cuvânt. Îşi pune căştile.

Liberă în întuneric, noaptea, poţi să-i vezi ochii arzând, scăpărări de foc; frica e un animal căruia îi place să ştii să plângi.

Când ajung în parcare, le zice: „vă las aici". Tarek o ia de mâini, deşi ea ar vrea să nu o mai tot atingă. Îi spune aproape răutăcios:

— Nu eşti în stare să pleci, aşa că rămâi aici. Dormi puţin, pe urmă mai vedem.

Îi urmează. Fatima nu scoate nici un cuvânt. Priveşte fix în pământ, cu maxilarul crispat. Intră într-o cameră, una dintre acele camere cu trei paturi şi televizor.

Se aşază toţi trei pe patul cel mare şi aprind televizorul. Ochii Nadinei ard. Fumează când din ţigara de tutun, când din cea cu iarbă, care trece de la unul la altul. Filmul se numeşte *E vreun francez în sală?* Un caraliu vicios dă o maşină de bărbierit unei bătrâne, ca să-şi radă fofoloanca şi un prieten le face fotografii în timp ce şi-o trag, în picioare.

Se trezeşte cu o sticlă de whisky în mână şi realizează că Fatima sau Tarek mersese să o cumpere. Nici nu remarcase că unul dintre ei a ieşit din cameră.

Nadine o priveşte pe Fatima şi îşi dă seama că şi ea e tristă, cu adevărat tristă că Manu nu este cu ei şi nu o să o mai vadă niciodată.

O să plece împreună cu fratele ei, cu banii pe care îi vor obţine pe diamante. Nu e mulţumită. Ştie că vor fi prinşi. Poate că nu de către braţul lung al legii, ci de către o logică implacabilă. O să crape ca o căţea. Poate să se zbată cu toată furia din lume, o să crape ca o căţea. Poate că are în sânge premoniţia. Poate că e născută pentru mister. Cu gura însângerată, povestea fiecăruia se va sfârşi rău.

O întreabă pe Nadine: „Şi-acuma ce-o să faci?" Nu aşteaptă vreun răspuns. Pare că ştie ce se va întâmpla. Se întoarce cu faţa la perete şi va rămâne toată noaptea cu ochii larg deschişi, aşteptând ziua pentru a se întoarce acasă. Tarek îşi scoate puloverul şi pantalonii şi alunecă sub cearşafuri. Nadine se întreabă de ce trebuie să doarmă amândoi în acelaşi pat. Şi adorm spate în spate.

Se trezeşte în plină noapte. Cu sentimentul vinovăţiei atenuat, rămas ca o greutate în fundul sufletului. Caută pe pipăite sticla, ţigările şi bricheta. Îşi pune căştile: *Mângâie frica*.

Tarek se apleacă peste ea ca să ia pachetul de ţigări. Îi pare rău că l-a trezit. Ştie că vor face dragoste, deşi n-ar trebui deloc s-o facă. Îşi scoate căştile cu părere de rău:

— Se pare că atunci când ţi se amputează un braţ, în prima perioadă tot îl mai simţi. Cu mine e la fel. Ea e încă aici. Iată de ce încă mai am un pic din curajul ei şi de asta şi trebuie să plec mâine.

O sărută, o înlănţuie. Nu îi atinge nici sânii, nici pântecele, nici sexul, îi frământă doar partea de sus a coapselor şi şoldurile, ea îşi înnoadă picioarele peste talia lui. Îl simte în pântecele ei, a intrat firesc, direct, condus de energia dorinţei de a o face. Simte că vrea să-i dea şi ei din această energie, să-i ridice greutatea de pe suflet. Transpiră abundent, îşi ling reciproc rănile. Nadine îşi dă drumul sub el, liniştită pentru moment. El vrea să-i umple trupul cu dragoste, iar ea se deschide cât mai mult posibil în faţa dorinţei lui.

În acelaşi timp, e dezolată. Propriul corp o încurcă, e îngropată de vie în el. Înecată. Încearcă să se retragă cu blândeţe din îmbrăţişare. Tarek îi mângâie şoldurile şi o înlănţuie tandru. Reprimă spontan gestul de răspuns la care trupul ei aspira. Pielea fierbinte e unsuroasă. Încrederea nevinovată cu care vine spre ea o scârbeşte violent.

Se îndepărtează de el cu încetul, mimând inconştienţa somnolenţei. Apoi cade într-un somn profund, pe când el o întreabă grav dacă nu ar vrea să rămână cu ei.

Aşteaptă răbdătoare să-l audă respirând regulat, îşi strânge lucrurile pe pipăite, apoi iese să se îmbrace în grabă pe culoarul întunecat. Asta-i aminteşte de vremea când, adolescentă fiind, şi-o trăgea lângă cine ştie ce perete. Spaimă febrilă de a nu fi surprinsă, nemaipomenită grijă odată trecut pragul. Afară, aerul devenise mai respirabil.

Ca de obicei, zgomotul walkman-ului îi dă liniştea necesară, merge pe marginea unei şosele naţionale întâlnind panouri publicitare imense, în care femeile îşi exhibă pieptul.

Îşi examinează cu atenţie sufletul, îl întoarce pe toate părţile. În căutarea unei mărci a regretului, a sentimentului de vină că i-a părăsit fără măcar să le spună la revedere. Însă nu găseşte decât o plăcere infinită de a merge în plină noapte. Eliberare aproape carnală. Nu a făcut altceva decât să scape dintr-o stare călduţă.

Nu-i pasă că este laşă şi că fuge de orice discuţie. Merge drept înainte, aşteptând să recunoască locurile.

De nu se ştie unde i-a venit o putere incomensurabilă, e plină de certitudine şi de calm.

Se ivesc zorile, deja e cald. Merge către soarele care urcă pe cer. Intră în oraş.

În minte îi revin imagini, fragmente de conversaţie. Memoria este un lucru ciudat, care redistribuie datele fără grija ierarhiei sau a cronologiei.

Trupul îmbrăţişat sub arbori devine o imagine de sărbătoare, doar lumina s-a schimbat, e o zi a fericirii.

A o întâlni pe cea care îţi seamănă. Toate acele elucubraţii despre sufletul pereche i se păruseră teribil de suspecte. Nu duceau la nimic.

Se întâlneşte cu oameni care pleacă la muncă. Oricare dintre ei o poate recunoaşte şi o poate arăta urlând. Nu e tensionată, ci doar foarte atentă, gata să-şi arunce creierii în aer la cel mai mic gest suspect.

Merge cu degetele strânse pe armă ca şi când ar fi ţinut de mână un iubit foarte prevenitor.

Nu o vor prinde. Nu se simte nici vulnerabilă, nici ezitantă, merge drept înainte.

Ajunsă în centrul oraşului — a mers mult timp, ţinând cont de numărul de piese care au defilat prin căşti —, cumpără o sticlă de whisky şi ciocolată. Soarele e sus şi arde cât de tare poate.

Se aşază pe o bancă într-o piaţetă plină de verdeaţă şi de jucării pentru copii. *Burn it clean.* Cu ochii pe jumătate închişi, bea alcoolul călduţ, cu înghiţituri mici şi lacome. Se lasă zdrobită de căldură. Soarele este generos şi cu ultima dintre curve.

Cu vârful degetelor mângâie patul pistolului şi masturbează ţeava, freacă metalul ca pentru a-l face să se întărească şi să se lungească, să-i descarce în gură sperma lui de plumb.

E gata, uimită de cât poate fi de calmă. Scoate arma din buzunar, ghiftuită de soare. Când glonţul va pleca, se va gândi la Manu şi astfel vor rămâne împreună.

E culcată la pământ, pe burtă. Cu braţele zdravăn sucite la spate de un bărbat care stă în genunchi călare pe ea. Dezarmată. Legată. Au sărit pe ea fără a-i mai lăsa timp să înţeleagă ce se întâmplă. Unii sunt în civil, alţii în uniformă. La câţiva paşi, se aude rumoarea trecătorilor care s-au adunat în jur, au înţeles cine este şi se felicită că au

capturat-o. Îşi simte sângele curgând din gură. Şi-a muşcat buzele în cădere.

Aceste lucruri trebuiau să se întâmple. Ai fi crezut că le poţi scăpa.

Table of Contents

Adevăruri murdare	6
Motto	12
Capitolul I	13
Capitolul II	19
Capitolul III	25
Capitolul IV	29
Capitolul V	34
Capitolul VI	37
Capitolul VII	41
Capitolul VIII	46
Capitolul IX	53
Capitolul X	60
Capitolul XI	67
Capitolul XII	71
Capitolul XIII	73
Capitolul I	78
Capitolul II	81
Capitolul III	84
Capitolul IV	89
Capitolul V	92
Capitolul VI	96
Capitolul VII	100
Capitolul VIII	105
Capitolul IX	106
Capitolul X	109
Capitolul XI	111
Capitolul XII	115

Capitolul XIII 118
Capitolul XIV 121
Capitolul XV 125
Capitolul XVI 127
Capitolul XVII 134
Capitolul XVIII 139
Capitolul XIX 142
Capitolul XX 151
Capitolul XXI 155
Capitolul XXII 158
Capitolul XXIII 161
Capitolul XXIV 169
Capitolul XXV 172
Capitolul XXVI 184
Capitolul XXVII 187
Capitolul XXVIII 189
Partea a treia 195